

தாய்விடு

எழுதித்தீராப்
பேனாவின்
அரை நூற்றாண்டு

சுடா

தாமரைச்செல்வியைக் கொண்டாடுதல் என்பது...

- டோஷா பக்யூஷன்

தாமரைச்செல்வியைக் கொண்டாடுதல் என்பது, வன்னி யைக் கொண்டாடுதல்; அதன் வாழ்வியலைக் கொண்டாடு தல்; மண்ணை, மண்ணின் மகிமையைக் கொண்டாடுதல்; அதன் மேல் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் வீடுகளை, குடிசை களை, அக் குடியிருப்புகளில் வாழும் சமான்ய மக்களை, மேலும் அங்குள்ள மரங்களை, செடிகொடிகளை, வயல்

களை, வெளிகளை, காடுகளை, கழனிகள், பறவைகள், கால் நடைகளை, காடுகளில் உலவும் விலங்கினங்கள், வீட்டுப் பிராணிகள் என அனைத்தையும் கொண்டாடுதல் என்று அர்த் தம் பெறும்.

வன்னி பிரதேசம் வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, கிளி நொச்சி ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியது. அவை முல் லையும் மருதமும் கலந்த நிலம். அங்கு சேவலுக்குப் போட்டி

யாக மயில்களும் அகவும். காட்டோரம் மான்கள் சுயாதீன மாய் திரியும். பகல் பொழுதில் மாடு மேய்த்து, மாலை நேர மம்மல் பொழுதுகளில் யானை விரட்டும் சிறுவர்களுக்கும் குரங்குகளுக்கும் நெளிப்புக் காட்டி, குண்டுமணிகளோடு சுள்ளிகள் பொறுக்கும் சிறுமிகளுக்கும் பாலைப் பழங்களை யும் வீரைப் பழங்களையும் காட்டு மரங்களே நல்கும். காட்டுத் தேனும் தேக்கு மரமும் நிறைந்த முல்லை நிலத்தில், எருதுகளோடு கூடவே மேயச் செல்லும் கறவை மாடுகளுக்குக் குளங்களில் தண்ணீர் எப்போதும் குறையாதிருக்கும். அங்கு துள்ளி விழும் விரால் மீன்களோடு சிறுவர்கள் குதித்து நீச்சல டிக்க, வயலுக்குப் பாயும் வாய்க்கால் தண்ணீரில் பூலுனிக் கூட்டம் குளித்து சிறகுலர்த்தும்,

சிட்டுக் குருவிகள் கூடுகட்டிக் குடியிருக்கும் ஏழைக் குடியான வரின் பொட்டல் விழுந்த கிடுகுக் குடிசைகளில் ஈதல் அறம் நிறைந்து கிடக்க, ஒற்றை ஒழுங்கையால் அச்சமற்று நடந்து போவாள் பள்ளி செல்லும் பிள்ளை.

இத்தகையதான இந்த மண் குறித்த அடையாளங்கள் வடக்கு வாழ் தமிழ் மக்களின் மண்ணமைப்பில் இருந்து வேறுபட்டவை. அந்த சுண்ணாம்புக் கற்களும், செம்மண்ணுமான நிலத்தில் கல் வீடுகளும் கிடுகு வேலிகளும் பனைமரக் காடுகளும் கம்பீரமாய் உயர்ந்து நிற்கும். புகையிலைத் தோட்டங்களும், வெற்றிலைக் கொழுந்துகளும் கிணற்றுப் பாசனமும் மண்ணின் மகிமை பேசும். கல்விக்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும், கடின உழைப்புக்கும், சிக்கன வாழ்வுக்கும், விடுதலை வேட்கைக்கும் பெயர்போன வடக்கின் சாயலிலிருந்தும் கூட வன்னி பெருமளவில் வேறுபடும்.

அதே நேரம் பெளர்ணமிக் காலங்களில் மீன்கள் பாடும் தேன் நாடாகப் புகழப்படுவது கிழக்கு. அங்கு வாழும் தமிழ் மக்களின் நாட்டார் பாடல்களோடும் வடமோடி தென்மோடிக்கூட

துகளோடும் தயிரோடு பழம் பிசைந்து; இசைபோலும் மொழி பேசி; விருந்தோம்பி மகிழ்ந்திருக்கும் கிழக்குவாழ் மக்களின் அன்றாட இயல்பிலிருந்தும் கூட வன்னி வேறுபடும். இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, பௌத்த மதங்களை அனுசரிக்கும் மக்கள் அங்கு ஒன்றுகூடி அருகருகாகவும் சமூகமாகவும் வாழும் மாண்பினைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நெய்தல் நில சமூக சாயலிலிருந்தும் கூட கூட வன்னி முற்றிலுமாக வேறுபட்டது.

அந்த வரிசையில் மலையகத் தமிழ் மக்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்! இலங்கையின் மத்திய மாகாணத்தில் மலையும் மலைசார்ந்த குறிஞ்சிப் பிரதேசங்களில் மலையகத் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்களின் வாழ்வியலோ இன்னும் ஒரு படி வேறானது. துயர் நிறைந்தது. தேயிலை இறப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக குளிர்க்கும் கடிக்கும் அட்டைகளுக்கும் ஈடுகொடுத்து அன்றாடம் கடினமாக உழைத்து இன்றும் லயம் களில் வாழும் அவர்கள் வாழ்வின் துயரங்கள் எழுத்தில் வடிக்க வொண்ணாதது!

நாம் தமிழர்களாக அவர்களை மொழியாலும் வாழ்வாலும் 'கவனியாது' விட்டுவிட்ட குறையை காலமகள் தமிழர்களுக்கு ஒரு நாள் உரத்த மொழியில் எடுத்துச் சொல்லக்கூடும்.

இவர்களோடு, இஸ்லாமியத் தமிழ், கொழும்புத் தமிழ், மற்றும் புத்தளம், சிலாபம், நீர்கொழும்பு பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்களின் தமிழியங்களுமாக இருக்கும் அத்தனை சிறு சிறு நீரோடைகளும் தமிழ் என்ற பொதுவான பெரு நதியில் அதனதன் பண்பு நலன்களோடும் தனித்துவ தன்மைகளோடும் சமத்துவமாக, தயக்கமேதுமற்ற தமக்கேயான பெருமிதத் தோடும் இணக்கப்பாட்டோடும் ஒன்றுகலக்கும் போது தான் ஈழத்தமிழுக்கான முழுமையான இலக்கியமும் அதற்கான இலக்கிய முழுமையும் கிட்டும் என்று நம்புகிறேன். அவ்வாறு

நடந்தால் அது ஒரு பெரும் வண்ணமயமான வெளிச்சத்தை நம் தமிழுக்கு பாய்ச்சும் என்பது நிச்சயம்.

அது நிற்க,

இந்த வகையில் புவியியல் ரீதியாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் தனக்கென தனி அடையாளங்கள் கொண்ட வன்னி மண்ணை அதன் அத்தனை சாயல்களோடும் மண் வாசம் மாறாமல் பதிவு செய்தவை தாமரைச்செவ்வியின் கதைகள். காலம் இயல்பாக நமக்கு அவரைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறது.

இன்றைய தொழில்நுட்ப யுகத்தில் நின்று கொண்டு 70-களின் வாழ்வியலை கற்பனை பண்ணுவது கூட இன்றுள்ள இளம் சந்ததியினருக்குக் கடினமாக இருக்கக் கூடும். 70-களில் தொலைக்காட்சிகளோ, தொலைபேசிகளோ இருக்கவில்லை. போக்குவரத்து வசதிகள் அதிகம் இல்லை. வன்னிப் பிரதேசங்களுக்கு மின்சார வசதிகூட அதிகம் பேரிடம் இருந்திருக்கவில்லை. இருந்த ஒரே ஒரு பொழுதுபோக்கு சாதனம் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்து தமிழ் சேவையும், ஸ்ரீமாவோ ஆட்சிக்காலத்தில் தடைசெய்யப்பட்ட தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் முடக்கத்தால் எழுச்சி பெற்ற வீரகேசரிப் பிரசுரங்களும் பத்திரிகைகள் மற்றும் இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் தான்.

இன்று நாம் பெண் விடுதலை பற்றி நிறையப் பேசுகிறோம்; நிறைய மாறி இருக்கிறோம்; இப்போதும் மாறி வருகிறோம்; இனியும் மாற்றங்கள் வரும் என்று நம்பலாம். ஆனால் தாமரைச்செவ்வியின் வாழ்ந்த ஆரம்ப காலச் சூழலில் ஒரு விவசாய வாழ்க்கைச் சமைகள் கொண்ட ஒரு பின்புலத்தில் இள வயதில் திருமணமாகிய பின்பும்; இரு பெண் பிள்ளைகளுக்கு தாயாகிய பின்பும்; ஏறும் சமைகளுக்கு மத்தியிலும் அவரது கதைப் புலங்கள் மண்ணின் பதிவுகளாக அதன் அச்சொட்டான இயல்பை பதிவாக்கி இருக்கின்றன என்பது எத்தனை பெரிய சாதனை!

ஆண்களால் இலக்கிய உலகில் கால் பதிக்க இருக்கும் வாய்ப்பு வசதிகளுக்கும் ஒரு பெண்ணாகக் குடும்ப சமைகளைச் சுகமாகச் சமந்து கொண்டு, விவசாய வயல்வெளி வேலைகளுக்கும் உதவிக் கொண்டு, பிள்ளைகளை, அவர்களின் தேவைகளை, படிப்புகளையும் கண்காணித்துக் கொண்டு மூத்த சகோதரியாக தன் தம்பி தங்கைகளையும் கவனித்துக் கொண்டு, இலக்கிய உலகில் தொடர்ச்சியாக வலம் வருவது என்பது அத்தனை சாமான்ய விடயம் அல்ல. இவற்றை எல்லாம் சமந்த படி சுமார் 50 ஆண்டுகளாக வன்னியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாரிய பணியை பெண்மை நலம் மாறாமல் அவர் அநாயாசமாக செய்து வந்திருக்கிறார்.

அந்த இலக்கிய வடிவங்களில் தெரிவது எல்லாம் வன்னியின் பண்பு நலம்.

அவை வன்னிப் பகுதியின் வயல் வெளிகளைப் போல தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் வன்னி மண்ணுக்கான இலக்கிய அறுவடையாக பரந்து பொலிந்திருக்கின்றன. தனது கட்டுக்கோப்பான சிந்தனைகளின் ஊடே கண்ணியமும் அக்கறையும் பொறுப்புணர்வும் மீதுர, வன்னியின் வாழ்வை இலக்கிய மாக்கி இருப்பவை அவரது எழுத்துகள். அவர் வன்னி இலக்கிய வடிவத்திற்கு ஆன்மாவாகவும் உடலாகவும் ஒருருவம்

கொடுத்திருக்கிறார். எளிய வாழ்வுக்குரித்தான அம் மக்களை இலக்கியப் பல்லக்கில் ஏற்றி வைத்தவை அவரது எழுத்துக்கள். தனித்துவமான வன்னியின் சாயலை தமிழ் இலக்கியத்துக்குக் கொண்டு வந்தவை அவர் கை பிடித்த பேனா. அவை தனித்துவமான ஈழத்து இலக்கியக் கருப் பொருளுக்குக் கட்டியும் கூறி நிற்கின்றன.

நிலத்தினடியில் ஆழ வேருன்றி, உயர எழுந்து, விழுது பரப்பி, ஊரே இருந்து போக நிழல் தந்து, சாப்பிட்ட உணவினை அசைபோட்டபடி இளைப்பாறும் ஊர் மாடுகளுக்கு

அதன் அடிமடியிலே இடம் கொடுத்து, பல பறவைகள் சந்ததி சந்ததியாகக் கூடுகட்டி வாழ கிளை தந்து, அவ் ஊர் மக்களின் சுக துக்கங்களையும், இரகசியங்களையும், புறணிகளையும், காதல் சல்லாபங்களையும், சண்டை சச்சரவுகளையும், அழுகைகளையும், உவகைகளையும் பார்த்தபடி ஊர் நடுவே உயர்ந்து நிற்கும் ஒரு பேராலமரம் போலும் அவர் அந்த மண்ணின் விழுமிய சாட்சியாக இருக்கிறார். அவரது படைப்புகள்

அவற்றை வழிமொழிந்து நிற்கின்றன.

வன்னி மண்ணின் அமைதிக் காலங்களில் அதன் எழிலையும் அதன் தனித்துவத்தையும் செவ்வனே அவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். அதே மாதிரி வன்னி மண் போர்களைச் சந்தித்த போர் காலங்களின் போதும்; பின்னர் இடம்பெயர்ந்து, சரண் புகுந்த, வடதமிழ் மக்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த போதும்; போராளிகளின் பாசறையாக; இலங்கை, இந்திய இராணுவம் புகுந்துவிட முடியாத பேரரணாக, அது விளங்கிய போதும்; அதன் முகத்தையும் சமூகத்திற்கு அவர் தன் எழுத்துக்களால் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார்.

பின்னர் அவலங்கள் நிகழ்ந்த போதும், இழப்புகள் சம்பவித்த போதும் தோல்விகளைக் கண்டபோதும் மண் கொண்ட மாற்றங்கள் அவர் கதைகளில் அப்படியே பதிவாகி இருக்கின்றன. இடம்பெயர்ந்த போது இடம்பெயர்வின் வலிகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். புலம்பெயர்ந்த பிறகு புலத்தின் தன்மைகளையும் அவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். சமூகங்களில் இருந்து உயிர்வாசம் வரையான அவரது படைப்புகள் அதற்குச் சாட்சி.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் காட்டாறு எழுதிய செங்கையாழியானையும் நிலக்கிளி எழுதிய பாலமனோகரனையும் ஒரு தடவை நினைத்துக் கொள்கிறேன். தாமரைச்செல்லியின் முதலாவது நாவலான சுமைகளோடு வைத்தெண்ணத்தக்க அவை வன்னியின் வாழ்வை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவன. வன்னியைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தத்ருபமாக தூக்கி நிறுத்தியவை அவை!

தாமரைச்செல்லி என்பவர் தனி ஒருவரல்ல; அவர் வன்னிக் கான இலக்கியப் பிரதிநிதி. வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் 1968-ல் எழுதிய கவிதை ஒன்றில் வன்னியை இப்படிப் பதிவு செய்வார். 'நம்பிக்கை' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த அக்கவிதை, இவ்வாறு நகர்கிறது.

**'துணைபிரிந்த குயில் ஒன்றின்
சோகம் போல்
மெல்லமெல்லக் கசிகிறது
ஆற்று வெள்ளம்.
காற்றாடும் நாணலிடை
மூச்சுத் திணறி
முக்குளிக்கும் வரால் மீன்கள்.
ஒரு கோடை காலத்து மாலைப் பொழுது அது!**

**என்னருகே
வெம் மணலில்
ஆலம் பழக் கோதும்
ஐந்தாறு சிறு வித்தும்
காய்ந்து கிடக்கக் காண்கிறேன்.
என்றாலும்
எங்கோ வெகு தொலைவில்
இனிய குரல் எடுத்து
மாரிதனைப் பாடுகிறான்
வன்னிச் சிறான் ஒருவன்.'**

என்று அந்தக் கவிதை வன்னியின் எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையோடு பாடும். அந்த நம்பிக்கையாக, மாரிதனைப் பாடிய வன்னிச் சிறானாக, 70-களில் வன்னி இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்தவர் தாமரைச்செல்லி.

தாமரைச்செல்லி தந்தவைகள் கதைகள் தான் என்ற போதும், அதன் கருவில் எப்போதும் ஒட்டி நிற்பவை உண்மைகள்; மண் வாசம் மாறா மெய்மைகள். பொய்யான ஒன்றை அவர் ஒருபோதும் புனையவில்லை. புகழுக்காகவும், பிரபலத்துக்காகவும், பாராட்டுகளுக்காகவும் அவர் கதைகள் ஒருபோதும் மண்டியிட்டதில்லை. சலுகைகள் அவர் பேனாவைச் சரியச் செய்ததில்லை. புகழ் அவரைப் போதை கொள்ளச் செய்ததில்லை. எப்போதும் சமூகப் பொறுப்போடும் மண்மீதான நேசிப்போடும், ஆத்மார்த்தமான உண்மையோடும் ஒருவித அமைதியோடும் நிதானத்தோடும் பயணிப்பவை அவரது கதைகள். அவரும் தான்.

வன்னி என்ற பெரும் பரப்பின் ஆத்துமமும் தாமரைச்செல்லியின் ஆத்துமமும் ஒன்று கலக்கும் இடமும் அது தான். அவர் ஒரு காலகட்டத்து வன்னியின் 'காலம்'.

ஒரு தடவை, அவரோடு உரையாடக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் ஒன்றில் 'உங்கள் கதைகளில் மலையகத்தில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வன்னிப் பகுதிகளில் பல தசாப்தங்களாகக் குடியிருக்கும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் வந்து போகிறார்கள். ஏன் நீங்கள் அவர்களை உங்கள் கதைகளுக்குப் பிரதான கருப்பொருளாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை? அது ஒரு பெரிய வெற்றிடமாக இருக்கிறதே! என்று கேட்டபோது, அதற்கு அவர், 'அது உண்மை தான்; இந்த விடயம் பரந்த அளவில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. அவர்களுடைய வாழ்வும் வலிகளும் பத்திரமாகவும் பவித்திரத்தோடும் கையாளப்பட வேண்டியவை. எனக்கு அவர்களின் மலையக வாழ்வு பற்றியும் இங்கு இடம் பெயர்ந்ததன் பின்னணி பற்றியும் அதிகம் தெரியாது. தெரியாததை என்னால் சொல்ல முடியாது; சொல்லக் கூடாது. ஆனால் அவர்கள் என் கதைகளில் எப்போதும் 'அவர்களாகவே' வந்துபோவார்கள்'; என்றார்.

அது தான் தாமரைச்செல்லி.

அகத்தியரின் கமண்டலத்தில் இருந்து பெருகிய காவேரியாக அவரது பேனா மை வன்னியை செழுமைப்படுத்தி, மகிமைப்படுத்தியிருக்கிறது. வயல் நீளத்திற்கும் நீண்டு செல்லும் காலத்தின் நீட்சியில்; அந்த எழுத்தின் பாதையில்; அவர் வன்னியின் 'காலத்தைச்' சமந்தபடி 'வன்னியாச்சியாக' நடந்து சென்றிருக்கிறார். அந்த நடமாட்டம் தென்பகுதிக்கு வந்து சரிந்த பூமியை நிமிர்த்திய அகத்தியரின் நடமாட்டம் போல் வது.

அவரைக் கொண்டாடுதல் என்பது
வன்னியைக் கொண்டாடுதல்.

yasotha.pathmanathan@thaiveedu.com

எங்கள் கிராமத்தின் அடையாளம் தாமரைச்செல்வி

- சாஸில் குண்டியகம்

எழுத்து இலக்கிய பரப்பிலும், தமிழகம், புகலிடம் மற்றும் தமிழர் வாழ் நிலங்களில் எல்லாம் தன் எழுத்துப் பணியால் புகழ் பெற்ற சாதனைப் பெண்ணான தாமரைச்செல்வி என்கிற திருமதி. ரதிதேவி கந்தசாமி அவர்கள் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக எழுதிக்கொண்டிருப்பவர். அவரது எழுத்துக்கான பொன்விழாவை நாம் கொண்டாடுவது என்பது அவரது இலக்கியப் படைப்புகளின் பன்முகத்தன்மைகளை, அவர்காட்டும் வன்னிக் கிராமங்களை, கதாபாத்திரங்களை, அழகியலை, அவரது மனித நேசத்தை, அவரின் அறத்தை என விரித்துக் கொண்டே போகலாம். பச்சை வயல் கனவின் வன்னியாச்சியாக உயிர்வாசம் தரும் அவரின் எழுத்துக்கள் எம்மையும் வசப்படுத்தி வைத்திருப்பது உண்மையே.

எங்கள் அழகிய பரந்தன் சந்திக் கிராமமான குமரபுரத்துக்கும் அதனைச் சுற்றிய பிரதேசத்துக்கும் எழுத்து, கதாபாத்திரங்கள், கருப்பொருள் என்று அடையாளம் தந்தவர் சகோதரி தாமரைச்செல்வி.

அவரது ஐம்பது ஆண்டு எழுத்தாழியத்தின் ஆரம்ப காலமான எழுப்புகளின் முற்பகுதியில் அவரோடு அறிமுகமாகவும் அவரது ஆலோசனைகள் பெறவும் எனக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்திருந்தது. அவை பற்றியதான சிறுகுறிப்பொன்றினை

உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

கிளிநொச்சியில் பரந்தன் என்ற அந்த சந்திக்கிராமம் தன்னை முன்னேற்றிக்கொள்ள புதிய சமூக அக்கறைகளும் அரசியல், இலக்கிய வாசிப்புக்கான எண்ணங்களும் கல்வி, விளையாட்டு, சமத்துவம் போன்றவற்றை எடுத்து செல்லும் நோக்கோடு 'பரந்தன் இளைஞர் வட்டம்' என்ற ஓர் அணி உருவாக்கப்பட்ட காலகட்டம் அது. அவ்வுருவாக்கத்தில் நானும் என்னோடொத்த நண்பர்கள் பலரும் இணைந்திருந்தோம். அதில் குறிப்பாக தாமரைச்செல்வியின் சகோதர் ஒருவரும் இணைந்திருந்தார்.

'பரந்தன் இளைஞர் வட்டம்' தன்முனைப்போடு செயற்பட எத்தனித்த காலச்சூழலில் தாமரைச்செல்வியும் வானொலி, சஞ்சிகை பத்திரிகைகளுக்கு தன் ஆக்கங்களை எழுதி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அக் காலப்பகுதியில் நாமும் ஒரு நூலகத்தை அமைத்து செயற்பட்டதுடன் கலை, இலக்கிய பணிகளுக்காக ஒரு செயற்பாட்டு பிரிவையும், மாதாந்த கலை நிகழ்வாக 'பௌர்ணமி விழாவையும்' தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டிருந்தோம். அது மட்டுமன்றி புதிய சினிமாக்களுக்கான காட்சிகளும் கலந்துரையாடல்களும் நாடகப் பயிற்சிகள், எழுத்தாக்க முயற்சிகள் என ஆரம்பித்தபோது தாமரைச்செல்வி

மற்றும் அவரது கணவர் திரு. கந்தசாமி அவர்களுடனான கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் ஆலோசனைகளும் பெற்றுக் கொண்டோம். அந்த நினைவுகள் எனக்கு பசுமையாக உள்ளது.

எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் 'சூரியகாந்தி' என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகை ஒன்றை உருவாக்கி நடத்தினார். அவருடைய எழுத்துகளும் அவர் வரைந்த ஓவியங்களும் அதில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன.

'சூரியகாந்தி' கையெழுத்து சஞ்சிகையானது குமரபுரத்தில் அமைந்துள்ள இந்து மகாவித்தியால மண்டபத்தில் நடைபெற்ற 'பொள்ளாணி விழா'வில் அன்றைய பிரதம விருந்தினராக கலந்துகொண்ட கிளி. உதவி அரச அதிபர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களால் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. அங்கு அது பற்றியதான சிறப்புரை ஒன்றையும் அவர் வழங்கியிருந்தார்.

'சூரியகாந்தி' இதழுக்கு குமரபுரத்திலிருந்து தாமரைச்செல்வியுடன், சாள்ஸ் குணநாயகம், பரந்தன் கலைப்புஷ்பா, ஆசிரியை தயா, பூநகர் கவிப்பிரியா ஆகியோர் ஆக்கங்களை எழுதியிருந்தனர்.

'தினபதி' என்ற இலங்கை செய்தித்தாள் கையெழுத்து சஞ்சிகைகளுக்கான போட்டி ஒன்றை நடத்தியது. அதற்காக தாமரைச்செல்வி அவர்கள் 'சூரியகாந்தி' சிறப்பிதழை தயாரிக்க, அதனை 'பரந்தன் இளைஞர் வட்டம்' வெளியீடாக அப்போட்டிக்கு அனுப்பிவைத்தோம். போட்டி முடிவுகள் வருவதற்கு முன்னதாகவே 'தினபதி', 'சிந்தாமணி' நாளிதழ்கள் நின்றுவிட்டன.

அவரால் பரந்தன் இளைஞர் வட்டத்துக்காக எழுதப்பட்ட 'சிறிதாய் வளரும் சின்னக் கிராமம், சிந்திக்க வைப்போம் அது எங்கள் இதயம்' என்ற மேற்கோள், எம் நெஞ்சங்களை நிறைத்து எப்போதும் எம்மை செயற்பட தூண்டும் கோட்பாடாக மிளிர்கிறது. 'பரந்தன் இளைஞர் வட்டமும்' கடந்த ஐம் பது ஆண்டுகளாக தன் பணிகளை செய்து கொண்டே நடைபோடுகிறது.

அவரது எழுத்துகளின் பெரு வீச்சால் அவர் வாழும் போதே மதிப்பளிக்கப்படுவதும் அவரது 'பொன்விழா' ஆண்டை மிகச் சிறப்பாக கொண்டாடுவதும் எமக்கெல்லாம் ஆனந்தம்.

அவரது எழுத்துக்கள் எம் கிராமமான குமரபுரத்துக்கும், வன்னி மண்ணுக்கும் பெரிய அடையாளம் தந்துள்ளது. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் நாமும் வாழ்ந்தோம் என்பது எமக்கும் பெருமையே.

தாமரைச் செல்வியின் எழுத்துக்குள் உள்ள அறம், மனிதநேயம், அவர் தலமைதாங்கும் அவரது குடும்பத்தார் அனைவரிடமும் விரிந்து வியாபித்து நிற்பதனால் எங்கள் சிறிய கிராமமும் பெரு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

எழுத்தாழியத்தில் 'பொன் விழா' காணும் சகோதரி தாமரைச் செல்வி எல்லா நலனும் வளமும் பெற்று வாழ வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

charles.g@thaiveedu.com

வாசகர் வாசகங்கள்...

**மிகைப்படுத்தல் இல்லாத
எளிமையான எழுத்துநடை**
- கி. தவருபன்,
கனடா

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அக்காவின் 'பச்சையல் கனவு' தான் அவர்களது படைப்பில் நான் வாசித்த முதல் நாவல். சுவாசித்து முடித்தபின் என்னுள்ளே தோன்றிய அதிர்வு இதனை வருடங்களாகியும் என்னால் உணரமுடிகின்றது. அற்புதமான மிகைப்படுத்தல் இல்லாத ஜனரஞ்சகமான ஓர் எளிமையான எழுத்துநடை. மண்ணும் அதன் வாசமும் படிந்த எம் மக்களின் வாழ்வியலையும் யதார்த்தங்களையும் ஒருவித மிகைப்படுத்தலும் இல்லாமல் கொட்டிச் சென்றிருக்கிறார்.

அவர் கதைகளை வாசிக்கும்போது நானே அக்கதையில் வாழ்ந்தவனாக உணர்கிறேன். சிறுகதையாகட்டும் இல்லை நாவலாகட்டும் போரின் வடுக்களையும் வலிகளையும் எம் மக்கள் அடைந்த அவலங்களையும் வேதனைகளையும் வாசிப்பவரின் மனதில் பதித்த எழுத்தாளர்களில் முதன்மையானவராக இருக்கின்றார். அக்காவின் எழுத்துப்பணி பொன்விழா தாண்டி மென்மேலும் தொடர்ந்து பதிப்பில் வராத 163 சிறுகதைகளையும் மற்றைய நாவல்களையும் எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் வாசகர்களில் நானும் ஒருவனாக இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

நிஜமானது
உங்கள் வரிகள்...

நிமிர்ந்து எழுந்ததும்
சரிந்து வீழ்ந்ததும்
மீண்டும் எழ முயற்சி
சிப்பதுமான வாழ்வு
எங்களுக்கானது.

**எழுத்துகள் மூலம்
ஓர் இலக்கியக்காரராக முகிழ்கின்றார்**
- பேராசிரியர் மௌனகுரு,
மட்டக்களப்பு

எழுத்து இலக்கிய உலகில் பல கோட்பாட்டு வாதங்கள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன. அவை பற்றி தாமரைச்செல்வி அறிந்திருப்பார். இந்தக் கோட்பாடுகள் எதற்குள்ளும் சிக்கிக் கொள்ளாது அவர் வாழ்க்கையை யதார்த்தமாகப் பார்த்தார். அவரின் பார்வையில் போலி இருக்கவில்லை. நேர்மை இருந்தது. உண்மை இருந்தது. எளிமை இருந்தது. அவர் எளிமையான மக்களோடு வாழ்ந்தார். அவர் அந்த மக்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தார். அவற்றையே தன் எழுத்துக்களிலும் கொண்டு வந்தார். போரைப் பற்றிச் சொல்லாமல் போருக்குள் மக்கள் பட்ட அவஸ்தைகளைச் சொன்னார். இலக்கியத்தின் அடித்தளம் அதுதான். சம்பவங்கள், சம்பவங்களின் அடியாக எழுகின்ற உணர்வுகள்தான் இலக்கியத்திலோ நாடகத்திலோ பிரதானம் பெறும். அந்த வகையிலே தனது எழுத்துகள் மூலம் அவர் ஓர் இலக்கியக் காரராக முகிழ்கின்றார். தாமரைச்செல்விக்கு எனது பாராட்டும் வாழ்த்துகளும்.

**உளவளத்
துணையாளர்களுக்குக்
கற்பிக்க உதவிய கதை**
- திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன்,
யாழ்ப்பாணம்

மனிதர்களின் நல்ல பக்கம் எமது கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. இது உளவியல் கற்கைகளில் முக்கியமான ஒரு விடயம். மற்றவர்களின் குறைகள் எமது கண்களுக்குத் தெரிகிற அளவுக்கு இலகுவாக அவர்களின் நல்லியல்புகள் புலப்படுவதில்லை. பார்வை மாற்றம் (reframing) என்கிற ஒரு சீர்மியத் திறனாக இவ்விடயத்தை நாங்கள் உளவளத் துணையாளர்களுக்குக் கற்பிப்போம். இந்தக் கருப்பொருளை எடுத்து மிக எளிதாகப் போகிற போக்கில் சொல்லிவிட்டுப் போகிற தாமரைச்செல்வியின் 'பார்வை' என்ற சிறுகதை. இக்கதையை வாசித்துப் பாருங்கள் என்று கருத்தரங்குகளிலும் உளவளத்துணை வகுப்புகளிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

எப்போதுமே அடிநிலை மக்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை, ஒரு அநுபவ நோக்கிலிருந்து, அக்கக் காட்சித் தரிசனம் மிகத் தெளிவாக வரக்கூடிய மாதிரிச் சொல்வதே தாமரைச் செல்வியின் பலம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்படி எழுதும்போது பெரும்பான்மை வாசகர்களின் உணர்வை அது தொற்றிக்கொள்கிறது. இத்தன்மையான எழுத்து நடை ஜனரஞ்சக ரீதியில் வெற்றி பெறும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்த வெற்றியைத் தன் ஆக்க இலக்கியங்களின் மூலம் பெற்று இலக்கிய வாழ்வில் பொன்விழாக் காணும் ரதியை வாழ்த்துவதில் மகிழ்கிறேன்.

**கவனத்தைக் கவரும்
தாமரைச்செல்வியின்
பாத்திரங்கள்**

- ஆழியாள்,
அவுஸ்திரேலியா

தாமரைச்செல்வியின் புனைவிலக்கிய உலகத்தின் திரட்சி மையமாக பொதுவாக இரண்டு விடயங்களைக் கூறலாம். ஒன்று வன்னி நிலத்தினதும், யாழ்ப்பாண நிலத்தினதும் சமகாலத்து வரலாறும் குறிப்பாக நமது மக்கள் கூட்டத்தின் வாழ்வியல் முறைமைகளும், அவர்கள் வாழ்வை எதிர்கொண்ட விதங்களும் பதிவாகியிருப்பதுடன் கரும் போர்ச் சூழலிலும், பெரும் இடப்பெயர்வுகளிலும், புலப்பெயர்விலும் அவர்கள் அன்றாட வாழ்வுக்கு எப்படி முகங்கொடுத்தார்கள் என்பதும் பதிவாகி இருக்கின்றன.

தாமரைச்செல்வியின் கதைமாந்தரைப் பொறுத்த வரையில் புறச் சூழற் காரணிகள் இயல்பு வாழ்க்கையை சின்னா பின்னமாக்கினாலும், அவற்றை மீறித் தம் நாளாந்த வாழ்வை வாழ்ந்து கழித்துவிடத் துணிகிறார்கள். அவர்களில் பலர் தன்னுடைய வாழ்க்கையையும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களினது வாழ்க்கையையும் ஏதாவது ஒருவழியில் முன் நகர்த்தவே விழைகிறார்கள். எல்லோரும் வாழ்க்கைப் படிகளை தாண்டி விட வேண்டுமென்றும், வாழ்ந்து விட வேண்டுமென்றும் விரும்புகிறார்கள். சூழ்நிலை அழுத்தங்களால் வாய்ப்புகளும், சந்தர்ப்பங்களும் மட்டுப் படுத்தப்பட்ட, எத்தனையோ லட்சோப லட்சம் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைகளைப் பிரதிபலிப்பதாய் இருப்பதனால் தாமரைச் செல்வியின் பாத்திரங்கள் நம் எல்லோருடைய கவனத்தையும் வேண்டி நிற்கின்றன.

வாசகர் வாசகங்கள்...

பார்வையாளராக இருந்து உருப்பெற்றவையல்ல அவரது படைப்புகள்

- எட்வேட் மரியதாசன், அவஸ்திரேலியா.

வன்னி மண்ணின் இலக்கியச் சோலையில் எழுத்துலக வாழ்வில் பொன்விழாவை நிறைவு செய்திருக்கும் வன்னி மண்ணின் புகழ்பூத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகிய தாமரைச்செல்வி அவர்களை அவஸ்திரேலிய சமூக வானொலி வானமுதம் சார்பாகவும், வன்னி மண்ணின் அவருடைய காலத்தில் வேறு தளத்தில் பயணித்தவர்களில் ஒருவனாகவும் அவரை வாழ்த்துவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

தாமரைச்செல்வி அவர்களின் படைப்புகள் வெறுமனே பார்வையாளராக இருந்து உருப்பெற்றவையல்ல. மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து வன்னிப் பிரதேசத்தின் தனித்துவமான பண்பாடு, கலாசாரம், வாழ்க்கை முறை என்பவற்றையும், போர்மேகம் எம் மண்ணைச் சூழ்ந்திருந்த காலப்பகுதியில் மக்களோடு மக்களாக அனுபவித்த துன்பங்களையும் உள்ளடங்கலாக படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவருடைய படைப்புகள் தேவை நிறைந்த வன்னி மண்ணில் பல்வேறு தளங்களில் பயணித்தவர்களை இளம் கண்டு ஊக்குவித்து மக்கள் மனங்களை வெல்வதற்கு ஊன்றுகோலாக அமைந்தது என்றால் மிகையாகாது.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் தொடர்ந்தும் நல்ல பயனுள்ள படைப்புகளை மண்ணிற்கும் மக்களுக்கும் வழங்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

ஈழம் தந்த பெண் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி

- ஊடறு றஞ்சி, கவிரசர்லாந்து

ஈழம் தந்த எமது பெண் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்களின் 50' ஆண்டு இலக்கியப் பயணத்திற்கு என் தலைசாய்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

தாமரைச்செல்வி அவர்களின் கதைகளில் என் மனதை அழுத்திய கதைகள் இருந்தாலும் 'வன்னியாச்சி' 'மற்றும் 'மழைக்கால இரவு' என்பன என் மனதை பிழிந்த கதைகள். 'சொந்த மண்ணிலேயே இருப்பிடம் இழந்து, அகதிகளாகிக் குண்டுகளின் அதிர்வும் கந்தக நெடியும் உயிருக்கு உத்தரவாதமற்ற நிலையில், பதற்றத்தோடும் பசி பட்டினியோடும் பதுங்கு குழிகளின் பக்கத்துணையோடும் வாழ்ந்திருந்தவர்கள் நடுவே, தாமரைச்செல்வி அவர்களும் ஒருத்தியாக வாழ்ந்து கொண்டதான் இந்தக் கதைகளை எழுதியுள்ளார் என்பதும், கிளிநொச்சி மண்ணின் அடையாளத்தை, அந்த மண்ணின் மூச்சுக்காற்றை, எமக்கும் எமது அடுத்த தலைமுறைக்கும் யதார்த்த சாட்சியங்களின் கதைகளாக எழுத்துருவில் தந்த ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்களுக்கு என் வாழ்த்துகளும் அன்பும்.

பெயர்வுற்ற வாழ்வுக்குள்ளும் தளரா எழுத்துப் பணி

- திருமதி. இளவரசி இரஞ்சிதன்,

பிரிஸ்பேன்.

சிறு வயதிலிருந்தே அம்மா எழுதுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறேன். எங்களுடையது ஒரு கூட்டுக் குடும்பம். வீட்டில் நிறைய வேலைகள் இருக்கும். அம்மாதான் அத்தனையையும் பொறுப்பாக பார்த்துக்கொள்வார். அத்தனை வேலைச் சுமைகளுக்கும் இடையே வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் எப்படியாவது நேரத்தையும் ஒதுக்கிக் கொள்வார். அதுவும் பல வருடங்களாக இடப்பெயர்வு வாழ்க்கைதான் வாழ்ந்திருந்தோம். வீடு வாசல் விட்டு வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ நேர்ந்திருக்கிறது. பல கஷ்டங்களையும் அலைச்சல்களையும் தந்த காலங்கள் அவை. நெருக்கடி மிகுந்த அந்த நாட்களிலும் கூட அவர் வாசிப்பதையும் எழுதுவதையும் கைவிடவில்லை. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தான் வாழ்ந்த சூழலை பதிவு செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறார். இந்த ஐம்பது வருடங்களிலும் அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டேதான் வந்திருக்கிறார். எழுத்து என்பது அவர் விரும்பிச் செய்யும் பணி. அப்பாவும் அதை எப்போதும் ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டே இருப்பார். அதனால் புறச்சூழலின் எந்த தாக்கமும் தன் எழுத்தைத் தடை செய்யாமல் அம்மா பார்த்துக் கொள்வார். அவரின் எழுத்துப் பணி இன்னமும் தொடர வேண்டும் எனப்பேத எங்களுடைய விருப்பம். அதில் எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியே.

நான்கு தசாப்தங்கள் தொடர்ச்சி மிக்க இலக்கியத் தொடர்பு

- ஆ. இரத்தினவேலோன் புலோலியூர்

ஈழத்துப் புனைகதைஞர்களில் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் என வகைப்படுத்துகையில் தாமரைச்செல்வியின் பெயருடனேயே பெரும்பாலும் எம் பெருவிரல் மடிகின்றது. எமது நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் எழுத்தாளர்களுள் சர்வதேச ரீதியில் அத்தீத கவனம் பெற்றவராகத் திகழ்பவரும் இவரே. நாவல் இலக்கியத்தில் கணிசமானதும், கனதியானதுமான பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் என்ற வகையிலும் தாமரைச் செல்வியின் பெயரேயே விதந்துரைக்க வேண்டியுள்ளது.

தாமரைச் செல்வியுடனான எனது இலக்கியத் தொடர்பு நான்கு தசாப்தங்கள் தொன்மை மிக்கது. ஆயினும் குடும்ப நண்பர்களாக அது பரிணமித்தது கடந்த இருபது ஆண்டுகளுள் தான். நான் அவரை நேரில் சந்தித்தது அவரது புதல்விகள் இருவரும் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவ கற்கையினை மேற்கொள்வதற்காக குடும்பமாக அவர்கள் யாழ் நகரில் தங்கியிருந்த வேளையில் தான். அன்றிலிருந்து இந்த நிமிடம் வரை ஒரு உடன் பிறந்த மூத்த சகோதரியாக நின்று பழகிவரும் அவரது உயர்ந்த பண்பு உண்மையில் என்னை வியக்க வைப்பது. அவரது கருணை உள்ளமே அவரது இலக்கிய வெற்றியையும் தனிப்பட்ட வாழ்வின் வெற்றியையும் இந்தளவிற்கு இலகுவாக்கியிருக்கிறதோ என நான் அடிக்கடி சிந்திப்பதுண்டு!

வீரமொழியால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்

- பொன்னையா விவேகானந்தன், கனடா

தொடர்ச்சியான இலக்கியப் பணியில் 50 ஆண்டுகால இருப்பு பலருக்கும் எளிதானதல்ல. அன்பிற்குரிய சகோதரி தாமரைச்செல்வி, எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே 'எழுத்துத்' என்ற சிந்தனைத்தளத்திலிருந்து விடுபட்டவராகத் தெரியவில்லை. வாய்த்தவொரு மானுட வாழ்வோடு, படைப்புத் தொடர்ச்சியையும் சமாந்தரக் கோட்டில் பேணிச் செல்லுதல் சிலருக்கு மட்டுமே வாய்க்கின்ற வரம். இத்தனை போற்றல் இவருக்கு வாய்த்திருக்கின்றதெனில் இவர் மொழியால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர் என்றே நான் கருதுவேன்.

ஒரு படைப்பாளியைக் கட்டமைப்பதில் வாழ்கின்ற சூழல் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. எமது விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றுக்கும் சகோதரியின் எழுத்துப் பணிக்கும் ஏறக்குறைய காலவளவு ஒன்றுதான். தான் அனுபவித்த, உணர்ந்த வாழ்வியற்களங்களின் ஊடாக, அரை நூற்றாண்டு கால ஈழத் தமிழர் வாழ்வியலை ஆவணப்படுத்தியிருக்கின்றார் என்றே நான் கூறுவேன். சகோதரியின் கதை மாந்தர்கள் ஆற்றோட்டத்தில் அலைக்கழியும் நாணல் போல, சூழல் மாற்றங்களால் உந்தப்பட்டு திசையெங்கும் எறியப்பட்டவர்களாக, சதாரண மானுடர்களாக இருப்பார்கள். இத்தகைய யாதார்த்த நிலையை இவர் படைப்புகளில் பெரிதும் காணலாம். இதுவே இவருடைய படைப்புகள் வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் போற்றவல்லவை எனக் கருதத் தூண்டுகின்றது.

'எழுத்துத்' என்பது சிந்தனையோட்டத்தின் தொடர் நிலை. வல்லமை கொண்டிருக்கும் இறுதிக்கணம் வரை சகோதரி எழுதவேண்டும் என்பதே எமது பெருவிருப்பு. ஆற்றியவைக்கும் ஆற்ற இருப்பவைகளுக்கும் எமது வாழ்த்துகளும் பாராட்டுகளும்.

தெய்வத்தின்

மீதான நேசத்தூக்கீடு

நிகரானது ஏன் அன்பு

- திருமதி. குணாளினி தயானந்தன் இலண்டன்

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியிடம் நான் கொண்ட அன்பு ஒரு தெய்வத்தின் மீதான தீரா நேசத்துக்கு நிகரானது. அவரது எழுத்துகள் அன்பும் கனிவும் கருணையும் மானுட கரிசனமும் தும்பி ஊறும் கலைத்துவ ஊற்றுக்கள். வகிடு எடுத்து வளைந்து செல்லும் நதியின் லாவகமும் உறுத்தாது நகரும் தென்றலின் மென்மையும் வாய்ந்தவை. ஆனால், துயரம் கடத்துகையில் உச்சிமலைப் பாறாங்கல்லாக எமது இதயத்தில் விழுந்து, ஊரின் மாரிக் கிணறு போலக் கண் தழும்பச் செய்யும் பராக்கிரமம் மிக்கவை. எமது தாய்த் தேசத்தின் வளப்பை, குருதியை, கண்ணீரை, மகோன்னத தியாகங்களை தமக்குள் பொத்தி வைத்துக் காப்பவை. வருங்கால தமிழ் சந்ததி அவற்றிலிருந்து வரலாற்றை உள்ளது உள்ளபடி, பிரித்தெடுக்கும் என்பது உறுதி. பேருவகை பொங்க அவர் வாழ வேண்டும் என உருகுகின்றது என் மனது.

வன்னியின் வாழ்வைப் பதியவைத்த பதிவுகள்

- தாட்சாயணி, யாழ்ப்பாணம்

தாமரைச்செல்வியின் பச்சை வயல்களவு நாவல் வன்னியின் விவசாய வாழ்வியலைப் பசுமை சொட்டப் பேசுகின்ற அதே நேரம், போர் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கையை எவ்வாறு சிதைத்துப் போட்டது என்பதையும் ஒரு சேரப் பதிவு செய்கிறது. கிளிநொச்சியில் மக்கள் குடியமர்ந்த ஆரம்ப காலங்களில் அவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்த பாம்பு, யானை, நுளம்பு போன்ற உயிரினங்களை காலப் போக்கில் அவர்கள் வெற்றி கண்ட நிலையில், விவசாயப் பொருளாதாரத்தில் தொடர்ந்து பாதிப்பை ஏற்படுத்திய இயற்கையின் வெள்ள அளர்த்தத்தையும், போர் நெருக்கடியையும் இந்நாவல் கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்துகிறது. நிலவியல், பல்லின சமத்துவம், கிராமிய வழக்காறுகள் என்பன இனிய எளிய மொழியோட்டத்தில் அற்புதமாகப் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்பு இன முரண்பாடுகள் முளை விட்ட முக்கிய சம்பவங்களைத் தொட்டுக் காட்டிய வகையில் போர் வரலாற்றுப் புதினமொன்றாகவும் இந்நாவல் அமைகிறது.

பிரமிக்க வைக்கும் விருவளர்ச்சி

- மண்டுர் அசோகா இலங்கை

எழுத்து என்பது ஒரு வரம். அந்த எழுத்தை வசப்படுத்தி தனக்கும், தான் வாழும் சமூகத்துக்கும் தன் தாய்மொழிக்கும் பயன் தரும் வகையில் கையாளுவதென்பது மாபெரும் வரம். அது தாமரைச்செல்விக்கு வாய்த்திருக்கிறது. தனக்கு வரமாகக் கிடைத்த அந்த எழுத்தாற்றலை அவர் தக்க வகையில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். தாமரைச் செல்விக்கும் எனக்குமான நட்பு ஏறத்தாள நாற்பது ஆண்டுகளைக் கடந்து ஐம்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எழுபதுகளில் இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சிகள் பல எழுத்தாளர்களை வளர்த்து விடும் பணியுடன் நல்ல நட்புகளை இணைத்துவிடும் பணியையும் செய்திருக்கிறது.

அந்த வகையில் எனக்குக் கிடைத்த நட்புத்தான் தாமரைச்செல்வி. இத்தனை ஆண்டுகளிலும் அவரது வளர்ச்சி என்னைப் பிரமிக்க வைத்திருக்கிறது. தலை சிறந்த எழுத்தாளராய், ஓவியராய், குடும்பத் தலைவியாய் வாழும் தாமரைச்செல்வியின் நட்புக் கிடைத்ததில் பெருமிதம் கொள்கிறேன். என் அன்புத் தோழிக்கு இனிய வாழ்த்துகள்.

நான் வயிறும் மதிக்கும் எழுத்தாளரை

- ஆசி கந்தராஜா, அவுஸ்திரேலியா

இன்றைய ஈழத்து எழுத்துலகில் நான் பெரிதும் மதிக்கும் எழுத்தாளரை கனியல் மிகமுக்கியமானவர் தாமரைச்செல்வி. அவர் எழுதிய 'பச்சை வயல் களவு' நாவல் மூலமே அவர் எனக்கு அறிமுகமானார். அதைத் தொடர்ந்து அவரது ஆக்கங்கள் அனைத்தையும் நான் தேடி வாசித்துள்ளேன். அவரது படைப்புகளில் உச்சமென நான் இன்றும் நினைப்பது 'பசி' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய சிறுகதை. அது தமிழக அரசின் பாடப் புத்தகத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது. எமக்கு மிகவும் நெருங்கிய ஒருவர் இலகுவான மொழியில், அலுப்புத்தட்டாத வகையில் கதை சொல்வதுபோல, அவரது எழுத்துக்கள் இருக்கும். தான் வாழ்ந்த போர்க்காலச் சூழல், அதனால் ஏற்பட்ட அவலங்கள், அழிவுகள் என்பனவற்றை அவரது எழுத்துக்கள் உணர்வுபூர்வமாகவும் யதார்த்தமாகவும் சொல்கின்றன. தாமரைச்செல்வி இயல்பாகவே நல்லனவற்றையே நினைக்கவும் பார்க்கவும் விரும்புவவர். அதனால் அவரது எழுத்துக்களும் அப்படியே அமைந்துவிடுகிறது.

தாமரைச்செல்வியின் புனைவுகை வரலாற்றின் அடையாளமும் வரலாற்றை உருவாக்கும் திறனும் கொண்டது

- கிருஷ்ணன்

சமூக இயக்கத்தையும் அதன் வழியே மனிதர்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்களுடைய அவாவுதல்களையும் எழுதியளிப்பதில் புனைவெழுத்துகளுக்கு எப்போதும் முதல்நிலை இடமுண்டு. இதனால்தான் வரலாற்றின் அடையாளமாகவும் வரலாற்றை உருவாக்கும் திறன் கொண்டதாகவும் இலக்கியம் சிறப்பிடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த வகையில் ராஜ் கௌதமனின் 'சிலுவைராஜ் சரித்திர'த்தை ஏறக்குறைய வரலாற்றின் அடையாளமாகக் கொள்ளலாம். மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் 'தாய்', வரலாற்றை உருவாக்கும் திறன் கொண்ட புனைவெனலாம்.

தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துகள் இவை இரண்டையும் உண்டுபாவாகக் கொண்டவை. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அடித்தளமாகக் கொண்டதாகவும் அதற்கு அப்பால், புதியதொரு வாழ்க்கையை, வரலாற்றை அவாவுவதாகவும் கொண்டவை. இதில் உள்ளோடியிருப்பது தாமரைச்செல்வியின் சமூக நோக்கும் மாணுதல் தன்மையுமாகும். இதற்காக அவர், சமூக இயக்கத்தையும் அந்தச் சமூக இயக்கத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவங்கள், அவற்றுடன் இணைந்திருக்கும் மனிதர்கள், இவையெல்லாவற்றையும் இயக்கமுறவைக்கும் அதிகாரக் கட்டமைப்பு போன்றவைகளையும் எடுத்தாள்கிறார்.

இப்படி எடுத்தாள முற்படும்போது அவற்றின் மீது ஒளி பாய்ச்சப்படுகிறது. இந்த ஒளி பாய்ச்சுதல்தான் புனைவெழுத்தில், இலக்கியத்தில், கலையில் முக்கியமானதாகும். இந்த ஒளி பாய்ச்சலைச் செய்வதில் தான் ஒவ்வொரு படைப்பாளியின், எழுத்தாளரின், கலைஞரின் ஆளுமையும் சிறப்பும் துலங்கும், வேறுபடும். இதுவே கலைக்கான உயிர்நாடியின் முக்கியமான இழை. எந்தெந்த இடத்தில் எந்த அளவில் எத்தகைய ஒளியைப் பாய்ச்சுவது? எங்கே இருளை அல்லது நிழலைப் படரவிடுவது? என்பதாக இதிருக்கும். ஏறக்குறைய ஓர் ஒளிப்படக் கலைஞரின் (Photographer) திறனுக்கு நிகரானது இது. இதில் குறைகள் நேர்ந்தால் அந்த எழுத்து, இலக்கியப் பிரதியாகத் தேற முடியாமல் போய்விடும்.

தாமரைச்செல்வி (1973 - 2023) ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் புனைவெழுத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர், படைப்பாளி என்ற வகையில் அவரிடம் ஒரு தேர்ச்சியும் நேர்த்தியும் உருவாகியுள்ளது. அதை அவர் தன்னுடைய சிறப்படையாளமாகவும் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார். கதைக்கான கருவைத் தேர்வது, கதைக் களத்தை உருவாக்குவது, கதா

பாத்திரங்களை வடிவமைப்பது, அவர்களை இயக்கமுறவைப்பதில் அவருடைய தன்மை அல்லது அவருடைய முறைமை, விதம், இவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்கான வடிவம், அதற்கான மொழிதல் முறைமை, மொழி என எல்லாவற்றையும் தன்னடையாளத்தோடு தொடர்புறுத்தி வைத்திருக்கிறார்.

இதனால் அவருடைய எந்தக் கதைகளைப் படித்தாலும் அது தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் என்று அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருக்கும். பொருளில், பாத்திரங்களில், களத்தில் வேறுபாடுகளிருந்தாலும் வடிவத்திலும் சொல்முறையிலும் நோக்கிலும் இவைபோன்ற தனித்தன்மைகளின் அடையாளத்திலும் எப்போதும் தாமரைச்செல்வியின் கதைகளாகவே அவை இருக்கின்றன.

படைப்பாக்கச் செய்முறையில் இது சரியானதா? புதுமைகளை, பரிசோதனைகளை, பரிட்சார்த்தங்களை படைப்பாளிகள் நிகழ்த்த வேண்டியதில்லையா? அதாவது மீறல்களை அவர்கள் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? என்று இலக்கிய வாசகர்களும் விமர்சகர்களும் கேள்வி எழுப்பலாம். இலக்கியத்திலும் அதற்கான விமர்சனத்திலும் இந்தக் கேள்விக்கான இடமுண்டு. புத்தாக்கத்தின் வழியே, பரிசோதனைகளின் உடே முன்னேறிச் செல்லுதல்தான் படைப்பாளியின் அடையாளமும் வளர்ச்சியுமாகும். படைப்பின் வளர்ச்சியும் கூட. இதை மறுப்பதற்கில்லை. சமூக வளர்ச்சி, கால வளர்ச்சி என்பவற்றோடு இணைந்து தன்னையும் தன்னுடைய வெளிப்பாடுகளையும் வளர்ச்சியடையச் செய்வது என இதிருக்கும். இத்தகைய படைப்பாளிகள் தங்களை வெவ்வேறு விதமாக விரிவாக்கிச் செல்வர். உலகளாவிய உதாரணங்கள் நிறைய இதற்குண்டு. தமிழிலும் ஏராளம் பேருண்டு. வெவ்வேறு விதமாக எழுதிக் காட்டுவது. வெவ்வேறு தளங்களின் வழியே தாவிச் செல்வது என.

ஆனால், அதைக் கடந்ததாக, தங்களுடைய அடையாளங்களைப் பேணிக்கொண்டே காலத்தினூடும் சமூக வெளியிலும் பயணிப்போரும் உண்டு. ஈழச் சூழலில் இதற்கு செழிப்பான உதாரணங்களாக வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனையும் ச. வில்வரெத்தினத்தையும் அடையாளம் காணமுடியும். ஏன் சோலைக்கிளியும் கூடத்தான். இவர்களுடைய எந்தக் கவிதைகளிலும் அவரவரின் அடையாளத்தைக் காண முடியும். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதி வரும் ஜெயபாலனின் இன்றைய கவிதையில் கூட அவருடைய நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நிழலைக் காணலாம். சொல்முறையிலும் மொழியிலும் இது

துலங்கித் தெரியும். சட்டநாதனின் கதைகளிலும் இதுவுண்டு. தமிழகத்தில் ஜெயமோகனின் அண்மைக்காலக் கதைகள் (கடந்த பத்து ஆண்டுகாலக் கதைகள்) பெருமளவும் இந்த வயத்துக்குரியனவாகியுள்ளன. முன்னர் அவர் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் வெவ்வேறு விதமான மொழிதல்களிலும் தன்னுடைய கதைகளை நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது அவற்றை விடுத்து, கதைகளைச் சொல்வதில்தான் கூடிய கரிசனையை எடுத்திருக்கிறார். தாமரைச்செல்வியிடமும் இந்தத் தன்மை, தாகமே அதிகமுண்டு. தன்னுடைய கதைகளைச் (இங்கே தன்னுடைய கதைகளை என விளிப்பது படைப்பாளியின் சொந்தக்கதைகளை, சுய விவரணையை என்று அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம்) சொல்லி விடுவதிலேயே கூடுதலான அக்கறையும் ஆர்வமும் முன்னிற்கின்றன. ஆகவே, இத்தகைய இரு வழி அல்லது இரு நிலை எழுத்தாளர்களே பெரும்பாலும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளனர்.

தாமரைச்செல்வியின் வழி, தன்னுடைய காலத்தையும் தான் விரும்புகின்ற காலத்தையும் இணைத்து ஒரு புதிய வெளியை உருவாக்குதிலேயே அமைகிறது. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அவருடைய கதைகள் அனைத்தும் அவர் வாழ்கின்ற காலத்தையும் களத்தையும் மையப்படுத்தியதாக அல்லது பிரதிபலிப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால், அதைக்கடந்து சற்று ஆழமாக நோக்கினால் அல்லது உள்ளுணர்ந்தால், அவர் அதற்கும் அப்பால் சென்று தான் காண விரும்பும் காலமொன்றையும் சொல்லிச் செல்கிறார் என்பதைக் காணமுடியும், உணரமுடியும். அப்படியென்றால், அவர் காணவிரும்பும் காலம் அல்லது உலகம் எது? என்ற கேள்வி எழலாம். நிச்சயமாக.

முதலில் அவர் பயணிக்கின்ற காலவெளி எதுவெனப் பார்க்க வேண்டும். தான் வாழ்கின்ற, தன்னவர்கள் என அவரறிந்தவர்கள் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற காலவெளியே அவருடைய முதற் தேர்வு. இந்தத் தேர்வில் இயங்குகின்ற மனிதர்களின் வழியே தான் காண விரும்புகின்ற, மாற்றான காலவெளியொன்றை மெல்ல அடையாளம் காட்ட முனைகிறார். இலக்கியத்தில் இது இயல்பாக உள்ள ஒரு விசயம்தான். இலட்சியவாதம் என இதைச் சொல்வதுண்டு. கம்பனிடத்திலும் இது இருந்தது. மு.தளையசிங்கத்திடத்திலும் இதைக் காணலாம். சுந்தர ராமசாமி, டொமினிக் ஜீவா போன்றோரிடத்திலும் இதுவுண்டு.

இந்த இலட்சியவாதம் சற்று தூக்கலாக இருந்தால் அது கலையின் இழைகளை மீறி அரசியலாகத் துருத்தத் தொடங்கி விடும். கறியில் உப்பின் சுவை கூடினால் எப்படியிருக்குமோ அதைப்போல.

தாமரைச்செல்வி, தன்னுடைய காலத்தின் வழியே பயணித்து, தான் விரும்பும் அந்தக் காலமொன்றை உருவாக்கும்போது அது நம்மை நாமே பரிசீலிக்கக் கோருவதாக இருக்கிறது. அவருடைய கதைகளில் முன்னிறுத்தப்படும் சம்பவங்கள், களம், பாத்திரங்கள், அவை எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், அவற்றின் உணர்ச்சிகள் இவையெல்லாவற்றுக்கும் நீங்கள் சாட்சியமாகவும் பொறுப்பாளிகளாகவும் உள்ளீர்கள். உங்கள் முன்னே, உங்கள் மையத்தில்தான் இவையெல்லாம் நிகழ்கின்றன. ஆகவே இதற்கான பொறுப்பை ஏற்கவும் சொல்லவும் வேண்டியவர்களாகின்றீர்கள் என்று மெல்ல வலியுறுத்தி விடுகிறார். இந்தப் பொறுப்புணர்ந்தல் நம்மை மெல்ல இயக்கமுற வைக்கிறது. நமக்குள் நிகழத் தொடங்கும் அறம் பற்றிய தூண்டல்கள் அவர் கோருகின்ற, காணுகின்ற புதிய காலமாகவும் உலகமாகவும் உள்ளது.

இதற்குதாரணமாக அவருடைய இரண்டு நாவல்களை இங்கே குறிப்பிடலாம். ஒன்று, அவர் இறுதியாக எழுதிய உயிர்வாசம். இதில் சொந்த நிலத்திலிருந்து (ஈழத்திலிருக்க முடியாமல் வெளியேறி) அகதியாகப் படகில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் செல்லும் மனிதர்களின் அவலநிலை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல, ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து, ஈரானிலிருந்து, பலஸ்தீனத்திலிருந்தெல்லாம் மனிதர்கள் அகதிகளாகிச் செல்கிறார்கள். இன்னொரு நிலத்தில் வேருன்றத் துடிக்கிறார்கள். அதற்காகக் கனவு காண்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கையோடு செல்கிறார்கள். ஆனால் அது எளிதானதல்ல. இதன் தொடர்ச்சியாக அவுஸ்திரேலியாவில் சந்திக்கும் அகதி நெருக்கடியும் பேசப்படுகிறது.

இதன் வழியே அவர் காண விரும்புவது அல்லது நமக்குக் காட்ட விரும்புவது உலகமெங்கும் உள்ள அகதி நிலை என்பது மிக மிகக் கொடுமையானது. அவலம் நிறைந்தது. இவ்வளவு வளர்ச்சியடைந்த இந்த உலகத்துக்குச் சற்றும் பொருத்தமானதல்ல. நாடுகள், சட்டங்கள் என்பவை எல்லாம் மனிதர்களையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் புரிந்து கொள்ள

வும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் தவறுகின்றன என்பதை. இங்கே நாடுகள், அவற்றின் அரசுகள், அவற்றின் சட்டங்கள் எல்லாம் வேறொன்றல்ல, அது நம்முடையதுதான். மக்களாட்சி என்ற அடிப்படையில் (ஜனநாயகத்தின் பேரால்) நாமே வாக்களித்து உருவாக்கியவைதான். ஆகவே இதற்கு நாம்தான் பொறுப்பாளிகள். எனவே இதெல்லாம் இல்லாத அல்லது இதைக் கடந்த அவலமற்ற ஒரு வாழ்க்கைப் பரப்பும் மனிதச் சூழலும் உலகமெங்கும் நிலவ வேண்டும் என்பதாக. இதுதான் தாமரைச்செல்வி காண விரும்பும் உலகம்.

இதிலென்ன புதுமை உள்ளது? எல்லா இலக்கியப் படைப்பின் உள்ளோட்டமும் இதுதானே என்று நீங்கள் வாதிடலாம். இருக்கலாம். ஆனால், அதைச் சொல்லும், வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் வேறுபாடுகளுண்டல்லவா!

இன்னொரு உதாரணம், அவருடைய இன்னொரு நாவலான பச்சை வயல்களே. நீர்வளம், நில வசதி குறைந்த இடத்திலிருந்து (யாழ்ப்பாணத்தின் தென்மராட்சிப் பிரதேசத்திலிருந்து) இன்னொரு நிலத்தைத் தேடி, நீரைத் தேடிச் செல்லும் மனிதர்கள், அங்கே (வன்னியில்) மிகச் சிரமப்பட்டு ஒரு பச்சைவயற் பரப்பை, புதிய வாழ்க்கைப் பரப்பை உருவாக்குகிறார்கள். அந்தப் பரப்பிலிருந்து கொண்டு அடுத்த கட்ட வாழ்க்கைக்கான கனவை, பச்சைவயற்கனவைக் காண்கிறார்கள்.

ஆனால், அதற்கிடையில் - அடுத்த தலைமுறைக்கிடையில் போர் வந்து விடுகிறது. அந்தப் போர் எல்லாவற்றையும் அழித்து விடுகிறது. ஒரு மக்கள் திரளின் உழைப்பும் நம்பிக்கையும் கனவும் எப்படிச் சிதைக்கப்படுகிறது என்று காட்டப்படுவதுடன் இது முடிந்து விடவில்லை. அப்படிக்காட்டப்படுவதன் ஊடாக இந்தப் போரை உருவாக்கிய, அதற்குக் காரணமான, அதில் ஈடுபடுகின்ற குற்றவாளிகள் மீது குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. அதனோடு விட்டிருந்தால், அதொரு குற்றம் சாட்டப்படும் பிரதியாகச் சாதாரணமாக முடிந்துவிடும். தாமரைச்செல்வியின் நோக்கம் அதுவல்ல. ஒரு தேசத்தின் மனிதர்கள் அந்தத் தேசத்தின் முழுமையான ஆதரவோ உதவியோ இல்லாமல் மிகக் குறைந்த ஆதாரங்களுடன் மிகக் கூடிய உழைப்பைச் செலுத்தி தமக்கான வாழ்க்கைத்தையும் வாழ்க்

கையையும் உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். கடல் வழியே சென்று காடுகளை வெட்டிக் களனியாக்கி, வாழ்வை உருவாக்கியவர்கள். அதை அங்கீகரிப்பதற்குப் பதிலாக, அந்த மனிதர்களைக் கொண்டாடுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் இன, மத, பேதமற்ற மனிதர்களாக வாழும் நிலையை மறுதலித்து, அறமற்ற ஆதிக்க அரசியல் எப்படி அவர்களை அழிக்க முனைகிறது என்று சொல்லி உலகத்தின் முன்னே அறச் சீற்றத்தை முன்வைக்கிறார்.

இதன் மூலம் இத்தகைய நிலையை நாம் மறுதலித்துப் புதிய தொரு உலகத்தை, புதிய உலகத்துக்கான தெரிவுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறார். இல்லையென்றால் அனைத்துமே பாழ் என்கிறார். இதைச் சொல்லாமற் சொல்லி விடுகிறார். இதுதான் தாமரைச்செல்வியின் புனைவின் பண்பு. அவருடைய அனைத்துப் புனைவிலும் இந்தப் பண்பைக் காணமுடியும். எளிய மொழியில், சாதாரணர்களின் கதைகளை, மிக ஆழமாக, வலிமையோடு சொல்லும் பண்பு.

இப்படி நோக்கும்போதுதான் தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துகளின் பெறுமானத்தையும் அவை உண்டாக்கும் அடையாளத்தையும் நாம் கண்டுகொள்ள முடியும். இல்லையென்றால் வெறும் காலப் பதிவுகளாகவோ, டயறிக் குறிப்புகளாகவோ தான் சுருக்கிப் பார்க்க நேரிடும். அது தாமரைச்செல்விக்கு மட்டுமல்ல, இலக்கியத்தின் அடிப்படைக்கும் இழைக்கப்படும் அநீதியுமாகும்.

சமூக இயக்கத்தையும் அதன் வழியே மனிதர்களின் வாழ்க்கையையும் அதன் மேன்மையையும் புரிந்து கொள்வதற்கான வாசல்களைத் திறந்து கொண்டேயிருக்கும் எழுத்துகளுக்கு வரலாற்றில் எப்போதும் சிறப்பிடமுண்டு. அந்த இடத்தை தாமரைச்செல்வியின் புனைவுகள் எப்போதும் கொண்டிருக்கும்.

karunagaran@thaiiveedu.com

அகம் என்பதே எழுத்தானவர்

- ரஞ்சி அப்ரஹீயம்

வன்னி மண்ணின் வற்றாத வளங்களில் ஒன்றென 'எழுத்த ரசி' தாமரைச்செல்வி அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புகளைக் கூறலாம். தமது வாழ்நாளின் ஐம்பது ஆண்டுகளை இலக்கியத்திற்காக அர்ப்பணித்த பொன்விழா நாயகி இவர்.

எளிமையும் உண்மையும் மனிதாபிமானமும் நிறைந்த யதார்த்த எழுத்துகளே இவரது முத்திரை. பாத்திர வார்ப்புகள், வாசகருக்கு அந்நியர்களோ மிகையாக வலிந்து திணிக்கப்பட்டவர்களோ அல்லர். மானுட மனதின் நிறைவான அம்சங்களை மட்டும் தன் எழுத்தில் கொண்டு வருவதை இலட்சியமாகவே கொண்டவர். இந்த நல்லியல்புகளை அவரால் எவ்வாறு தன்கதைகளில் கொண்டுவர முடிகிறது என வாசகருக்கு வியப்புமேலிடல் இயல்பானது. அண்மையில் எழுத்தாளரது இலக்கிய வாழ்வின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவு விழா உரையொன்றில், இல்லற இணையாகவும் இலக்கியத் துணையாகவும் பயணிக்கும் அவரது அன்புக் கணவர் திரு. சி. கந்தசாமி அவர்களின் வார்த்தைகள் இதற்கு சான்று பகரும்.

'தாமரைச்செல்வி வேறு, அவர் படைக்கும் இலக்கியம் வேறு அல்ல. அவருடைய வாழ்க்கைக்கும் எழுத்துக்கும் வேறுபாடு என்பதே இல்லை. எழுதுவதைப் போலதான் வாழ்வார். அவருடைய படைப்புகளின் அடிநாதமாக அமைந்த கருணை, கொடை என்பன பரம்பரை வழி கடத்தப்பட்டு இயல்பில் உறுதி

நின்று, படைக்கும் இலக்கியத்திலும் முன்னிலை பெறுகிறது. ஐம்பது வருட இலக்கிய வாழ்வில், முப்பது வருடங்களைத் துயர் சூழ்ந்த யுத்தகாலத்தில் கழித்தவர். போர் சார்ந்த களமும், பாதிக்கப்பட்ட அடித்தட்டு மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் பாத்திர வார்ப்புகளும் இவரது எழுத்தின் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமிக்கின்றன. விடாமுயற்சியும் உறுதியும் மிக்கவரான தாமரைச்செல்வி வீடுதான் உலகம் என வாழும் சிறந்த குடும்பத் தலைவியும் ஆவார்'.

மற்றுமோர் எழுத்தாளரான சார்ல்ஸ் குணநாயகம் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகிறார்: 'தமது சொந்த இடமான கிளிநொச்சி பரந்தன் குமரபுரம் ஈறாக வன்னிப் பிரதேசம் எங்கும், வறுமைக் கோட்டின் கீழ்வாழும் மக்களினதும், மாணவரினதும் மேம்பாட்டுக்காக, தமது முன்றாவது தலைமுறையினரையும் இணைத்துக் கொண்டு தாமரைச்செல்வி அவர்களது குடும்பத்தினர் ஆற்றி வரும் சமூகநேய நற்பணிகள் அளப்பரியவை'.

இவ்வாறான நல்லியல்புகளினால், யுத்தத்தில் பாதிப்படைந்த மனிதர்களின் துயரங்களை முப்பரிமாணத்தில் காணவைக்கும் எழுத்து வலிமையை தாமரைச்செல்வி அவர்கள் இயல்பாகவே கொண்டிருக்கிறார் என்பதை உணர முடியும். அகதிகளாய் இடம்பெயர்ந்தோர், புலம்பெயர்ந்தோர், கொலையுண்டோர், காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர், உடல் அவையங்களை

இழந்தோர், உறவுகளை இழந்தோர், புனர்வாழ்வு பெற்ற போராளிகளின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள் பற்றிய எண்ணிலடங்காத கதைகள் அவர் உள்ளத்தில் இருந்து பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. தமிழ் போராளி இயக்கங்கள் மேலான மென்கோணமும் அவரது படைப்புகளில் சிற்றொளிக் கீற்றுக்களாக பிரகாசிப்பதை இனம் காணலாம்.

இவ்விடத்தில், நவீன இலக்கியவாதிகளால் ஒரு எதிர்க்கருத்து முன்வைக்கப்படலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் யுத்த அவலங்களையே தொடர்ந்து எழுதுவதைத் தவிர்த்து, இதன் பின்விளைவுகளான புலம்பெயர்வு மற்றும் கலாசார எதிர்கொள்ளல்கள் முதலான பன்முக இரசனை தரும் கதைகளைப் படைக்கலாமே என்பதாக.

ஆனால், யுத்தங்களத்தில் வாழ்ந்து அதன் அவலங்களின் நேரடி சாட்சியான ஒருவரின் மனதில் அந்த வடு தரும் வலியை அகற்றுவது சிரமம். அத்துடன் அந்த துன்பியல் வரலாற்றை, இனிவரும் சமூகம் தமது நினைவுப் புலத்தில் இருந்து அழித்து விடவோ பேரினவாதம் மறைத்து விடவோ கூடாது என்பது அவரது எழுத்துகளை நியாயப்படுத்தும் வலுவான காரணி. மறப்பதில் வல்லவர்கள் நாம். இலக்கியப் பாய்ச்சல்கள் என்ற பெயரில் சாதாரண வாசகருக்கு அந்நியமாகாமல், இவரின் படைப்புகள் மெய்யுறு புனைவுகளாகவே தொடரட்டும்.

இன்று புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் தாமரைச்செல்வி அவர்கள், 'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் அவுஸ்திரேலியா, லண்டன் முதலான நாடுகளைக் களமாகக் கொண்ட சில கதைகளையும் இணைத்திருக்கிறார். 'பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவுதல்' என்பது முக்கிய கருப்பொருளாக அங்கும் நிலைகொள்கிறது. அதே சமயம் புலம்பெயர்ந்தாலும், சம்பிரதாய வேலிகளைக் கடக்காத நம்மவர்களின் மனநிலையினைச் சாடும் சில கதைகளில், ஆண் பெண் உறவில் சிக்கலான அகவுணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் தன்மையுடைய கதை மாந்தரினையும் நம்முன் உலவ விடுகிறார்.

இவரது எழுத்துத் தரும் பயன் என்ன என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கினால், தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணினதும் மக்களினதும் சரித்திரத்தை எதிர்காலத்திற்காகவும் சர்வதேசத்திற்காகவும் ஆவணமாக்குவது முதன்மைக் காரணியாக அமையும். வன்னி மண்ணில் காடாக இருந்த கிளிநொச்சி பரந்தன் குமரபுரம் பிரதேசங்களை, பசுமை மிகுந்த நெல் வயல்களாக மாற்றிய விவசாயப் பரம்பரையின் பாரம்பரியத்தை, இலக்கியத்தின் மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்தவர். பல தசாப்தங்களாக தொடர்ந்த யுத்த சூழலையும் பேரழிவுகளையும் தன் எழுத்தினூடாக தரிசிக்க வைத்தவர். தாம் வாழ்ந்த மண்ணின் பசுமையைப் பறி கொடுத்தவர்களை, பச்சை வயலின் கனவுகளைக் காணவைத்தவர்.

போர்ச் சூழல் ஒன்றின் பக்க அதிர்வுகளான புலம்பெயர்வின் நடைமுறைச் சிக்கல்களை உணரவைத்தவர். அகதியாய் கடலில் செல்லாதவர்களுக்கு உயிரின் வாசத்தை நுகர வைத்தவர். புலம்பெயர்ந்து வாழ்வோர் தமது உறவுகளுக்கு எவ்வாறு உதவலாம் என்னும் வழி கூறியதுடன், அருட்டுணர்வும் அறவிழுமியங்களும் பெறவைத்தவர். வறுமை நிலையில் உள்ளோரும், மற்றவருக்கு உதவும் செவ்விய மனம் பெறலாம் என

அறியவைத்தவர்.

வென்றாலும் தோற்றாலும் இத்தனைக்கும் ஊடாகப் பயணிக்கும் கண்ணியமான காதல் உணர்வையும், பிரிந்துழல்வின் வலியினையும் புரிய வைத்தவர். இயல்பாக உரையாடும் கதைமாந்தர் மூலமாக பிரதேச வழக்கினை நிலைநிறுத்தியவர். கருவையும், களத்தையும், கதைமாந்தரையும் தனது படைப்பு மொழியினால் நிஜமாக்கி, வாசகரை எழுத்தால் ஈர்த்துக்கொண்டவர். சுருங்கக் கூறின் உணர்வுகளால் உருவாக்கப்பட்ட மானுடத்தின் திறப்பே இவரது இலக்கியப் படைப்புகளில் நிலைகொள்கிறது எனக் கூறலாம்.

பதினான்கு கதைகளைக் கொண்டிருக்கும் 'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' என்னும் தொகுப்பின் சில கதைகள், வறுமையின் பெருந்துயர் சூழ்ந்திருக்கும் நிலையிலும் மற்றவரின் வலியறிந்து உதவும் பெரும் மானுடப் பண்பினைக் கூறி நிற்கின்றன. 'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' 'இருட்டின் நிறம் வெள்ளை' 'வாழ்தல் என்பது' ஆகியன. யுத்தத்தில் பெற்றோரைப் பறிகொடுத்து வாழும் பேரப்பிள்ளைகளை வளர்க்கப் பாடுபடும் வறுமை நிலை கொண்ட சின்னாசிக் கிழவனும், வன்புணர்வுக்கு உள்ளாகிக் கொலை செய்யப்பட்ட சகோதரியையும் ஏனைய குடும்பத்தவரையும் இழந்து கொடும் நினைவுகளோடு வாழும் கண் தெரியாத இளைஞனும், இலங்கையில் எரிபொருள் தட்டுப்பாடு உச்சம் பெற்றிருந்த போது தன் துன்பம் மறந்து சக தொழிலாளிக்கு உதவும் ஆட்டோ ஓட்டுனரும் பெருநேசத்துக்கு உரியவர்கள்.

சமூகத்தின் அந்தஸ்து பேதங்களால் பிரிந்த காதலர்களது வலி கூறும் கதைகள் இரண்டு. காதல் தோல்வியுற்ற பின் நேசித்தவர்களின் அவல நிலையினை அறிய நேராதிருப்பதும் ஒரு வரமெனவே நினைத்துக் கலங்க வைக்கும் எழுத்து. சில கதைகள் யுத்தத்தின் பாதிப்புகளால் பிரிந்து வாழும் தம்பதிகளின் வலிகளையும், அதனால் இல்லறம் சந்திக்கும் போராட்டங்களையும் கூறுகின்றன.

புலம் பெயரும் நம்மவர்கள் பலர் தமது தாயகத்தின் கலாசார வேலிகளை இறுகப்பற்றி வாழ்வதால், அடுத்த தலைமுறையினர் எதிர்கொள்ளும் மனச் சிக்கல்களைக் கூறுவது 'எதிர் பார்ப்பு' என்னும் கதை. திருமண பந்தத்தில் ஒரு ஆணின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு அமைய, பெண்ணானவள் தன் இயல்புகளை மாற்றிக் கொள்ளுதல் அவசியம்தானா என்றோர் கேள்வி இங்கு எழுப்பப்படுகிறது.

மண வாழ்வில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் இணைந்த பின், வாழ்தலும் பிரிதலும் அவரவர் உரிமை சார்ந்தது. ஆனால் எந்த நிலையிலும் திருமண பந்தத்தால் தோன்றிய குழந்தையின் மனம் சிதைக்கப்படுதல் கூடாது எனும் கருப்பொருளைக் கூறுவது 'மழை வரும் காலம்'. இக்கதையில் தாய்மையும் உண்மையும் நிறைந்த ஆணின் மனம் வெளிக்காட்டப்படுவது மனதுக்கு இதமானது. உதாரணமானது.

குரல் உயர்த்தல் இன்றியும், அதி மேதாவித்தனமான ஆணாதிக்கம் இன்றும் தொடர்வதை 'மௌனயுத்தம்' கூறுகிறது. மனித மனச் சிக்கல்களை நூலிழை பிரிப்பது போன்ற நுட்பத்துடன் எழுதப்பட்ட இக்கதையில், பிரிந்து சென்று மீண்டும் வீடு திரும்பும் மனைவியை 'வாரும்' என கணவன் அழைக்கும்

ஒரு சொல்லில், பெண்ணின் துணையின்றி வாழ முடியாத ஆணாதிக்கக் கோட்டையின் சரிவினையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

'காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர்' என்ற சொல்லின் உள்ளிருக்கும் வலிகளும் உணர்வுப் போராட்டங்களும், சிக்கலான வடிவம் பெற்று வந்த கதை 'யாரொடு நோவோம்?'

விதவையா சுமங்கலியா என்னும் இரட்டை மனவாழ்வினைப் பெண்கள் அனுபவித்தல் கொடுமை. ஆண் துணையின்றி குழந்தைகளுடன் வாழும் பெண்ணுக்குரிய பெரும் சிக்கல்களாவன, பாதுகாப்பும் பொருளாதாரமும். இந்நிலையில் இன்னொரு ஆணைத் திருமணம் செய்த பெண், காணாமல் ஆக்கப்பட்ட கணவன் மீண்டு வந்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய, மிகச் சாமர்த்தியமான நகர்வினைக் கொண்ட இக்கதை போரின் அவலங்களை மட்டுமன்றி மனிதாபிமானத்தின் பல கோணங்களையும் இனங்காட்டி நிற்கின்றது. அப்பெண்ணின் மனக் குரலாக வெளிப்படும் கீழ்காணும் வசனங்கள், படைப்பாளியானவர் கதை நாயகியின் மனநிலையைத் தனதாகவே உணர்ந்திருப்பதைக் கூறுகிறது.

'அவன் எதிர் பார்க்கிறானோ ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்து அழு வேன் என்று...'

'மனம் நிம்மதியாய் இருந்தது. ஆனாலும் ஏனோ கத்தி அழு வேண்டும் போலவும் இருந்தது'.

மிகுந்த மன இறுக்கத்தையும் உருக்கத்தையும் ஒருங்கே தர வல்ல இக்கட்டானதோர் சூழ்நிலையினை, இவ்வசனங்கள் வாசகர் மனதிலும் சொற்சித்திரமாக வரைந்தன என்பது நிஜம்.

ஆனால், இக்கதை வேறோர் சாத்தியமான கோணத்தில் சில கேள்விகளை மனதில் எழுப்பியது. மறு திருமணம் செய்த ஒரு ஆண், காணாமல் ஆக்கப்பட்ட மனைவி மீண்டு வந்தால், வந்தவரையும் ஏற்றுக் கொண்டு வாழமுதலை நம் சமூகம் நியாயம் செய்யும். ஒரு பெண் அவ்வாறு வாழ்வதை மகாபாரதம் படித்த எமது சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

இவ்வாறான வினாக்களையும் விடைகளையும் ஒருங்கே தர வல்ல எழுத்து வல்லபம் கொண்டவரான தாமரைச்சேல்வி அவர்களின் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பும் அதற்கொரு சான்றாக அமையும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கு மென்மேலும் அணி சேர்க்க, அவர்தம் வாழ்வில் நலமும் வளமும் சிறந்தோங்க வேண்டும் என்பது அனைவரினதும் பெருவிருப்பாகும். நிறைவான வாசிப்பு அனுபவங்களைத் தொடர்ந்து தரும் வன்னியின் சாதனை நாயகிக்கு இனிய வாழ்த்துகள்.

ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம்
Ranjini Subramaniam
கொழும்பு

ranjini.subramaniam@thaiveedu.com

தாமரைச்செவியின் கதைகள் தமிழ் வாழ்வியல் குறித்த ஓர் இலக்கியச் சாட்சியம்

- இடித்தன்

ஈழத்தின் புனைகதை உலகப் பரப்பிற்குள் கடந்த 40 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து ஒலித்து வரும் தாமரைச்செவியின் பெண் குரல் முக்கியமானது. இக்குரல், கண்ணாடியில் தன் பிம்பத்தைத் தானே தன் அலகால் குத்திக் கொண்டிருக்கும் சிட்டுக்குருவியைப் போல நடந்து கொள்வதாக எனக்குத் தெரிவது வழக்கம்.

ஈழத்து மண்ணின் போர்க்கால வாழ்க்கையானாலும், ஆஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர் வாழ்க்கையானாலும் எளிய முறையில் அன்றாட வாழ்க்கையை விசாரித்தபடி கதைசொல்லிச் செல்பவை இவரது சிறுகதைகள்.

தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வந்த போதிலும் இவரது குரல் கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் ஒரு பெண்ணின் பார்வையில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் ஒரு இலக்கிய சாட்சியம்தான். 25 ஆண்டு கால ஈழத்தின் உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவின் புலம்பெயர் வாழ்வு ஆகியவற்றை சுற்றிச் சுழல்கின்றன இச்சிறுகதைகள்.

20 வயதில் வீரகேசரி இதழில் வெளிவந்த ஒரு சிறுகதையின் மூலமாக தமிழ் எழுத்து உலகத்திற்குள் நுழைந்த தாமரைச்செல்வி 200-க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் 07 நாவல்கள் மூன்று குறு நாவல்கள் என்று ஏராளமாகப் பங்களித்திருக்கிறார். இன்றைக்கும் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார் என்பது பாராட்டுக்குரியது. ஆயினும் தமிழ்நாட்டு எல்லைக்குள் இவரது சிறுகதைகள் அதிகமாக விவாதிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. 'வன்னியாச்சி' என 37 கதைகளைக் கொண்ட ஒரு நூலை காலச்சுவடு வெளியிட்டுள்ளது. புதிதாக வெளிவரவுள்ள தாமரைச்செவியின் 'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியைத் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த 'எதிர் வெளியீடு' வெளியிடவுள்ளது. இதன் மூலமாகத் தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் மேலும் நுணுகி வாசிப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் கதை சொல்லும் முறைகள் வாசகரை அன்னியோன்யமாகவும், எளிமையாகவும் அணுகும் அதே நேரத்தில், உள்முகமாகத் தொட்டுப் பேசுபவையாகவும் இருப்பது இச்சிறுகதைகளின் சிறப்பு.

இரவில் நிலா வெளிச்சத்தில் அமர்ந்து கொண்டு மடியில்

படுத்திருக்கும் பிள்ளைக்குத் தன் வாழ்க்கைக் கதைகளை மனோலயப்படி சொல்லும் தொனியில் எளிமையாகப் பேசும் இச்சிறுகதைகள், பதைபதைக்கும் பல தருணங்களை மிக எளிமையாக நம்முடன் பகிர்ந்து கொண்டு விடுகின்றன.

சின்னாசிக் கிழவனின் தொலைந்து போன பசுவைத் தேடி அலையும் ஒரு எளிய விவசாயியின் பதட்டமும் இறுதியில்

கன்று ஈன்று நிற்கும் பசுவைக் கண்ட பிறகு ஏற்படும் மனநிலையும் மிக நுட்பமாகக் கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இவரது சிறுகதைகள் பல குறும்படங்களாக வெளிவந்துள்ளன. தமிழின் மிக முக்கியமான சினிமா இயக்குனரான 'முள்ளும் மலரும்' மகேந்திரன் 'இடைவெளி' என்ற இவருடைய கதையை 1996 எனக் குறும்படமாக மாற்றியுள்ளார். இன்னொரு கதையான 'பாதணி' ஜான் மகேந்திரனால் அதே பெயரில் குறும்படமாக்கப்பட்டுள்ளது. இவரது சிறுகதைகள் குறும்படங்களாக மாற்றப்படுவதற்கு காரணம் இவரது கதை சொல்லுதலில் திரைப்படமாக எடுப்பதற்கு ஏற்ற விவரணைகள் எளிமையாக இடம் பெறுவது தான்.

'சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் இருக்கும் சிறுகதைகள், ஆமி உள்நாட்டுச் சனங்களை சுற்றி வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு போவது

ஒரு மழைக்கால இரவு

தாமரைச் செல்வி

செல்வி

மண்ணில்
அல்ல
உயிர்கள்

அழுவதற்கு நேரமில்லை
சிறுகதைகள்

தாமரைச்செல்வி

பற்றியும், கஞ்சி கொடுக்கும் கொட்டிலில் ஷெல் வந்து விழு வதைப் பற்றியும், வீதியில் செல்லும் ஆமிக்காரன் 'தண்ணி வேண்டும்' என்று கேட்கும் போது அதை எப்படி எதிர்கொள் வது என்று தெரியாமல் திகைக்கும் மனிதர்களைப் பற்றியும் 'மிகை நாடகத் தன்மை' அற்று, தன் கதைகளில் பேசிச் செல் லும் போது மிக எளிதாக உணர்ச்சிகளைக் கடத்திவிடுகிறார்.

தாமரைச்செல்வியின் கதைகளைப் படித்துக் கொண்டு போகிறபோது ஈழத்தில் நிகழ்ந்த 25 ஆண்டு கால உள்நாட் டுப் போர் தனிமனித வாழ்க்கையை உருத்தெரியாமல் குலைத்துப் போட்டு விட்டதை, ஒரு உள் மனுஷியாக இருந்து கொண்டு பேசும் வலியை உணர முடிகிறது. போர்க்கால நெருக்கடிகள் ஒரு உள் மனிதராக மட்டுமே வாழ்ந்து கொண் டிருந்த தமிழர்களை அவர்களுக்குத் தொடர்பு இல்லாத ஒரு புதிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் உல கத்தை நோக்கி, கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளி, தமிழரை நவீ னப்படுத்தி விடுவதை நாம் உணர முடிகிறது. தமிழரின் வாழ்க்கை நவீன மயப்படுத்தப்பட்டதால் அவர்களது இலக்கியப் படைப்புகளும் புதிய திசைகளை நோக்கி பயணப்படுப வையாக அமைய நேர்கிறது.

தாமரைச்செல்வியின் இந்த கதைகள் ஜேர்மன் மொழியிலோ, பிரஞ்சு மொழியிலோ, ஆங்கில மொழியிலோ, சீன மொழி யிலோ மொழிபெயர்க்கப்படுமானால் அவை பிற நாட்டு இலக்கியங்கள் எத்தகைய மாற்றங்களை அடைந்தனவோ அத்தகைய மாற்றங்களை ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்புகளும் அடைந்துள்ளன என்பதை உலகிற்குக் காட்டுவனவாக அமையும்.

தமிழில் படைப்பிலக்கியத்தின் புதிய எல்லைகளை புலம் பெயர் இலக்கியங்கள்தான் நிறுவப் போகின்றன என்று ஈழத்து முன்னோடி எழுத்தாளர் எஸ்.பொ அடிக் கடி என்னிடம் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது.

ஈழத்து மண்ணில் பிறந்த ஒரு பெண், 50 ஆண்டு காலமாக தங்களது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களை கதைகளாக தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டு வந்ததன் மூல மாக ஒரு மாபெரும் சமூகச் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்.

இச்சிறுகதைகளின் மூலமாக ஈழத்தின் விவசாய சமூகத்தில் பிறந்த ஒரு பெண்ணின் பார்வையில் தமிழ்ச் சமூகம் அடைந்து வரும் நவீன மாற்றங்கள் இலக்கியப் படைப்புக ளாக ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த வகையில் தாம ரைச்செல்வி தனது சிறுகதைகள் மூலம் தமிழ் வாழ்வியல் குறித்த ஓர் இலக்கிய சாட்சியத்தை உருவாக்கி இருக்கிறார்.

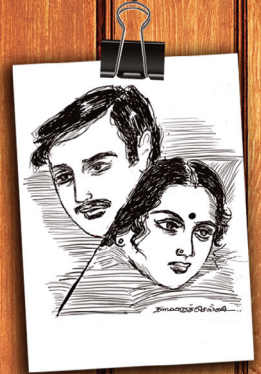
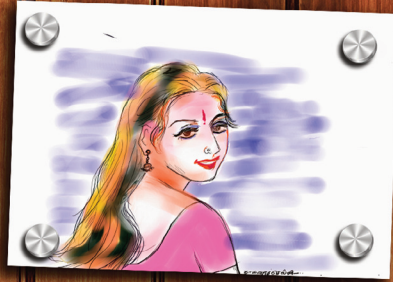
ஈழத்து சமூக வாழ்க்கையிலும், தனிமனித வாழ்க்கையிலும் அரசியல் நெருக்கடிகளின் காரணமாக ஏற்படும் அந்தரங்க சவால்கள் மிக நுட்பமாக பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவை மானுட குலத்தின் மிக முக்கியமான ஆவணங்களாகத் திகழும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

indran@thaivedu.com

காமகாந்தியின் உருவங்கள்... உருவங்கள்...

அங்கிருந்த துயர வாழ்வதான் என் எழுத்துகளாக வெளிவந்தது... - தாமரைச்செல்வி நேர்காணல் : சேகர் சும்பிராஜா

இயற்கையின் எழிலும் வயல்வெளிகளும் குருவிகள் பறவைகளின் பாட்டுச் சத்தங்களையும் கடந்து இரு வேறு கண்டங்களில் இருந்து இருவேறு நேர - காலநிலை இடைவெளிகளில் இருந்து பேசிக்கொள்கிறோம்.

எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் வானொலிக்கு 'இசையும் கதையும்' நிகழ்ச்சிக்கு எழுதவேண்டும் என தொடங்கிய ஆசையானது இன்று ஐம்பது வருடங்கள் கழித்து இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் பல நாவல்களையும் எழுதி முடித்து இன்றும் எழுதிக்கொண்டிருக்க வைத்திருப்பது என்பது தாமரைச்செல்வி என்கிற படைப்பாளியின் படைப்புகளில் இருக்கின்ற யதார்த்த தன்மை. உங்கள் எழுத்துக்கள் ஏதோவொரு வகையில் எமது சொந்தங்களின் கதையாகவோ அன்றி எமது சுற்றத்தின் வாழ்வியலையோ, முப்பதாண்டுப் போரையும் அது தந்த வலியையும் பதிவு செய்ததாகவோ இருந்து வந்துள்ளது. கடன் சொல்லாடலோ படிமங்களோ ஏதும் இன்றி இலகு மொழியில் அந்த வட்டாரம் அல்லது அந்த இடத்தில் பேசிக்கொள்ளும் மொழி வழக்கைப் பயன்படுத்தி படைப்பை வாசகர்களிடம் சேர்க்கும் வித்தை தெரிந்தவர் நீங்கள்.

அதனாற்தான் உங்களது படைப்புகள் பலவற்றிற்கு வாசகர்கள் விருதுகளையும் தாண்டி சாஹித்ய மண்டல, இலக்கிய அமைப்புகள், மாகாண விருதுகள் போன்ற நிறுவன விருதுகளையும் பெற்றுள்ளன. மேலாக பல கதைகள் குறும்படங்களாக தயாரிக்கப்பட்டும் உள்ளன.

கிளிநொச்சி பரந்தன் பகுதியில் குமரபுரம் கிராமத்தில் சுப்பிரமணியம் இராசம்மா இணையரின் தலைமகளாக பிறந்த ரதிதேவி என்கிற தாமரைச்செல்வி அவர்கள் தனது இளம் பராயத்தில் இருந்தே எழுதி வருபவர். தாமரைச் செல்வி என்கிற பெயரானது அவரது படைப்புகளால் பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆர்ப்பாட்டமில்லாத அமைதியான தாமரைச்செல்வி என்கிற ரதியக்காவை அல்லது பெரியக்காவை தாய்வீடு இதழுக்காக நேர்காணல் செய்யக்கிடைத்தது பெருமகிழ்சியே.

அந்த மகிழ்ச்சியுடன்

► உங்களுடனான நேர்காணலை உங்களோடு அறிமுகமான நேரத்தில் இருந்து தொடங்கலாம் என இருக்கிறேன். இன்றைக்கு முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர், முன்பின் தெரியாதவர்களாக நாம் அறிமுகமான பொழுது நீங்கள் பயன்படுத்திய சொல்லாடல்களை உங்கள் படைப்புகளிலும் காணலாம். உதாரணமாக 'இரன் அப்பன்', 'நிண்டு சாப்பிட்டிட்டுப் போவன்' போன்ற சொல்லாடல்கள் பயன்படுத்துவதன் மூலம் வாசகர்களை படைப்போடு ஒன்றிக்க வைக்க முடியும் என்பது உங்கள் நோக்கமா?

எமக்குரிய இயல்பு என்று ஒன்று இருக்கும். அதை நடைமுறை வாழ்க்கையில் நாம் பின் பற்றி வாழ்வோம். அது எம்மை அறியாமல் எம் எழுத்துகளிலும் பிரதிபலிக்கும். என்னுடைய இயல்பு என் பாத்திரங்களிலும் படிந்து கொள்வது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. எனது இயல்பு என் பெற்றோரிடமிருந்து எனக்கு வந்தது என்றுதான் சொல்ல முடியும். என் தந்தை அனைவர் மீதும் அன்பு செலுத்துபவர். ஏழை பணக்காரன்

என்று வித்தியாசம் பார்க்க மாட்டார். சகமனிதர்களை நேசிப்பது என்பதை அவரைப் பார்த்துத்தான் நான் கற்றுக் கொண்டேன். என் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களில் அநேகம் பேர் மிகவும் ஏழ்மை நிலையில் வாழ்பவர்கள். அன்றாடம் உழைத்துப் பிழைப்பவர்கள். அவர்களைப் பற்றி ஒரு மென்மைக் கோணத்திலேயே எழுத வருகிறது. மற்றும்படி இப்படி எழுதினால்தான் வாசகர்களை ஒன்ற வைக்கமுடியும் என்று நினைத்து எழுதுவதில்லை. அது இயல்பாய் வருவது.

► உங்கள் படைப்புகளின் முடிவுகளை வாசகர்களே தீர்மானிக்கும்படி விட்டிருப்பீர்கள். ஒரு மழைக்கால இரவு கதையின் முடிவில் 'அந்த இடத்தில் ஒரு கட்டில்லாத கிணறு இருந்ததென்று ஊரவை சொன்னது...'. அவை வாசகர்களையும் முடிவை நோக்கி சிந்திக்க வைக்கும் என்று நம்புகிறீர்களா?

தனது எல்லாப் படைப்புகளுக்கும் எழுத்தாளர் தீர்வு சொல்லி விடுவதில்லை. அதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டும் எழுதுவதில்லை. சமூகத்தில் நடப்பவற்றை பதிவு செய்வதே எழுத்தாளரின் விருப்பாக இருக்கும். இதுதான் பிரச்சினை,

இப்படித்தான் நடக்கிறது என்று அடையாளம் காட்டுவதாகவே எனது அநேகமான கதைகள் இருக்கின்றன. அதன் விளைவுகளையும் முடிவுகளையும் வாசகர்கள் தீர்மானித்துக் கொள்வார்கள்.

நீங்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு மழைக்கால இரவு ஒரு முக்கியமான காலகட்டப் பதிவு. 1995-ல் நடந்த வலிகாம இடப்பெயர்வின் வலியைப் பேசும் கதை. ஒரு இரவில் ஐந்து லட்சம் மக்கள் மழை, குளிர் பாராமல் நாவற்குழி பாலம் கடந்து வந்த துயர வரலாறு அது. எறிகணைகளின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு நடுவே மக்களோடு மக்களாய் இடம் பெயர்ந்து வந்திருந்த தன் மனைவியையும் குழந்தையையும் பரிதவிப்போடு தேடித் திரியும் ஒரு கணவனின் கதை. இறுதியில் மழை நேர இருளுக்குள் விளிம்பில்லாத கிணற்றுக்குள் அவன் மனைவியும் குழந்தையும் விழுந்து இறந்து போயிருப்பார்கள். அது வாசகர்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். ஆனால் கணவன் அதை அறியமாட்டான். அவன் காலம் முழுவதும் தேடிக்கொண்டே இருக்கப்போகிறான். இந்த நிலை வாசகர்களுக்கு அதிக பாதிப்பையும் வலியையும் தரும். அந்த கணவனின் மீது எல்லையற்ற அனுதாபத்தையும் இரக்கத்தையும் தோற்றுவிக்கும். இப்படியான நிலையில் எத்தனை பேர் அலைவற்றிருப்பார்கள் என்ற வேதனை முன்நிற்கும். அந்த உணர்வை வாசகர்களுக்கு இக்கதை கொடுத்திருக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

► ஒரு படைப்பாளி சிறந்த படிப்பாளராக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவார்கள். உங்கள் வாசிப்பு அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள். உங்கள் ஆரம்பகால வாசிப்பில் உங்கள் தெரிவாக எவை எவை இருந்தன?

ஒன்பது பத்து வயதிலிருந்தே வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். வாசிக்கும் ஆர்வம் அந்த சின்ன வயதிலிருந்தே எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. சகுந்தலை சரிதை, வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகள், அம்புலிமாமா போன்றவையோடுதான் ஆரம்பித்தேன். அந்த நாட்களில் தெரிவு செய்து வாசிக்கும் அளவுக்கு பக்குவம் இருந்ததில்லை. எல்லாக் கதைகளும் நல்லதாக இருக்கும். இந்த இந்தக் கதைகள்தான் நல்ல கதைகள் என்ற புரிதலும் இருக்காது. அதனால் கிடைத்தவைகள் எல்லாவற்றையும் வாசிப்பேன். அரசு கதைகள் வாசிப்பதில் பெரு விருப்பம் இருந்தது. அரண்மனை, மாடமாளிகைகள், அரசர்கள், அரசிகள், அவர்களின் வீரம் மிக்க வாழ்க்கை என்று விரிந்த உலகம் ஈர்ப்பைத் தந்தது. அந்த வாசிப்பு நல்லதொரு அனுபவத்தைத் தந்தது. பிறகு அதிலிருந்து யதார்த்த வாசிப்புக்கு வந்தபோது லஷ்மி, சிவசங்கரியோடு ஆரம்பித்தேன். ஈழத்தில் இளங்கீரனின் எழுத்துகள்தான் முதலில் அறிமுகமானது. அதன் பிறகு தொடர்ச்சியாக ஈழத்து எழுத்துக்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். வீரகேசரி பிரசுரங்களாய் வந்த அத்தனை நாவல்களும் படித்திருக்கிறேன். என் வாசிப்பில் மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களும் இடம் பிடித்தன. தாய் நாவலில் தொடங்கி காண்டேகரின் பல மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் வாசித்திருக்கிறேன். அவை இன்னொரு விதமான அனுபவத்தைத் தந்தது. நாம் அறியாத பிரதேசங்களுக்குப் போய் அறியாத மக்களோடு வாழ்ந்தது போன்ற அனுபவம் அது. வாசிப்பு என்பது அது தானே. மற்றவர்களின் வாழ்வனுபவங்களை எங்களுக்கானதாகவும் மாற்றுவது. தெரிவு என்று இல்லாமலேயே கிடைத்த எல்லாவற்றையும் வாசித்திருக்கிறேன் என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

அவுத்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்

2023

சி.டீ.ஸி.யில் செப்டெம்பர் 10ஆம் திகதி 2023

இலக்கியப்படைப்பாளி தமரைச்செல்வியின் ஐம்பது ஆண்டு கால எழுத்தாளுபங்களிப்பை பாராட்டு திருவிழா

50

அவுத்திரேலியாவில் வறியும் எழுத்தாளர்களின் மூல்களின் கண்காட்சி

BOOK EXHIBITION

மலையகம் 200 கருத்தரங்கு

வாசிப்பு அனுபவப்பிரவு

எழுத்தாற்றல் சிக் மனைவியுக்கான சாகசத்தகக் கருத்தரங்கு

சி.டீ.ஸி.யில் தூங்காடி Toongabbie சமூக மண்டலத்தில் குந்தகம் 10-00 மணிக்கு

ஆரம்பிக்கும் இடம்: George Meppan Hall, Toongabbie community center, CNR Targo and Toongabbie Road Toongabbie 2146

ஆளுசாரை: சி.டீ.ஸி. தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம்

Cumberland City Council, Wentworth Ville Library

SyaWest

CUMBERLAND CITY COUNCIL

தமிழ்நாட்டு வாய் நாய் இலக்கிய நண்பர்கள் விட்ட உத்தியோகம்

இலக்கியச் சந்திப்பு

ஈழநாட்டு நாட்டின் எழுத்தாளர் தமரைச்செல்வியின் அவர்கள் இலக்கியத்துறையில் ஐம்பது ஆண்டு நிறைவை கொண்டாட அவர் வாழும் பீர்திவன் மன்றம் ஓர் இலக்கிய சந்திப்பு.

இந்த சந்திப்பின் 150 இலக்கிய ஆளுமையின் கருத்து வெளிப்பாட்டு நாவல்களில் இடம் பிடிக்கலாம் மற்றும் உலக அளவில் சிக் இடம் தங்கிக்கும் அங்கீகரிக்கப்படும்.

தமிழ்நாட்டு வாய் நாய் உறவுகள் அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

தமிழ்நாட்டு நண்பர் நண்பர்கள் மன்றம் அறிவிக்கப்படுகிறது.

நிதி : George Community Hall, 155 Wilston Rd, New Market, QLD

திகதி : 8-10-2023 (வாழ்க்கை) மற்றும் உலக அளவில் சிக் இடம் தங்கிக்கும் அங்கீகரிக்கப்படும்.

அனுபவம் : 056 719 848

அனுபவம் : 0422 738 280

தமரைச்செல்வி எழுத்துக்கள் வாழ்வில்

22.10.2023 - சூரியோதயம் 9:30 மணி தொடங்கும்

திருவிழா நிகழ்ச்சி: கண்டி. விதி (A9) புதிய பேருந்து நிலையம், அருகில், கிளிநொச்சி.

மலையகம் 200 கருத்தரங்கு

வாசிப்பு அனுபவப்பிரவு

எழுத்தாற்றல் சிக் மனைவியுக்கான சாகசத்தகக் கருத்தரங்கு

சி.டீ.ஸி.யில் தூங்காடி Toongabbie சமூக மண்டலத்தில் குந்தகம் 10-00 மணிக்கு

ஆரம்பிக்கும் இடம்: George Meppan Hall, Toongabbie community center, CNR Targo and Toongabbie Road Toongabbie 2146

ஆளுசாரை: சி.டீ.ஸி. தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம்

Cumberland City Council, Wentworth Ville Library

SyaWest

CUMBERLAND CITY COUNCIL

தமரைச்செல்வி எழுத்துக்கள் வாழ்வில்

50

22.10.2023 சூரியோதயம் காலை 9.30 மணி தொடக்கம்

திருவிழா நிகழ்ச்சி: கண்டி. விதி (A9) புதிய பேருந்து நிலையம், அருகில், கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் இளைஞர் வட்டம், குமரபுரம் பரந்தன்

தமரைச்செல்வி எழுத்துக்கள் வாழ்வில்

17/09/2023 SUNDAY

ID: 694 888 4760

1pm UK | 5.30pm SL | 8am CA

8pm SIN | 2pm EU | 10pm SYD

www.facebook.com/vanakkam.london/

கருத்தரங்கு

வாசிப்பு

எழுத்தாற்றல் சிக் மனைவியுக்கான சாகசத்தகக் கருத்தரங்கு

சி.டீ.ஸி.யில் தூங்காடி Toongabbie சமூக மண்டலத்தில் குந்தகம் 10-00 மணிக்கு

ஆரம்பிக்கும் இடம்: George Meppan Hall, Toongabbie community center, CNR Targo and Toongabbie Road Toongabbie 2146

ஆளுசாரை: சி.டீ.ஸி. தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம்

Cumberland City Council, Wentworth Ville Library

SyaWest

CUMBERLAND CITY COUNCIL

► ஈழத்து இலக்கியங்கள் போரின் அவலங்கள் பற்றி மட்டுமே பேசுகின்றன. அதைத் தாண்டிய மற்றைய விடயங்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவதில்லை என்ற விமர்சனங்கள் எழுகின்றனவே. அது பற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

அப்படி ஒரு விமர்சனம் இப்போது பரவலாக இருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. முப்பது ஆண்டுகள் போருக்குள் பல இழப்புகளின் மத்தியில் வாழ்ந்த மக்கள் அவைகளை சுலபமாக மறந்து போக மாட்டார்கள். போரின் பின்னால்கூட அந்த வேதனைகளுக்கு தீர்வு கிடைக்கவில்லை. வாழ்வோடு போராடிய மக்களின் துயர் முழுவதுமாக எழுதப்பட்டு விட்டனவா என்ற கேள்வியும் முன்நிற்கிறது அல்லவா. ஒவ்வொருவரிடமும் எத்தனை எத்தனை கதைகள் இருக்கும். அவைகளைப் பதிவு செய்து வைப்பதும் ஒரு படைப்பாளியின் கடமைதான். இப்போதுள்ள வாழ்க்கை நிலையில் கூட கடந்து போன போர்க் காலத்தின் சுவடுகள்தான் பதிந்து போயிருக்கின்றன. அதன் விளைவுகளை இன்னமும் மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். போருக்குள் வாழாதவர்கள் கூட தமது உறவினர், ஊரவர் இழப்புக்களை எழுதிக் கடக்கத் தான் நினைக்கிறார்கள். மேற்படி விமர்சனத்தை முன்வைப்பவர்கள் மிக சிறு பகுதியினரே. அது அவர்களின் கருத்து. ஆனால் எதை எதை எழுத வேண்டும் என்று படைப்பாளிதான் தீர்மானிக்கிறார். அது நிலைத்து நிற்குமா நிற்காதா என்பதை காலம் தீர்மானிக்கும்.

► போர்க்காலத்திலும் சரி போருக்குப் பிந்திய காலத்திலும் சரி பெண்கள் எதிர் கொண்ட பிரச்சினைகள் என்று எவைகளைக் கூறுவீர்கள்? அவற்றை எப்படி அவர்கள் சமாளித்தார்கள் ?

எக்காலத்திலும் ஒரு குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை அதிக பொறுப்புக்களை சுமப்பவர்களாக பெண்களே இருக்கிறார்கள். விடிந்தால் இருளும் வரை நடக்கும் அத்தனை விஷயங்களுக்கும் முகம் கொடுப்பவள் பெண்தான். கணவன்மார் இருக்கும் குடும்பங்களில் கூட ஒரு பெண்ணே குடும்பத்தை வழி நடத்துபவளாக இருக்கிறாள். போர்க் காலம் இன்னும் அதிக துயரங்களைத் தந்த காலமாக இருந்தது. ஆண்களுமே வெளியே சென்று உழைக்க முடியாத சூழலில் அன்றாட உணவுக்கு வழி செய்வதே பெண்களுக்கான முதன்மைப் பிரச்சினையாக இருந்தது. கஞ்சி காய்ச்சியேனும் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நிலை பெண்களின் கைகளிலேயே விழுந்திருந்தது. அந்த நாட்களில் என்னைச் சுற்றியிருந்த பல பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். வீடு வாசல் இழப்பு, இடப்பெயர்வு, போன்ற நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். படிப்பு குறைந்த பெண்கள் கூட தங்கள் தைரியத்தைக் கைவிடாமல் ஏதேனும் ஒரு வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள். தையல் வேலை செய்தோ, வசதியானவர்கள் வீட்டில் போய்ச் சமையல் வேலை செய்தோ, சந்தைகளில் சிறு வியாபாரம் செய்தோ வருவாய் பெற்று குழந்தைகளை வளர்த்திருக்கிறார்கள். எது வந்தாலும் சமாளிக்கலாம் என்ற தைரியத்தை சூழல் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. போருக்குப் பின்னரான காலங்களிலும் அந்த தைரியமே அவர்களின் வாழ்வை தொடர்ந்து வழி நடத்தியது. கணவன்மாரை இழந்த பெண்

கள் அடுத்தவரை சார்ந்து இருக்கும் நிலை இல்லாமல் தாமே தனித்து நின்று வாழ்வை எதிர்கொள்கிறார்கள். வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு போராடுகிறார்கள். அப்படி பல பெண்களை சமகாலத்தில் நம்மால் பார்க்க முடிகிறது.

► **உங்கள் நூல்களை ஒரு பதிப்பகம் அன்றி காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு பதிப்பகங்கள் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பதிப்பகங்களின் பங்கு அன்றும் இன்றும் எந்த நிலையில் இருந்திருக்கின்றன?**

எனது முதலாவது நாவலான சமைகள் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வந்தது. அந்த நாட்களில் வீரகேசரிப் பிரசுரங்களுக்கு வாசகர் மத்தியில் மிகப்பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. பல எழுத்தாளர்களின் நாவல்களை வீரகேசரி தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்தது. அந்தந்தக் கால சூழலைப் பேசிய அந்நூல்கள் பெறுமதி மிக்க ஆவணங்களாக இன்றைக்கும் பேசப்படுகின்றன. எனது விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, தாகம், வேள்வித்தீ மூன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள திரு. டேவிர் லிகோரி அவர்களின் மீரா வெளியீடு மூலம் வெளிவந்தது. அப்போது மீரா வெளியீடுகளும் வாசகர்களின் கவனத்தைப் பெற்றிருந்தன. அன்றைய போர்ச் சூழலில் பொருளாதாரத் தடைகள் மத்தியில் அச்சடிக்கும் காகிதங்கள் கிடைக்காத போதுகூட கொப்பித் தாள்களில் அச்சடித்து வெளியிட்டு வந்திருக்கிறார். மீரா வெளியீடுகள் ஒவ்வொன்றையும் நெருக்கடி காலத்து ஆவணங்களாக பார்க்கமுடிகிறது. 1988-ம் ஆண்டு செங்கை ஆழியானின் மழைக்காலம் நாவலிலிருந்து தொடங்கி வருடத்துக்கு நான்கு நூல் என்ற வகையில் தொண்ணூற்றியாறு வரை கிட்டத்தட்ட முப்பது நூல்களுக்கு மேல் வெளியிட்டிருந்தது. இது எத்தனை பெரிய சாதனை. இலக்கியத்தின் மீதான அத்த நேசிப்பு அவரை இத்தனையையும் செய்ய வைத்திருக்கிறது. ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு இத்தனை பங்களிப்பு செய்த டேவிர் லிகோரி அவர்களுக்கு இலக்கிய உலகம் போதிய அங்கீகாரம் கொடுக்கவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது.

எனது வீதியெல்லாம் தோரணம், வன்னியாச்சி இரண்டு நூல்களையும் ஆ. இரத்தினவேலோனின் கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் வெளியிட்டது. மீரா பதிப்பகமும் தொடர்ச்சியாக பல நூல்களை பதிப்பித்து வெளியிட்டிருந்தது. 1998 மே மாதம் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோனின் புதிய பயணம் நாலுடன் தொடங்கி 2014 மே மாதம் சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் சித்திரா ரீச்சர் நூல் வரை மொத்தம் 104 நூல்களைப் பதிப்பித்து சாதனை புரிந்தது. பல இளம் எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிட்டு கவனம் பெற வைத்தது.

ஒரு மழைக்கால இரவு சிறுகதைத் தொகுப்பை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் எங்கள் சொந்தப் பதிப்பகமான சுப்ரம் பிரசுராலயமும் இணைந்து வெளியிட்டது. சுப்ரம் பிரசுராலயம் மூலம் அழுவதற்கு நேரமில்லை, பச்சை வயல் கனவு, உயிர்வாசம் ஆகிய மூன்றும் வெளிவந்தது. எக்காலத்திலும் எழுத்தாளருக்கு தன் எழுத்துக்களை நூலாக்கி வெளியிடுவதில் பெரும் சிரமமே இருந்திருக்கிறது. சில எழுத்தாளர்கள் தமது எழுத்துக்களை தாமே அச்சிட்டு வெளியிட்டு நட்டப் பட்ட வரலாறு நிறைய இருக்கிறது. அதே நேரம் சில பதிப்பகங்கள் லாப நட்டம் பார்க்காமல் எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதர

வாக பதிப்பித்துக் கொடுத்ததும் நடந்திருக்கிறது.

மல்லிகைப்பந்தல், ஞானம் வெளியீடு, குமரன் புத்தக இல்லம், பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, சேம மடு பொத்தகசாலை, கொடகே நிறுவனம், போன்றவை நிறைய நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்திருந்தன. செங்கை ஆழியானின் கமலம் பதிப்பகமும் கணிசமான நூல்களை வெளியீடு செய்தன. இன்றைய காலகட்டத்தில் மைக்கேல் கொலினின் மகுடம், க. பரணிதரனின் ஜீவநதி, வச்சீரனின் எங்கட புத்தகங்கள் ஆகிய பதிப்பகங்கள் தொடர்ச்சியாக நூல்களை பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருகின்றன. இப்போது வெளியீட்டுத் துறையில் ஒரு ஆரோக்கியமான சூழலைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. வேறு பதிப்பகங்களும் இருக்கக்கூடும். என் பார்வைக்கு எட்டியவை பற்றியே கூறுகிறேன்.

► **உங்கள் முதல் நாவல் சமைகள். கடைசியாக வந்த நாவல் உயிர்வாசம். இரண்டுக்கும் இடையே நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான இடைவெளி இருக்கிறது. இந்த கால இடைவெளி அனுபவம் சார்ந்து உங்களுக்குள் என்ன உணர்வைத் தந்திருக்கிறது ?**

நான் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலங்களில் எழுதிய நாவல் சமைகள். 1977-ல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக அது வெளிவரும் போது எனது வயது இருபத்திநாலு. என் ஆரம்ப நிலையில் அனுபவமும் ஆற்றலும் அதிக அளவில் இல்லாத போதும் நான் நன்கு அறிந்த சூழல், பழகிய மனிதர்கள், பரிச்சயமான வாழ்க்கை முறை என்று சில சாதகமான அம்சங்கள் இருந்தபடியால் ஓரளவு என்னால் இயல்பாக எழுத முடிந்தது. இன்றைக்கு சமைகள் நாவலை வாசிக்கும் போது இன்னமும் நன்றாக எழுதியிருக்கலாமோ என்று தோன்றும். அன்றைய தருணம் அப்படித்தான் எழுத முடிந்திருக்கிறது. உயிர்வாசம் வேறு விதமான அனுபவத்தை தந்தது. புதிய களத்தை பதிவு செய்த நாவல் இது. மிகுந்த கவனத்துடன் எழுதவேண்டியிருந்தது. அதற்கு என் நாற்பது வருட கால அனுபவம் நாவலை செம்மைப்படுத்தி எழுத எனக்கு கைகொடுத்திருந்தது. இரண்டு நாவல்களுக்கும் இடையே ஐந்து நாவல்களை எழுதியிருந்தேன். எங்களுக்கான அனுபவங்கள் எழுதும் தன்மையிலும் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்றே நம்புகின்றேன். என் எழுத்தின் வழி நானும் அதை உணர்கிறேன். வாசகர்களும் அதையே உணர்வார்கள் என்றும் நம்புகிறேன்.

► **யுத்தம் தின்ற பூமி என்ற சொற்றொடருக்குப் பின்னால் உள்ள வலிகளை பல படைப்புகளில் தந்திருக்கிறீர்கள். அந்த உணர்வை எப்படி உள்வாங்கியிருந்தீர்கள்?**

யுத்தம் தின்ற பூமி என்ற சொற்றொடரின் பின்னால் எத்தனை வலி உண்டு என்று அங்கு வாழ்ந்தவர்களுக்குத் தெரியும். முப்பது வருட போர்க்கால வாழ்வு. எங்கள் பிரதேசம் உழைக்கும் மக்களைக் கொண்டது. ஊருக்கே உணவளிக் கும் விவசாயிகள் வாழும் பிரதேசம். அவர்களையே பசி பட்டினியோடு அலைய வைத்தது. நானும் அந்த மண்ணில் அந்த மக்களோடு ஒருத்தியாகத்தான் வாழ்ந்திருந்தேன். வீடு வாசல் விட்டு இடம் பெயர்ந்து ஒருவதும் ஊர் ஊராக ஏதிலிகளாக அலைவதும் இராணுவம் எரித்துவிட்டுப் போன வீடுகளுக்கு மறுபடி திரும்புவதுமாக அன்றைய வாழ்க்கை இருந்

தது. ஏராளம் துயரக் கதைகளை உள்ளடக்கிய பூமி அது. நான் காண நேர்ந்தவை, பிறர் சொல்லக் கேட்டு அறிந்தவை என்று அங்கிருந்த துயர வாழ்வுதான் என் எழுத்துகளாக வெளி றீவந்தன. எழுத்தில் இறக்கி வைத்து ஆற்றுப்படுத்திக் கொண்ட நேரங்களாக அவை இருந்தன. நானுமே அனுப வித்து உள் வாங்கிய அனுபவங்கள் அவை.

► வன்னி மண்ணின் வாழ்வியலையும் இடப்பெயர்வின் துயரங்களையும் மக்கள் அலைக்கழிக்கப்பட்ட வேதனைகளையும் உங்கள் கதைகள் தொடர்ச்சியாக பதிவு செய்து கொண்டே வந்திருக்கின்றன. இடப்பெயர் வுக் காலங்களிலும் இலக்கியத்தோடு இணைந்திருந்த அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள் ?

ஆனையிறவிலிருந்து இராணுவம் முன்னேறி வரும்போது வீடு வாசல் விட்டு தூர இடங்களுக்கு சென்று தங்குவோம். இராணுவம் திரும்ப தமது முகாமுக்கு போன பின் வீடுக ளுக்கு திரும்பி வருவோம். அநேகமான காலங்கள் இப்படித் தான் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் 1996 ஜூன் மாதத்திலிருந்து நீண்ட ஒரு இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டது. கிளிநொச்சி நகரத்திலிருந்து முற்றாக மக்கள் எல்லோரும் வெளியேறி ஆறு வருடங் கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வசிக்க நேர்ந்தது. அப்போது நாங்கள் அக்கராயனில் உள்ள ஸ்கந்தபுரம் என்னும் கிராமத் தில் உறவினர் வீட்டுக் காணியில் கொட்டில் போட்டுக் கொண்டு இருந்தோம். யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வுடன் பல எழுத்தாளர்கள் வன்னிக்கு வந்திருந்தார்கள். நிறைய எழுத் தாளர்கள், பல இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அக்கராயனிலும் வந்து இருந்தார்கள். வந்தவர்கள் வாசகர் வட்டம் என்ற அமைப்புத் தொடங்கி இலக்கியம் பேசும் களத்தை உருவாக்கினார்கள். காலச்சுவடு, மூன்றாவது மனிதன், சரிநிகர் போன்ற பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளை ஆளுக்கு ஒன்றாக எடுப்பித்து ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொடுத்து வாசிப்போம். மாதம் ஒரு தடவை யாராவது ஒருவர் வீட்டு முற்றத்தில் ஒன்று கூடி வாசிப்பு அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்வோம். இருப்பதற்கு கதிரைகள் கூட கிடையாது. மரச் சட்டங்களி

னால் அமைக்கப்பட்ட இருக்கைகளிலும் மரக்குற்றிகளிலும் அமர்ந்து இலக்கியம் பேசுவோம். கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட கொட்டில்களில் மின்பிறப்பாக்கிகளின் உதவியுடன் நல்ல திரைப்படங்கள் பார்ப்போம். சத்தியஜித்ரே, மிருணாள் சென், பாரதிராஜா, படங்களோடு அகிரா குரோசாவாவின் குறும்ப டங்கள், எல்லாம் பார்த்திருக்கிறோம். பார்த்து முடிய படங் கள் பற்றிய கலந்துரையாடல்கள் நடக்கும். இவை தவிர பல எழுத்தாளர்களுடைய நூல் வெளியீடுகளும் நடந்திருக்கின்றன. என்னுடைய ஒரு மழைக்கால இரவு, அழுவதற்கு நேர மில்லை சிறுகதைத் தொகுப்புகளின் வெளியீட்டு விழா அங் குதான் சிறு கொட்டிலில் நடந்தது. அதிகம் நாம் அலைவுற்ற நாட்களும் அவைதான். அதிகம் நான் எழுதிய நாட்களும் அவைதான். இருபது சிறுகதைகள், இரண்டு நாவல்கள் என்று எழுதிய காலங்கள் அவை. போர் சூழ்ந்த நிலத்தில் உயி ருக்கு உத்தரவாதமற்ற பொழுதுகளில் இலக்கியத்தோடு இணைந்திருந்த நினைவுகள் மறக்க முடியாதவை.

► இன்றைய இலக்கியச் சூழலில் புதிது புதிதாக உத்தி முறைகள், உருவாக்கத்தன்மை என்று நவீனத்துவம் சார்ந்து எழுதப்படும் படைப்புக்களைப் பார்க்கிறோம். இந்தப் புதிய இலக்கியப் போக்கு குறித்து உங்கள் பார்வை என்ன? உங்கள் படைப்புகளில் எவ்வளவு தூரம் இவற்றை உள்வாங்கியிருக்கிறீர்கள்?

கால மாற்றத்தில் ஏற்படும் சிந்தனைகள் பதிய களங்களை அறிமுகப்படுத்தும். இன்றைய இலக்கியம் புதிய உத்திகளு டனும் புதிய சொற்றொடர்களுடனும் வித்தியாசமான பார்வையி ல் வெளி வருவதைப் பார்க்கிறோம். முந்திய தலைமுறையி னருடன் ஒப்பிடும் போது இன்றைய தலைமுறையினர் எம் மண்ணின் படைப்புக்களை மட்டுமின்றி உலக இலக்கியங்க ளையும் அதிகம் வாசிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த பரந்த வாசிப்பு பல வாசகளைத் திறந்து விடுகிறது. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி வாசகர்களை பல களங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று அறிமுகம் செய்கிறது. அந்த வாசிப்பனு பவம் எழுத்துகளிலும் பிரதிபலிக்கவே செய்யும். இப்போது

எழுதும் பலரின் எழுத்துகள் இரசனையான வாசிப்புக்கு ஏற்றதாகவே இருக்கிறது. சமூகத்திற்கான நன்மைகளை ஏற்படுத்தும் படைப்புக்களாக அவை இருந்தால், அவற்றை நாம் வரவேற்கலாம். காலத்தோடு நிகழும் மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. பல இளம் எழுத்தாளர்கள் நம்பிக்கை தருபவர்களாக இருப்பது மகிழ்வுக்குரியது.

என்னுடைய எழுத்துகள் மிகவும் எளிமையானவை. ஆரம்பநாட்களிலிருந்து இன்றுவரை அதே எளிமையான நடையில் தான் எழுதி வருகிறேன். என் வாசிப்பு அனுபவமும் என் எழுத்து அனுபவமும் என் எழுத்து நடையை சிறிதேனும் செம்மைப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். எனது எளிமையான கதை சொல்லலை விரும்பி வாசிக்கும் இளம் தலைமுறையினரும் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும் விஷயமே.

► **ஈழ இலக்கியச் சூழலில் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகள் தமக்கென சில கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டு செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஏதாவது ஓர் அமைப்புடன் இணைந்து நீங்கள் செயல்பட்டிருக்கிறீர்களா?**

நான் எழுத ஆரம்பித்த காலங்களிலிருந்து பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகள் இயங்கி வந்தது பற்றி அறிந்திருக்கின்றேன். அவைகளின் செயற்பாடுகள் பற்றிய செய்திகளையும் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆயினும் அவைகளுடனான அறிமுகத்தை நான் ஏற்படுத்திக் கொண்டதில்லை. அப்படி செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றவும் இல்லை. எங்கள் ஊரிலோ உறவிலோ எழுத்தாளர்கள் என்று யாரும் இருந்ததில்லை. வெளியுலகுடன் அதிக அளவு தொடர்புகளையும் நான் வைத்துக் கொண்டதில்லை. என் சூழ்நிலை அதற்கு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். வீட்டுக்குள் இருந்தபடியே எழுத்தில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தி வந்தேன். 'எந்த அமைப்புகளுடனும் சாராமல் சுயமாக தனித்து இருந்து தாமரைச்செல்வி எழுதி வந்திருக்கிறார். அதனால் அவரின் எழுத்துக்கள் விமர்சகர் பார்வையில் கவனம் பெறச் சில காலம் தாமதமானது. ஆனாலும் அவர் அது பற்றிக் கவலைப்படாமல் தன் எழுத்துப் பணியை தொடர்ந்து செய்து வந்திருக்கிறார்' என்று ஒரு விமர்சகரின் பதிவு அன்று வந்திருந்தது. அதை எனக்கான பாராட்டாகவே எடுத்துக் கொண்டு தொடர்ந்து எழுதி வந்திருக்கிறேன்.

► **விமர்சனங்கள் என்பது ஆக்கபூர்வமானதாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி ஏப்பம் விடுவதாக இருக்கக்கூடாது என கூறுவார்கள். உங்கள் படைப்புகள் மீதான விமர்சனகளை எப்படி எதிர் கொள்கிறீர்கள்?**

ஒன்றை எழுதும்வரைதான் அது எழுதியவருக்குச் சொந்தமானது. வெளிவந்த பின் அது வாசகருக்கானது. ஒவ்வொரு வாசகருக்குள்ளும் விமர்சகரும் இருப்பார்கள். ஒரு படைப்பை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பார்வை இருக்கும். உணரும் விதத்திலும் வித்தியாசம் இருக்கும். எனது கதைகளுக்கு எதிர்மறை விமர்சனங்கள் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. மாறாக இன்னும் செம்மைப்படுத்தி எழுதியிருக்கலாம், சொல்ல வந்த விஷயத்தை இன்னும் அழுத்தமாக பதிவு செய்திருக்கலாம் என்று ஓரிரண்டு தடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி சொல்லப்பட்டவைகளை நான் கவ

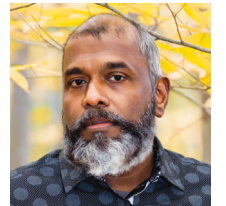
னத்தில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களின் கருத்து இன்னமும் செம்மைப்படுத்தி எழுத எனக்கு ஊக்கமாய் அமைந்திருக்கிறது. மற்றும்படி எனது எழுத்துகளுக்கு அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நல்ல விமர்சனங்களே கிடைத்து வருகின்றன. தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துக்கள் எளிமையானவை. ஆனால் வலிமை மிகுந்தவை என்ற பார்வையே பலரிடம் இருக்கிறது. இந்த கருத்தை பல விமர்சகர்களும் வாசகர்களும் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

► **இலக்கியப் பணியில் ஐம்பது வருடங்களை நிறைவு செய்திருக்கிறீர்கள். இந்த பயணத்தை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? இப்போது உங்கள் இலக்கியச் செயற்பாடு என்னவாக இருக்கிறது?**

என் ஐம்பது வருட இலக்கியப் பயணத்தை இன்றைக்கு நினைத்துப் பார்க்கும் போது வியப்பையும் மகிழ்வையுமே தருகிறது. எங்களுடையது ஒரு விவசாயக் குடும்பம். குடும்பத்தில் மூத்த பெண் என்ற வகையில் எனக்கு வேலைச் சுவைகள் அதிகம். வீட்டில் பெரும் சமையல் இருக்கும். அதைச் செய்து கொண்டேதான் வாசிக்கவும் எழுதவும் நேரத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. முப்பது வருட போர்க்கால வாழ்வில் எத்தனையோ நெருக்கடிகள், இடப்பெயர்வுகள், அலைக்கழிப்புகள் என்று வந்த போதும் தொடர்ந்து எழுதி வந்ததென்பது பெரிய விஷயமாகத்தான் எனக்கே தோன்றுகிறது. என் பெற்றோர், கணவர், சகோதரர்கள், பிள்ளைகள், மருமக்கள் என்று எல்லோருமே ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் என்னோடு இணைந்து நின்று என்னை எழுதவைத்தார்கள். நெருக்கடி மிகுந்த காலங்களில் எல்லாம் எனது வேலைச் சுவைகளை தங்கள் தோள்களிலும் பகிர்ந்து கொண்டு எழுத எனக்கு நேரம் ஒதுக்கித் தந்தார்கள். என் கணவருக்கும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு உண்டு. நிறைய வாசிப்பார். எழுபதுகளில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கு சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார். எனது எழுத்தின் ஆர்வத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்திருக்கிறது. அவரது ஆதரவு எனக்கு கூடுதல் பலத்தைத் தந்திருக்கிறது. என் எழுத்துப் பணிக்கு என் மொத்தக் குடும்பத்தவரின் ஆதரவு கிடைத்ததால்தான் என்னால் தொடர்ந்து எழுத முடிந்திருக்கிறது என் பதைத்தான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போதைய செயற்பாடு என்றால், இந்த வருடமும் இரண்டு சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். இரண்டாயிரத்து ஒன்பதிலிருந்து இந்த வருடம் வரை எழுதிய சிறுகதைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினான்கு சிறுகதைகளைக் கொண்ட ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பாக, சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப்பசு என்ற தொகுப்பு எதிர் வெளியீடாக இம்மாதம் வெளிவருகிறது. இது எனது பன்னிரண்டாவது நூலாகும். இனிமேலும் எனது எழுத்துப்பணி தொடரும் என்றே நம்புகிறேன்.

என் கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் தந்ததற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

sekar.thambyrajah@thaiveedu.com

வன்னியாச்சி தாமரைச்செல்வி, கங்காரு நாட்டின் படகு மனிதர்களை நோக்கி நகர்ந்த கதை! - டி. முருகபூர்

தாமரைச்செல்வியின் முதல் நாவல் சுமைகள் வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளியானபோது, அவருக்கு 24 வயதுதான்! இந்த சுமைகள் நாவலுக்கு பின்னாலும் ஒரு கதை இருக்கிறது. அதனைப் பின்னர் சொல்கின்றேன்.

1970-களில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் இடதுசாரிகளும் கூட்டணி அமைத்து அரசாங்கம் அமைத்தபொழுது, இந்தியாவிலிருந்து புற்றீசலாக வந்து குவிந்த தரமற்ற வணிக இதழ்கள் மீது கட்டுப்பாடு வந்ததை வீரகேசரி நிறுவனம்தான் தக்க முறையில் பயன்படுத்திக்கொண்டு வீரகேசரி பிரசுரங்களை வெளியிட்டது.

முதலில் திருகோணமலையிலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருந்த நா. பாலேஸ்வரியின் 'பூஜைக்கு வந்த மலர்' வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் பலரின் நாவல்கள் வீரகேசரி பிரசுரமாக வந்தன. செங்கை ஆழியான், டானியல், அ. பாலமனோகரன், தெனியான், அருள். சுப்பிரமணியம், செ. கதிர்காமநாதன், வ.அ. இராசரத்தினம், யாழ்நங்கை, செம்பியன் செல்வன், தெளிவத்தை ஜோசப்... இவ்வாறு சுமார் 60-ற்கும் மேற்பட்ட படைப்பாளிகளின் நாவல்கள் வெளியாகின.

இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையில் மலையகத்தில் முன்னர் வாழ்ந்த கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப்பச்சை நாவலும் வெளியிடப்பட்டது. இந்த வரிசையில் நான் பார்த்த நாவல் தாமரைச்செல்வி எழுதியிருந்த சுமைகள்.

நான் எழுதத்தொடங்கிய 1972-ம் ஆண்டு காலத்தில் பல புதிய படைப்பாளிகள் தோன்றினர். அவர்களில் சில பெண்படைப்பாளிகள், இலங்கை வானொலியில் இசையும் கதையும் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். மாலை வேளைகளில் ஒலிபரப்பாகும் இந்த நிகழ்ச்சியில், சில கதைகளை தாமரைச்செல்வி எழுதியிருந்தார். கதைக்குப் பொருத்தமான சில சினிமா பாடல்களும் ஒலிக்கும். இந்த நிகழ்ச்சிக்கு அக்கால கட்டத்தில் சிறந்த வரவேற்பிருந்தது. நேயர்களின் கடிதங்களிலிருந்து அந்த வரவேற்பை தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

ஆனால், சினிமா பாடல்களுடன் அச்சிறுகதைகள் ஒலிபரப்பப்பட்டதால் அவற்றின் தரம் குறைந்துவிடுகிறதோ...? என்றும் நான் எண்ணியதனால், இசையும் கதையும் நிகழ்ச்சியில் எனக்கு ஆர்வம் இருக்கவில்லை. ஆயினும் பல எழுத்தாளர்

கள், குறிப்பாக பெண்கள் பலர் இலக்கியத்துறைக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒருவர் தாமரைச்செல்வி. காரணம் அவர் இசையும் கதையும் நிகழ்ச்சிக்கு எழுத ஆரம்பித்து சுமார் ஒரு வருட காலத்திலேயே அதிலிருந்து மீண்டுவிட்டார்.

இவருடைய முதல் சிறுகதை ஒரு கோபுரம் சரிகிறது வீரகேசரியில் வெளியானபொழுது, 1974-ம் ஆண்டு பிறந்துவிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் வெளியான இதழ்களில் தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

ஆனந்தவிகடன், குங்குமம், மங்கை, இதயம் பேசுகிறது முதலான தமிழக இதழ்களிலும், இலங்கையில் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி, ஈழநாதம், தினக்குரல், மல்லிகை, சிரித்திரன், சுடர், வெளிச்சம், நாற்று, ஞானம், மாணிக்கம், கலாவல்லி, களம், தாரகை, ஆதாரம், கிருதயுகம், விளக்கு, அமிர்தகங்கை, பெண்ணின்குரல், தாயகம், வளையோசை, மாருதம், ஜீவநதி, யாழ்மதி, நுட்பம் ஆகியனவற்றிலும் இவரது படைப்புகளை காண முடிந்தது. அத்துடன் பர்ஸ் ஈழநாடு, பர்ஸ் ஈழமுரசு, எரிமலை, களத்தில், நடு, மெல்பன் எதிரொலி, தாய்விடு, ஊடறு, வணக்கம் லண்டன், அக்கினிக்குஞ்சு, (அவுஸ்திரேலியா) முதலானவற்றிலும் எழுதி எழுதி ஓயாத கரம் தாமரைச்செல்வியுடையது.

இவ்வாறு கடந்த ஐந்து தசாப்த காலமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கும் தாமரைச்செல்வியை அமைதியான சாதனையாளர் என்றுதான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல் எழுதியிருக்கும் இவர், ஓவியத் துறையிலும் ஈடுபாடுள்ளவர். சில இதழ்களில் இவர் எழுதிய கதைகளுக்கு இவரே ஓவியமும் வரைந்திருப்பார்.

இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள். மூன்று குறுநாவல்கள். ஏழு நாவல்கள்.

அந்தப் பட்டியலையும் இங்கு தருகின்றேன்:

சுமைகள் (நாவல்) 1977, விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி (நாவல்) 1992. தாகம் (நாவல்) 1993, வேள்வித்தீ (குறுநாவல்) 1994, ஒரு மழைக்கால இரவு (சிறுகதைகள்) 1998, அழுவதற்கு நேரமில்லை (சிறுகதைகள்) 2002, வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (நாவல்) 2003, பச்சை வயல் கனவு (நாவல்) 2004, வன்னி

யாச்சி (சிறுகதைகள்) 2005.

ஒரு மழைக்கால இரவு, அழுவதற்கு நேரமில்லை, வன்னியாச்சி - மூன்று நூல்களிலும் வந்த 37 கதைகளையும் சேர்த்து 'வன்னியாச்சி' (2018). உயிர்வாசம் (நாவல்) 2019.

இருபதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், பல இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றுள்ளன.

அத்துடன் தமது நூல்களுக்கு அரசு மற்றும் அமைப்புகளின் விருதுகளும் தங்கப் பதக்கமும் பெற்றிருப்பவர். அந்த விபரங்களே தனியான ஒரு பட்டியல்.

அவருடைய சிறுகதைகள், நாவல்களில் வன்னி மண்ணின் மணம் கமழும். பிரதேச இலக்கியத்தில் வன்னி மண்ணின் மகிமையை எழுதிய படைப்பாளிகளின் வரிசையில் இவருக்கும் தனியிடம் இருக்கிறது.

தமிழகத்தில் கரிசல் இலக்கியம் என அழைக்கப்படும் விவசாய மக்களின் ஆத்மாவை பிரதிபலிக்கும் ஏராளமான சிறுகதைகள், நாவல்கள் படித்திருக்கின்றோம். அவற்றுக்கு ஈடான ஈழத்து தமிழ் விவசாய மக்களின் குரலை தமது படைப்புகளில் ஒலிக்கச் செய்தவர்கள், செங்கை ஆழியான், பாலமனோகரன், தாமரைச்செல்வி ஆகியோர். இவர்களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய புதிய தலைமுறை வன்னிப் பிரதேச எழுத்தாளர்கள் பலர் அம்மக்களின் வாழ்வை இலக்கியமாக்கி வருகின்றனர். அவர்கள் பற்றியும் ஒரு பட்டியல் இருக்கிறது.

சுயமாக தமது துறைகளில் முன்னேறி சாதனை புரிந்து தமது ஆளுமைப் பண்பை காண்பித்த ஆண்கள் குறித்து ஆங்கிலத்தில் Self-made man என்பார்கள். தாமரைச்செல்வியின் வாழ்வையும் பணிகளையும் பார்த்தால் அவரை ஒரு Self-made woman என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்திலேயே மாணவர் இலக்கிய

மன்றத்திற்கு நாடகங்கள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கும் இவர், பின்னர் இலங்கை வானொலிக்கு இசையும் கதையும் எழுதினார். அதிலிருந்து மீண்டு வந்து இலங்கைப் பத்திரிகைகள், இலக்கிய இதழ்கள், தமிழக இதழ்களில் எழுதினார். ஆயினும், ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கும் இவருக்கு பரந்தன் குமரபுரத்திற்கு அப்பால் வெளியுலகம் தெரியாமலேயே வானொலி, பத்திரிகைகள், இதழ்கள் என்று அறிமுகமாகிவிட்டார்.

தமது ஆரம்பக் கல்வியை பரந்தன் இந்து மகாவித்தியாலயத்திலும், பின்னர் யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்திருக்கும் இவர், இலக்கியப் பிரதிகளை எழுதத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் வீரகேசரி பிரசுரங்கள் வெளியாகத் தொடங்கிவிட்டன.

தமது முதல் நாவலுக்கு தீக்குளிப்பு என்ற தலைப்பிட்டு அதன் மூலப்பிரதியை வீரகேசரி அலுவலகத்திற்கு தபாலில் அனுப்பி வைத்துள்ளார். வீரகேசரியின் Administrative officer ஆகவும் வீரகேசரி பிரசுரங்களின் பதிப்பாளராகவும் பணியாற்றிய (அமரர்) பாலச்சந்திரன் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர். தாமரைச்செல்வியின் முதல் நாவலான தீக்குளிப்பை படித்த பாலச்சந்திரன் வளர்ந்து வரும் ஒரு பெண் படைப்பாளியின் ஆற்றலை இனங்கண்டு, அதில் மேலும் செம்மைப்படுத்துவதற்கான தேவை இருப்பதை தெரிந்துகொண்டு பரந்தனில் வசித்த தாமரைச்செல்விக்கு கடிதம் எழுதி வசதிப்படும் பொழுது கொழும்பில் வீரகேசரி அலுவலகம் வந்து சந்திக்குமாறு கோரியிருந்தார்.

அந்தக் கடிதம் தாமரைச்செல்விக்கு ஊக்க மாத்திரைதான். ஒரு பெரிய நிறுவனத்திடமிருந்து வந்துள்ள அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, தமது தந்தையாருடன் வீரகேசரி அலுவலகம் வந்திருக்கிறார். ஆனால், இச் சந்தர்ப்பத்திலும் நான் அவரை பார்க்கவில்லை. அச்சமயம் நான் நீர்கொழும்பு பிரதேச நிருபராக இருந்தேன்.

தீக்குளிப்பு நாவல் தொடர்பாக தம்மைச் சந்திக்க வந்த தாமரைச்செல்வியிடம் ஒரு நாவல் எவ்வாறு அமைய வேண்டும், வாசகர்களை ஆர்வமுடன் படிக்கத்தூண்டும் அம்சங்கள் யாவை முதலான சில ஆலோசனைகளை தமது நீண்ட கால வாசிப்பு அனுபவத்திலிருந்து பாலச்சந்திரன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

சுயமாக சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த இவருக்கு அந்த சந்திப்பு வித்தியாசமான அனுபவம்தான். தன்னை எவ்வாறு இலக்கியத் துறையில் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை தாம் அன்றைய அந்தச் சந்திப்பில் பெற்றுக்கொண்டதாக பின்னாளில் தெரிவித்தார்.

அவுஸ்திரேலியாவில் 2001 முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை நடத்தி வருகின்றோம். 2002-ம் ஆண்டு சிட்னியில் நடந்தபொழுது அங்கு வதியும் இலக்கியவாதி செல்வி. யசோதா பத்மநாதன் எனக்கு தாமரைச்செல்வியின் தங்கை கௌரியை அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த அறிமுகத்தினால் சில வருடங்களின் பின்னர் தாமரைச்செல்வியின் மற்றுமொரு நாவலான பச்சைவயல்களவு படிக்கக் கிடைத்தது.

அதனை மெல்பனில் 2006-ம் ஆண்டு நடந்த ஆறாவது எழுத்தாளர் விழாவில் விமர்சன அரங்கில் இணைத்துக்கொண்டோம். இவ்வாறெல்லாம் தாமரைச்செல்வியின் படைப்புகள் எனக்கு அறிமுகமானபோதிலும் அவரை நேரில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் 2013-ம் ஆண்டளவில்தான் சிட்னியில் அந்த வருடத்தின் கோடை காலத்தில் கிடைத்தது.

ஈழத்து இலக்கியத்தில் தலித் மக்களின் ஆத்மா, மற்றும் மீனவ மக்களின் கடல் சார்ந்த வாழ்வு, மலையக மக்களின் துயரம் கப்பிய நாடற்ற ஏக்கம், கிழக்கிலும் தென்னிலங்கையிலும் முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் என்பன சித்திரிக்கப்பட்ட பல படைப்புகளையும் படித்து, அவற்றை எழுதியிருப்பவர்களையும் சந்தித்திருந்தாலும், கிளிநொச்சி, பரந்தன் முதலான பிரதேசங்களில் தீப்பெட்டிக்கும் எரிபொருளுக்கும் உப்பு, சீனி, தேயிலைக்கும் மாத்திரம் கடைகளை நம்பியிருந்த மக்கள், பருவ மழையையும் மண்ணையும் நம்பி வாழ்ந்தவர்கள்.

பின்னாளில் அந்த வன்னி பெருநிலப்பரப்பில் மழைமேகம் மறைந்து, நெருப்புக் கந்தகமும் தான் சீறிப்பாய்ந்தது. தாமரைச்செல்வியின் போர்க்காலக் கதைகள் மக்களின் வலியை பேசியவை. இடப்பெயர்வை சித்திரித்தவை.

கிளிநொச்சி போர்க் காலத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்திருந்ததை அறிவோம். உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இடம்பெயர்ந்து... இடம்பெயர்ந்து ஓடிய மக்கள் திரளில் தாமரைச்செல்வியின் குடும்பமும் இணைந்திருந்தது. அந்தப் போர் அவலச் சூழலிலும் அவர் இலக்கிய பிரதிகள் படித்தார், எழுதினார். தற்காலிக குடிசைகள் அமைத்து அங்கிருந்து ஜெனரேட்டரின் உதவியுடன் பாரதி படத்தை பார்த்தையும் அகிரா குரேசேவாவின் படங்களை ரசித்ததையும், ஸ்கந்தபுரம் என்ற பிரதேசத்துக்கு அப்பால் காட்டுப் பகுதியில் கொட்டில்கள் அமைத்து வன்னிப் பிரதேச இலக்கியவாதிகளுடன் கலந்துரையாடியதையும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு

அவர் வந்த பின்னரே என்னிடம் நினைவு கூர்ந்தார்.

நெருக்கடி மிக்க போர்க்காலச் சூழலிலும் காலச்சுவடு, முன்றாவது மனிதன், சரிநிகர் முதலான கையில் கிடைக்கும் இதழ்கள், நூல்கள் பற்றியெல்லாம் இலக்கிய நண்பர்கள் மத்தியில் கலந்துரையாடியிருக்கிறார். இயற்கையுடன் இணைந்து காட்டுப் பிரதேசத்தில் இலக்கிய சந்திப்புகள் நடத்தியதையும் நினைவுபடுத்தினார்.

தாமரைச்செல்வியின் கணவரும் எழுத்தாளர்தான். சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பவர். எனினும் அவர் குடும்பத் தலைவனாக வீட்டையும் குடும்பத்தையும் கவனித்தார். மனைவியோ குடும்பத்தையும் கவனித்து இலக்கியத்திலும் தனது ஆளுமையை பதிவு செய்தார்.

இந்த இலக்கிய தம்பதியரின் இரண்டு பெண் செல்வங்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் மருத்துவர்களாக பணியாற்றுகின்றனர்.

தாமரைச்செல்வியின் சில படைப்புகள் குறும்படங்களாக வெளியாகியிருக்கின்றன. வன்னிக்கு வந்துள்ள இயக்குநர் 'முள்ளும் மலரும்' மகேந்திரன் இவருடைய இடைவெளி என்ற சிறு கதையை '1996' என்ற பெயரில் குறும்படமாக்கியுள்ளார். அத்துடன் மகேந்திரனின் மகன் ஜோன் மகேந்திரன் இவருடைய மற்றும் ஒரு சிறுகதையான பாதணியை குறும்படமாக எடுத்துள்ளார்.

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த இமையவரம்பன், தாமரைச்செல்வியின் பசி என்ற சிறுகதையை குறும்படமாக்கியிருக்கிறார். இப்படம் லண்டனில் நடந்த விம்பம் குறும்பட விழாவில் காண்பிக்கப்பட்டு பார்வையாளர் விருது கிடைத்திருக்கிறது. இவை தவிர மேலும் இவருடைய சில சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் பத்தியின் தொடக்கத்தில் தாமரைச்செல்வியை ஆளுமைமிக்க சாதனையாளர் என்று குறிப்பிட்டதற்கான காரணங்களை இங்கே பதிவு செய்கின்றேன்.

- ▶ ஒரு மழைக்கால இரவு, சிறுகதைகள் (வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் 1998-ம் ஆண்டிற்குரிய விருது)
- ▶ விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி (யாழ். இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு)
- ▶ தாகம் - நாவல் (கொழும்பு சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பின் சிறந்த நாவல் விருது மற்றும் யாழ். இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு)
- ▶ வேள்வித்தீ - குறுநாவல் (முரசொலி பத்திரிகையின் முதல் பரிசு)
- ▶ வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் - நாவல் (வடமாகாண சபையின் விருது மற்றும் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் நினைவுப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு)
- ▶ பச்சை வயல் களவு - நாவல் (இலங்கை அரச சாகித்திய விருது மற்றும் யாழ். இலக்கியப் பேரவையின் விருது)

இவை தவிர வட கிழக்கு ஆளுனர் விருதும் வேறும் சில பிரதேச அமைப்புகளின் இலக்கியத்திற்கான விருதுகளும் பெற்றவர்.

சில சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மல்லிகை 2002 மார்ச் மாத இதழில் தாமரைச்செல்வி அட்டைப்பட அதிதியாக கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். க. இரத்தினசிங்கம் என்பவர் இவர் பற்றி எழுதியிருக்கும் கட்டுரையில், 1982-ம் ஆண்டு பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலை விளையாட்டு அரங்கில் நடந்த கவிஞர் செவ்வந்தி மகாலிங்கம் எழுதிய முத்துக்குவியல் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் அந்த நூலின் அட்டையை வரைந்திருக்கும் தாமரைச்செல்விக்கு பரிசும் பாராட்டுப் பத்திரமும் வழங்கப்பட்டதாக பதிவு செய்கிறார்.

போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றி எழுதியதுடன் நின்று விடாமல், போர் தந்த பரிசுகளான பெற்றவர்களை இழந்த குழந்தைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் இவர் உதவி வருகிறார். இந்தப் பணியில் இவருடைய கணவரும் சகோதரர்களும் பிள்ளைகளும் பக்கத்துணையாக விளங்குகிறார்கள்.

இவ்வளவு பெருமைகளும் பெற்றுள்ள தாமரைச்செல்வி யிடத்தே நிரந்தரமாக தங்கிவிட்ட சோகம் பற்றியும் இங்கு மிகுந்த மனவலியுடன் பதிவுசெய்கின்றேன். போரின் தாக்கம் வன்னி பெருநிலப்பரப்பில் உயிர்களை மாத்திரம் பறிக்கவில்லை. அந்தப் பிரதேசத்து இலக்கியவாதிகளின் சேகரிப்பிலிருந்த பெறுமதியான நூல்களும் இதழ்களும் எரிந்து சாம்பராகியுள்ளன. தாமரைச்செல்வியும் தனது இலக்கிய படைப்புகளுக்கு பெற்ற நற்சான்றிதழ்கள் மற்றும் பரிசுப் பொருட்களையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் இழந்துள்ளார்.

ரதிதேவி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் வன்னி நிலத்தின் குளங்களில் மலரும் தாமரைகளை தினம் தினம் ரசித்தமையின் பலன்தான் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு தாமரைச்செல்வி கிடைத்தார் என்றும் நான் நினைத்திருக்கின்றேன்.

தாமரைச்செல்வியின் எளிமையான இயல்புகள் போற்றத்தக்கவை. அதிர்ந்து பேசத் தெரியாதவர். விவசாய மக்களினதும் போர்க்காலத்தில் இடம்பெயர்ந்தவர்களினதும் வாழ்வை அருகிருந்து பார்த்து, அவரவர் இயல்புகளுடனேயே உயிர்ப்புடன் படைப்பிலக்கியமாக்கியவர் இந்த வன்னியாச்சி.

இலங்கையின் தமிழ் மொழிக்கான பதினோராம் ஆண்டுக்கான பாடத்தில் இவரது இன்னொரு பக்கம் சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது.

ஓவியம் வரைவதிலும் ஆர்வமுள்ள தாமரைச்செல்வி, வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு, ஜீவநதி, ஞானம், தமிழ்நாட்டில் குங்குமம் ஆகியனவற்றில் வெளியான சிறுகதைகளுக்கும் ஓவியம் வரைந்திருப்பவர்.

என்பதாம் ஆண்டளவில் சூரியகாந்தி என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகை நடத்தியிருப்பவர். ஆறு இதழ்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவரது ஐந்து சிறுகதைகளை சில இலக்கிய ஆளுமைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். விபரம் வருமாறு:

- ▶ இடைவெளி - The Gap (பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்)
- ▶ வாழ்க்கை - Life (பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்)
- ▶ பாதை - The Rugged path (ஏ.ஜே. கனகரட்ணா)
- ▶ முகமற்றவர்கள் - Faceless People (எஸ். இராஜசிங்கம்)
- ▶ எங்கேயும் எப்போதும் - The Inevitable (கே. எஸ். சிவகுமாரன்)

மூன்று சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

- ▶ ஒரு மழைக்கால இரவு (ஜெயசித்ரா)
  - ▶ வன்னியாச்சி (அனுராதா. ஜெயசிங்க)
  - ▶ வாழ்க்கை (பேராசிரியர் பியசீலி. விஜயமான)
- ஓட்டம் என்ற சிறுகதையை ஜெர்மன் மொழியில் எல்வின். மாசிலாமணி மொழிக்கு வரவாக்கியுள்ளார்.

இத்தனை சாதனைக்குமுரிய தாமரைச்செல்வி, கடல் கடந்து அவுஸ்திரேலியா வந்த படகு மனிதர்கள் பற்றிய ஐநூறு பக்கங்களுக்கும் மேல் விரியும் உயிர்வாசம் நாவலை எழுதி இலங்கையில் தேசிய சாகித்திய விருதும் பெற்றவர்.

போர் நெருக்கடியின் அச்சுறுத்தல், காணாமலாக்கப்படுதல், உடைமைகளை இழந்து இடம்பெயர்ந்து ஓடித் திரிந்த அவலங்கள், பொருளாதார நெருக்கடிகள், எதிர்காலம் குறித்து பெருமூச்சுகளுடன் வாழும் உடன் பிறந்த சகோதரிகள், அவர்களுக்காக தரப்படவேண்டிய சீதனப் பணத்தை உழைத்து தேடுவதற்காக வந்த இளையோரின் கனவுகள்... இவ்வாறு எத்தனையோ காரணங்களினால், இக்கரையிலும் பசுமையிருக்கும் என நம்பி அக்கரையிலிருந்து உயிரைப் பணயம் வைத்து படகுகளில் ஆழ்கடலை ஊடறுத்து வந்தவர்களதும், இடை வழியில் சமுத்திரத் தாயுடன் சங்கமித்தவர்களினதும் கதைகளை பேசுகிறது தாமரைச்செல்வியின் உயிர்வாசம் நாவல்.

அகதிக் கோரிக்கை, நிராகரிக்கப்பட்டு, நாடுகடத்தப்படுபவர்களின் சோகத்தையும் சித்திரிக்கிறது.

படகுகளில் இலங்கையிலிருந்து மட்டுமல்ல, லெபனான், சிரியா, ஈரான், ஈராக், வியட்நாம், மலேஷியா, இந்தியா, இந்தோனேஷியா முதலான நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருப்பவர்களைப் பற்றியும் உயிர்வாசம் பேசுவதனால், இந்நாவலுக்கு சர்வதேச பார்வையும் கிட்டுகிறது.

எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் கடந்த செப்டெம்பர் மாதம், சிட்னியில் நடத்திய 23-வது தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவில் தாமரைச்செல்விக்கு வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனையாளர் விருது வழங்கி, பாராட்டிக் கௌரவித்தோம்.

murugaboopathi@thaiivedu.com

இலக்கியவாழ்வில் பொன்விழாக் காணும் தாமரைச்செல்வி அவர்களின் 'எழுதும் வாழவும்' - ஷரீதா ரவித்திரன்

தாமரைச்செல்வி என்ற பெயர் இலக்கிய உலகில் எனக்கு முதன் முதலில் அறிமுகமானது... எண்பதுகளில்!

ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் வரும் அவரது சிறுகதைகளினூடாவே அவரின் படைப்பாற்றலை அறியும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது.

நான் வட இந்து மகளிர் கல்லூரியில் அப்பொழுது 'ஏ லெவல்' வகுப்பில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். பாடப் புத்தகங்களை விட நாவல்களும், சிறுகதைகளும், பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தான் அப்பொழுது என் வாசிப்புத் தாகத்திற்கு தீனி போட்டுக்கொண்டிருந்தன. நான் எழுத ஆரம்பித்ததும், இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைத்ததும் அப்போது தான். அந்த எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் தான் தாமரைச்செல்வி அவர்களுடைய பல படைப்புகளை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பமும் எனக்குக் கிடைத்தது.

வீரகேசரிப் பத்திரிகை, தினகரன் பத்திரிகைகளில் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் யாராவது ஒருவரது சிறுகதை பிரசுரமாகும். அதேவேளை யாழ்ப்பாணத்தில் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் மல்லிகை சஞ்சிகை, சிவஞானசுந்தரம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சிரித்திரன் சஞ்சிகை, எனப் பல பத்திரிகைகளினூடாக வெளிவரும் படைப்புகள், ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகின் முக்கியமான பல படைப்பாளிகளை எமக்கு அடையாளம் காட்டிக்கொண்டிருந்தன என்றால் மிகையிலலை. இவற்றில் தாமரைச்செல்வி அவர்களுடைய சிறுகதைகள் பிரசுரமாகும் போது ஒரு கட்டத்தில் நான் அவற்றை ஆர்வத்துடன் தேடி வாசித்திருக்கிறேன்.

அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலே வந்துகொண்டிருந்த வேறும் சில முக்கிய இதழ்களான கூடர், வெளிச்சம், நாற்று, ஞானம், மாணிக்கம், அமிர்தகங்கை, களம், கலாவல்லி, தாரகை, விளக்கு, ஆதாரம், கிருதயுகம், பெண்ணின்குரல், தாயகம், வளையோசை, மாருதம், ஜீவநதி, நூடபம், யாழ்மதி போன்ற சஞ்சிகைகள் தவிர, வேறும் பல சிற்றிதழ்கள் உட்பட, வாராவாரம் வெளிவரும் பத்திரிகைகளான தினக்குரல், சிந்தாமணி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு போன்ற பத்திரிகைகளிலும் அவரது சிறுகதைகள் பிரசுரமாகிக்கொண்டிருந்தன.

ஆனால் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளுக்கும் அப்பால், கடல் கடந்து தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்த ஆனந்த

தவிகடன், குங்குமம், மங்கை போன்ற இதழ்களிலும் இவரது சிறுகதைகள் வெளியாகியிருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விடயம்.

அந்தக் காலத்தில், உங்கள் பொழுதுபோக்கு என்னவென்று ஒருவரைக் கேட்டால் 'புத்தகங்கள் வாசிப்பது, வானொலி கேட்பது' என்று தான் அநேகம் பேர் சொல்வார்கள். ஏனென்றால் அப்போது அவை தவிர வேறு பொழுதுபோக்கு சாதனங்கள் சாதாரண மக்களிடையே பயன்பாட்டில் அதிகம் இருக்கவில்லை. திரைப்படங்கள் கூட எப்போதாவது தியேட்டருக்குப் போய் பார்க்கிற அளவில் தான் இருந்திருப்பார்கள். அதுவும் அதற்கான வசதிகளுள்ள சிலருக்கே அந்த சந்தர்ப்பமும் இருந்திருக்கிறது.

தொலைக்காட்சியோ, கைத்தொலைபேசியோ, கணினியோ அல்லது இணையவழிப் பயன்பாடுகளோ பொதுசனம் மத்தியில் வந்து சேராத ஒரு காலம். இலங்கையில் தொலைக்காட்சி சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டதே 1979-ம் ஆண்டளவில் தான்! இருந்தாலும், அது பொதுசனம் மத்தியில் முழுமையாகப் பயன்பாட்டிற்கு வருவதற்கு அதைவிட அதிக காலம் பிடித்திருந்தது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் புத்தகங்கள், வானொலி ஆகியவற்றை நாம் பொழுதுபோக்கு ஊடகங்கள் என்று சொன்னாலும், 70, 80-களிலெல்லாம் எங்களில் அநேகருக்கு, அதாவது ஈழத்தமிழ் சமூகத்தினருக்கு வானொலியோ, பத்திரிகைகளோ, வெறும் பொழுதுபோக்கு ஊடகங்களாக மட்டும் இருக்கவில்லை. அவை பல துறைகள் சார்ந்து பல வழிகளில் எங்களை வளர்த்துக்கொள்வதற்கான வழிகாட்டும் ஊடகங்களாகவும் தான் இருந்திருக்கின்றன.

இதனை நானிங்கு சொல்வதற்கான முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், தாமரைச்செல்வி அவர்கள் 1973-ல் எழுத ஆரம்பித்ததே நான் குறிப்பிட்ட இந்த ஊடகங்களில் ஒன்றான இலங்கை வானொலி வாயிலாகத் தான்! அவருக்கு எழுத வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை, அவர் அறியாமலே இலங்கை வானொலி தான் முதலில் அவருக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இலங்கை வானொலி என்றால் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் தமிழ் சேவை நிகழ்ச்சிகளைத் தான் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன்.

இலங்கை வானொலியில் அப்பொழுது ஒலிபரப்பாகிக்

கொண்டிருந்த புவும் பொட்டும் மங்கையர் மஞ்சரி, இசையும் கதையும், விமர்சகர் விருப்பம் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் அக்காலத்தில், திறமை மிக்க பலர் எழுத்துலகிற்குள் தைரியமாக வருவதற்குரிய ஒரு உந்துசக்தியை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றன. எழுதவேண்டுமெனும் ஆர்வம், அவா உள்ளவர்களுக்கு, இலங்கை வானொலியின் குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள் பெருந்தூண்டுகோலாக இருந்து, அவர்களுக்கான ஆரம்பக் களத்தை அமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்றால் அது மிகையில்லை. அதற்குக் காரணம், அந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து வழங்கிய தயாரிப்பாளர்கள் மட்டுமல்ல, அந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குக் குரல் வழங்கிய பல கலைஞர்களும் தாமரியாமலே இத்தகைய புதிய படைப்பாளிகள் உருவாகக் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

அதற்குப் பின்னர் தான் 1974-ல் தாமரைச்செல்வி அவர்களுடைய முதற் சிறுகதையான 'ஒரு கோபுரம் சரிகிறது' என்ற சிறுகதை 'வீரகேசரி' பத்திரிகையிலே பிரசுரமாகிறது. இந்தச் சிறுகதை மூலம் தான் அவர் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குள் பத்திரிகை வாயிலாக, முறையாகக் கால் பதித்திருக்கிறார் என்று சொல்லலாம்.

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்களின் சொந்தப் பெயர் ரதிதேவி. அவர் சில சிறுகதைகளை 'ரதிதேவி சுப்ரமணியம்' என்ற பெயரிலும் ஆரம்ப காலங்களில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆனால் தாமரைச்செல்வி என்ற புனைபெயரை அவர் எப்போது தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கிறார்? ஏன் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறார்? அதற்கு ஏதோவொரு காரணம் நிச்சயம் இருக்குமல்லவா?

அவருடைய படைப்புகளை, 'தாமரைச்செல்வி' என்ற பெயரில் பார்க்கும் போது அதுதான் அவருடைய சொந்தப் பெயர் என்று பலரும் நினைத்திருக்கக் கூடும். நானும் ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அது புனைபெயர் என்று அறிந்த பிற்பாடு தான் அதுபற்றி அறியவேண்டுமெனும் ஆவல் எனக்குள் ஏற்பட்டது. நான் அவரிடம் அண்மையில் தான் அதுபற்றி கேட்டிருந்தேன். அதற்கு அவர் தந்த பதிலும் சுவாரஸ்யமாகத்தான் இருந்தது.

இலக்கிய உலகில் புனைபெயரில் அறியப்பட்ட பல படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக: மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியாரின் சொந்தப் பெயர் சுப்பிரமணியன். எழுத்தாளர் அசோகமித்ரனின் சொந்தப் பெயர் ஜகதீச தியாகராஜன். எழுத்தாளர் அம்பையின் சொந்தப் பெயர் சி.எஸ். லக்ஷ்மி. எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தனின் சொந்தப் பெயர் விருத்தாசலம். எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனின் சொந்தப் பெயர் எஸ். வைத்திலிங்கம். எழுத்தாளர் நாஞ்சில்நாடனின் சொந்தப் பெயர் க. சுப்ரமணியம். எழுத்தாளர் செங்கையாழியானின் சொந்தப் பெயர் க. குணராசா. எழுத்தாளர் தெணியானின் சொந்தப் பெயர் கந்தையா நடேசு. எழுத்தாளர் குந்தவையின் சொந்தப் பெயர் சடாட்சரதேவி. எழுத்தாளர் குறமகளின் சொந்தப் பெயர் வள்ளிநாயகி ராமலிங்கம். எழுத்தாளர் யாழ்நங்கையின் சொந்தப் பெயர் அன்னலக்ஷ்மி ராசதுரை.

இவ்வாறு மேலும் பல படைப்பாளிகள் புனைபெயர்களில் எழு

தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதே புனை பெயர்களிலேயே அறிமுகமாகி படைப்புகள் ரீதியாக வெற்றிகள் பலவும் கண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வரிசையில் தான் தாமரைச்செல்வி அவர்களும் இலக்கிய உலகில் அறிமுகமாகி, இற்றைவரை தனக்கான ஒரு தனியிடத்தை பிடித்து, நிலையாகப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரி(Jaffna Hindu Ladies College)யில் 'பிரெப்' படிக்கும் போது என்று சொன்னார். அப்போது 'பிரெப்' என்று சொல்வது பத்தாம் வகுப்பிற்கு நுழைவதற்கு முதல் உள்ள வகுப்பு. அது ஒன்பதாம் வகுப்பு.

அவர் 'பிரெப்' படிக்கும் போது 69 அல்லது 70-ம் ஆண்டாக இருந்திருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அப்போது அவர் கற்றுக்கொண்டிருந்த பாடசாலை நூலகத்திலிருந்து 'நந்தவனம்' என்றொரு நாவலை எடுத்துச்சென்று வாசித்திருக்கிறார். அவர் அந்த நாவலை பாடசாலை நூலகத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்வதை சொல்லும் போது, அதுவே ஒரு கதையாகத் தான் இருக்கும். ஒன்பதாம் வகுப்பில் பாடசாலை நூலகத்திலிருந்து நாவல்களை எடுத்துச்சென்று வாசிப்பதற்கு அனுமதி இருக்காது. அது வழமை. அப்படியொரு சூழலில் தான் அந்த நூலை எடுத்துச்சென்று அவர் வாசித்திருக்கிறார். அந்த நாவலில் வரும் ஒரு முக்கிய கதாபாத்திரத்தின் பெயர் தான் 'தாமரைச்செல்வி'.

அவருக்கு அந்தப் பாத்திரம் ஏனோ பிடித்திருக்கிறது. அதனால் அந்த நாவலை வாசிக்கும் போதே அவர் நினைத்துவிட்டார், தான் கதை எழுதுவதென்றால் 'தாமரைச்செல்வி' என்ற புனை பெயரில் தான் எழுதவேண்டுமென்று.

அப்பொழுது அவருக்கு பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதாகத் தான் இருந்திருக்கும். பதினைந்து அல்லது பதினாறு என்பது ஒரு குழப்பமான மனநிலையை ஏற்படுத்தும் முக்கியமான பருவம்!

ஒரு சிறுவன் என்றாலும் சரி, ஒரு சிறுமி என்றாலும் சரி... அவர் வாழ்க்கை முறை, குடும்பப் பின்னணி, சுற்றுச்சூழல்... இவற்றைப் பொறுத்து, அவரவர் சிந்தனைக்கேற்ப, திசைமாறிப் போகிற தருணங்கள் அந்த வயதுகளில் தான் ஏற்படுகிறது! தனக்குரிய சரியான பாதையெது என்று தீர்மானிக்க முடியாத ஒருவித குழப்பமான மனநிலைகள் ஏற்படுகிற வயசு அது! மனம் அப்போது யாருடைய சொல்லையும் இலகுவாகக் கேட்காது. அந்த வயதுகளில் பலர், தமக்குப் பிடித்தமான விடயங்களில் துணிச்சலோடு களமிறங்கி விடுவார்கள். அதில் வெற்றி பெற்று ராஜநடை போடுகிறவர்களும் உண்டு. தோல்வி கண்டு தடுமாறி சிதறிப்போனவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் இதில் முதல் ரகம் என்று சொல்லலாம். தான் தேர்ந்தெடுத்த, தனக்குப் பிடித்தமான அந்த எழுத்துத் துறையில் வெற்றி பெற்று, தனக்கான ஒரு நிலையான இடத்தை இலக்கிய உலகில் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவர் அவர்.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் தனது படைப்புகளினூடாக இன்று பல்மொழி இலக்கியப் பரப்பிலும் அறியப்படுகி

றாரென் றால், அதற்கு முக்கிய காரணம் அவரின் வாழ்வனுபவங்களும், அவற்றைத் தனது எழுத்தினூடாக வெற்றிகரமாக வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கும் அவரது எழுத்தாளுமையும் தான் என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்க முடியாது.

பார்ப்பவர் கண்களுக்கு அவரது அமைதியான உருவமும், மென்மையான பேச்சும், சாந்தமான சபாவமும், அழகான புன்னகையும் மட்டும் தான் தெரியும். அதற்கும் அப்பால் அவரிடமிருக்குமந்தத் தன்னம்பிக்கையும், பொறுமையும், சக மனிதர்கள் மீதான நேசிப்பும், சமூகத்தின் மீதான இரக்கமும், கலைகளின் மீதான பற்றுதலும், மனஉறுதியும், செயற்திறனும் அவருக்குள் எந்தளவிற்கு இருக்கிறது என்பதனை அவரின் படைப்புகள் எமக்குத் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

அவரின் சொந்த மண்ணான, அவர் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்த, அந்தக் குமரபுரம் என்ற ஊருக்கு அவரின் படைப்புகளிற்கான ஏராளம் கருக்களையும், கருமாந்தர்களையும் அள்ளிக்கொடுத்த பெருமை இருக்கிறது. அந்த ஊரும், அந்த வாழ்வும் அவரின் படைப்புகளின் ஆழத்தைப் பெருக்கி, அவற்றை உச்சத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கு, அவரறியாமலே உதவியிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இவற்றின் வழியாக, அவரிடம் இருந்த, அந்தத் தேடலும், அவர் சார்ந்த சமூகத்தை நோக்கிய, அவரது நுட்பமான கவனிப்பும், இயல்பாகவே அவருக்கிருக்கும் பொறுமையும், நிதானமும், துன்பப்படும் மனிதர்கள் மீதான இரக்க உணர்வும், அதனோடு சேர்ந்த அவரது படைப்பாற்றலும்... இவை தான் அவரின் படைப்புகளுக்கான வெற்றியின் அடிநாதங்களாகும். அவரின் ஒவ்வொரு சிறுகதைகளையும், ஒவ்வொரு நாவலையும் எடுத்து நுட்பமாகக் கவனித்தால் இவற்றை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இதுவரையில் 200-ற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். அவை பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன.

இவரின் பல சிறுகதைகள் சிறுகதைத் தொகுப்புகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன.

அவற்றில் முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பு 'ஒரு மழைக்கால இரவு'. இந்நூல் 1998-ல் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது-

'ஒரு மழைக்கால இரவு':

இது இவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. இந்தத் தொகுப்பிலே... 1983-ம் ஆண்டிலிருந்து 1997-ம் ஆண்டு வரை உதிரிகளாக பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த பெரும்பாலான அவருடைய சிறுகதைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1983-ற்கும் 1997-ற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், அவரால் எழுதப்பட்டு வெளியான கதைகள் இந்தத் தொகுப்பிலே இடம் பெற்றிருக்கிறதென்றால், இந்தத் தொகுப்பு ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புலகில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நூலாக இருக்குமென்பதை நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

ஈழத்தில், தமிழ் மக்களுக்கெதிரான பாரிய இனக்கலவரம் ஒன்று நடைபெற்றது 1983-ம் ஆண்டு யூலை மாதம்! அதனை இந்த உலகமே அறிந்திருக்கும். அரசின் ஆதரவோடு சிங்களக் காதையர்களால் நடத்தப்பட்ட அந்தக் கொடிய இனக்கலவரத்திற்கு முன்னரும் இரண்டு இனக்கலவரங்கள் நடந்தன.

அவை 1957, 1977-ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதிகளில் தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த தமிழர்களுக்கெதிரான கலவரங்கள்! அப்போதும் தமிழர்கள் பல இன்னல்களை, உயிர் இழப்புகளை சந்தித்திருந்தார்கள்.

இருந்தாலும், பாரிய உயிரிழப்புகளையும், பொருள் அழிவுகளையும் ஒன்றாக, தமிழ் மக்கள் சந்தித்துக்கொண்ட மிகப்பெரிய நாடளாவிய ரீதியில் நிகழ்ந்த இனக்கலவரம் என்று சொன்னால், அது 1983-ல் தமிழர்களுக்கெதிராக நடைபெற்ற கலவரம்! அதனால் தான் 1983 யூலை மாதத்தை 'கறுப்பு யூலை' எனப் பெயரிட்டு இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் இன்றும் அந்த நாட்களை துக்க நாட்களாக அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள்.

இக்காலப்பகுதி, எமது உரிமைகளுக்காகவும், எமக்கான சுதந்திரத்துக்காகவும் எமது விடுதலைக்காகவும் தமிழ் இளைஞர்களின் ஆயதமேந்திய போராடம் விரிவடைந்த காலம்.

ஈழத்தமிழர்களின் அழிக்க முடியாத, வடுக்கள் நிறைந்த, துயரங்கள் வலிகள் மிக்க, ஒரு வீர வரலாறு இந்தப் போராட்டங்களின் பின்னால் இருக்கிறது!

தமிழர்களின் ஈழம் என்ற நாடு எப்படி இலங்கை என்றும், பின்னர் அது லங்கா என்றும் மாறியது என்பதற்கும் வரலாற்றில் நிறைய கதைகளும் சூட்சுமங்களும் இருக்கின்றன.

அது தொடர்பாக ஒரேயொரு உதாரணத்தை இங்கு குறிப்பிடலாமென்று நினைக்கிறேன்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான 'பட்டினப்பாலை'யில் ஈழம் தொடர்பாக ஒரு பாடல் வருகிறது.

**'தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் கானகத்து ஆக்கமும்'**
என்று சில வரிகள் வரும்.

அவை மட்டுமல்ல சங்க இலக்கியங்களில் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை போன்றவற்றில் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் எனும் புலவர் ஏழு பாடல்கள் பாடியிருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

அதுபோல், 7-ம், 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகியோர் திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் சிவன் ஆலயங்களை நோக்கி 'ஈழத்துப் பதி கங்கள்' பாடியிருக்கிறார்கள் என்று நாயன்மார் திருத்தல வரலாறுகளும் எமக்குச் சான்று பகர்கின்றன. அங்கே 'லங்காப் பதிகங்கள் பாடியிருக்கின்றார்' என்று குறிப்பிடப்படவில்லை.

இந்த ஈழ விடுதலைப் போராட்டங்கள் ஆரம்பித்ததன் பின்னரான வடக்குக் கிழக்கு வாழ் தமிழ் மக்களின் வாழ்வு என்பது சாதாரண வாழ்வு அல்ல. அந்தப் போர்க்கால வாழ்வு என்பது

ஒரு வரியில் சொல்லிவிட்டுப் போகக்கூடிய அல்லது ஒரு சம்பவத்தை சொல்லிவிட்டுப் போகக்கூடிய ஒரு கதை அல்ல. அது ஒரு தனி வரலாறு! 1983-லிருந்து 2009-ம் ஆண்டு வரையான ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வு என்பது வீரமும், துயரமும், வலிகளும் நிறைந்த காலத்தால் அழித்துவிட முடியாத ஒரு வரலாறு!

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் இந்த போராட்ட காலத்தில் ஈழ மண்ணில், தனது சொந்த ஊரான பரந்தன், குமரபுரம் என்ற கிராமத்திலே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு பெண்! இவரது படைப்புகளை வாசிக்கும் முன்னர் நாம் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டிய முக்கியமான விசயம் அது.

அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தக் காலத்தின் ஒவ்வொரு மணித்துளிகளையும் சுயமாகத் தரிசித்தவர். அவர் தனது ஐம் புலன்களாலும் உள்வாங்கிய விடயங்களை, உணர்வுபூர்வமாக எழுத்தில் வடித்துவிடுகிற ஆற்றலும், சக்தியும், திறமையும் அவரின் எழுதுகோலுக்கு இருந்திருக்கிறது. எனவே அவை காத்திரமான சிறந்த படைப்புகளாக உருவாகியிருக்கின்றன.

அந்த வகையில், 'ஒரு மழைக்கால இரவு' என்ற அவருடைய

முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு, அவர் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் காலத்தை, அவரது வாழ்க்கைச் சூழலை, ஒரு சமூகத்தின் சந்தோசங்களை, துயரங்களை, கஷ்டங்களை அடையாளம் காட்டும் படைப்புகளாக அமைந்திருக்கின்றன என்றால் அது மிகையிலலை.

அந்தத் தொகுப்பில் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் தனது என்னுரை என்ற பகுதியில் ஒரு முக்கியமான விடயத்தைச் சொல்லியிருப்பார். அதை நான் இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும். அவர் கூறியிருப்பது இது தான்:-

'எமது மண்ணின் நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்துவது காலத்தின் தேவையாகும். அப்போது தான் இந்த மக்களின் உண்மையான பிரச்சினைகளையும், பல வருடங்களாகவே பல நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்து வாழும் மக்களின் உணர்வுகளையும், மற்றைய மக்களும் நாளைய சந்ததியினரும் அறிந்து கொள்ளமுடியும். சொந்த மண்ணிலேயே இருப்பிடம் இழந்து, அகதியாகி, குண்டுகளின் அதிர்வு, கந்தக நெடியும் ஒருபுறம் துரத்த, உயிருக்கு உத்தரவாதமற்ற இந்த நிலையில், பதுங்கு குழியின் பக்கத்துணையுடன் வாழ்கின்ற மக்களின் நடுவே, நானும் ஒருத்தியாக வாழ்ந்துகொண்டு தான் இச்சிறுகதைத் தொகுதியை தொகுக்க முனைகிறேன்...'

பார்த்தீர்களானால், அந்தத் தொகுப்பில் அவருடைய 'என்னு ரையே' அந்தக் காலத்தைக் கட்டியும் கூறி நிற்கிறது. அப்படி யானால் உள்ளேயிருக்கும் அவரது சிறுகதைகள், அக்காலத் தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த தமிழ் மக்களின், அந்தப் போர்க் கால வாழ்வை, எந்தளவு ஆழத்திற்குச் சென்று உள்வாங்கி, எழுத்துக்களாக அவற்றை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கும் என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

1998-ல் வந்த அவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தொடர்ந்து, 2002-ல் 'அழுவதற்கு நேரமில்லை' என்ற அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருக்கிறது.

2017-ல் 'வன்னியாச்சி' என்ற அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு வந்திருக்கிறது.

எனவே, இதுவரையில் அவரது மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளியாகியிருக்கின்றன.

ஆனாலும், தொகுப்பில் இடம்பெறாதவையுடன் சேர்த்து, இது வரையில் 200-ற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அவருடைய பல படைப்புகள், போர்க் காலங்களில் அழிந்து, எரிந்து இல்லாமல் போய்விட்ட சம்பவங்கள் பல அவர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது ஈழத்தில் பல படைப்பாளிகளுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் மிகத்துயரமான அனுபவம் தான்! தமிழ்மக்களுக்கு இதுவொன்றும் புதிய அனுபவம் அல்ல. குறிப்பாக, 1981ல், தென்கிழக்காசியாவிலேயே மிகப்பெரிய நூலகமாக இருந்த, தமிழ் வரலாற்று ஆவணங்கள், நூல்கள் என தமிழர்களின் பொக்கிஷமாகத் திகழ்ந்த, யாழ் நூலகத்தையே சிங்களப் பொலீஸ், இராணுவக் காதையர்கள் எரித்துச் சாம்பராக்கிய கொடிய நிகழ்வுகள் எமது வரலாற்றில்

அழித்துவிட முடியாதவை! அதனை யாரும் மறந்து விடமுடியாது. அழிந்து போன ஈழத்தமிழ் படைப்புகள் என்பது எமது நினைவுகளில் அழிக்க முடியாதவை!

மேலும், தாமரைச்செல்வி அவர்களுடைய படைப்புகளில், 1994-ல் 'வேள்வித் தீ' என்ற குறுநாவல் வெளிவந்திருக்கிறது.

இவற்றைத் தவிர...

- 1977-ல் 'சுமைகள்',
- 1992-ல் 'விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி',
- 1993-ல் 'தாகம்',
- 2003-ல் 'வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்',
- 2004-ல் 'பச்சை வயல் கனவு',
- 2019-ல் 'உயிர் வாசம்'

என ஆறு நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

இவற்றில் அவரது முதலாவது நாவல், அவரது 23-வது வயதில் வெளிவந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அண்மையில் வெளியான 'உயிர் வாசம்' என்ற நாவல், அவரது 66-வது வயதில் வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த 'உயிர்வாசம்' நாவலை அவர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்ந்து வந்த பின்னர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

இந்த நாவலை எழுதும் போது அவருக்கிருந்த சவால்களை அவர் எப்படிக் கடந்து வந்தார் என்பதை ஒரு தடவை என்னோடு பேசும்போது சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

வன்னி மண்ணின் சிற்றூர் ஒன்றில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு சாதாரண பெண் படைப்பாளி, அவுஸ்திரேலிய நாட்டிற்குக் குடிபெயர்ந்து வந்து, அந்த மண்ணின் களத்தைப்

பகைப்புலமாக்கி, ஒரு நாவலை எழுதுவதென்பது இலேசான காரியமல்ல. முற்றிலும் புதிய ஒரு நிலம், புதிய மனிதர்கள், புதிய கலாசாரம், புதிய மொழி என முன்னெப்போதும் அனுபவத்தில் இருந்திராத, புதியதொரு கதைக்களத்தில் பாத்திரங்களை நடமாடச் செய்வது என்பது சாதாரண விடயமில்லை. அது ஒரு பெரிய சவால்! மிகுந்த கவனத்துடன் களமிறங்கி, அவர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

மேலைநாட்டுக் கலாசாரத்தை, மனிதர்களை, அந்த மண்ணை பகைப்புலமாகக் கொண்ட பல கதைகளை ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் ஏற்கனவே எழுதியிருக்கிறார்கள். அது மறுப்பதற்கில்லை. உதாரணமாக, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம், அ. முத்துலிங்கம் போன்ற சிலர் அந்நிய நாட்டு வாழ்வியலை, கலாசாரத்தை, அனுபவங்களை மையமாக வைத்து, பல படைப்புகளை எமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் பல அவர்களது சுய தரிசனங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருப்பதையும் நாம் காணலாம்.

இங்கு தாமரைச்செல்வியின் 'உயிர்வாசம்' நாவல் என்பது ஈழத்தில், வன்னி மண்ணிலிருந்து போரிலே சிக்குண்டு, அதிலிருந்து மயிரிழையில் தப்பி, படகு மூலம் எண்ணற்ற கனவுகளை சுமந்துகொண்டு அவுஸ்ரேலியாவுக்கு வந்துசேரும் மனிதர்களின் கஷ்டங்கள், வலிகள், உயிரிழப்புகள் என அந்த மனிதர்களின் வாழ்வை சொல்கிறது. அந்த மனிதர்களின் கதையோடு 500 பக்கங்கள் வரை நகர்கிறது.

இந்த வகையிலே எழுபது என்பதுகளில், இலங்கையில் எழுதிக்கொண்டிருந்த பல பெண் எழுத்தாளர்களில், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களே குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வகையில் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள்.

ஈழத்தில் குறமகள், யாழ்நங்கை, குந்தவை, கோகிலா மகேந்திரன், ஜனகமகள் சிவஞானம், மண்தூர் அசோகா... இந்த வரிசையில் என்பதுகளில் வேறும் சில இளம்பெண் படைப்பாளிகள் இணைந்துகொண்டார்கள். இவர்களில் பலர் குறிப்பிட்ட காலங்களில் மெல்ல மெல்லக் காணாமலேயும் போயிருக்கிறார்கள்.

அதற்குக் காரணம் ஈழத் தமிழ் சமூகத்தினிடையே இருக்கும் பெண்களுக்கான சில கட்டுப்பாடுகள், குடும்பச் சமைகள், கலாசாரச் சிக்கல்கள் என. இவை தவிர, முக்கியமாகத் தமிழ் இனத்தின் மீதான வன்முறைகள், போர்க் கெடுபிடிகள், அதன் விளைவாக, அமைதியற்ற வாழ்வு, மரணம் என 1983-ல் ஆரம்பித்த இனக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட போர்ச் சூழல், எல்லோரையுமே புரட்டிப்போட்டிருந்தது. அப்போது எழுதுவதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருந்தன. பேசுவதற்கு நிறைய தேவைகள் இருந்தன. ஆனாலும் எழுத்தையும் குரலையும் வெளிப்படுத்துவதற்கான சுதந்திரம் அங்கே பறிபோயிருந்தன.

தமிழ் மக்கள் படும் கஷ்டங்கள், துயரங்களை துணிந்து எழுத்தில் வெளியே கொண்டு வருபவர்கள் அரசு கூலிப்படைகளால் ஈவிரக்கமின்றிக் கொல்லப்பட்டார்கள். எத்தனையோ தமிழ் நிருபர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் எனப் பலர் மாற்றியக்கத்தினரால், இனத்தெரியாதோரால், இராணுவ ஒட்டுக்குழுக்களால் கொல்லப்பட்ட

கதைகள் எமது மண்ணில் நிறைய இருக்கிறது.

இத்தகைய ஒரு சூழலில், இவையெல்லாவற்றையும் கடந்து, இற்றை வரை தொடர்ந்து 50 வருடங்களாக சிறுகதைகள், நாவல்கள் என எழுதிக்கொண்டேயிருக்கும் ஒரு இலங்கைத் தமிழ் பெண் எழுத்தாளர் என்றால் தாமரைச்செல்வி அவர்களை என்னால் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணமும் இருக்கிறது. தாமரைச்செல்வி அவர்கள் எப்போதும் சாதாரண மக்களோடு மக்களாக, அவர்களில் ஒருவராக இருந்து, அந்த மக்களின் அவலங்களை உள்வாங்கி, தன் படைப்புகளை முன்வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் போர்க்களத்திற்குள் தன் கண்களைக் கொண்டு சென்று ஆராயவில்லை. அதுபற்றித் தேடவில்லை. தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் எளிய மனிதர்களின் வாழ்வியலை, அவர்களின் சந்தோசங்களை, துயரங்களை, ஏக்கங்களை என... அவர் சுயமாக தரிசித்தவற்றைத் தன் எழுத்துகளில் கொண்டுவந்தார்.

ஒரு போராளியின் போராட்ட வாழ்வை அவர் எழுதவில்லை. அவர்களின் குடும்ப வாழ்வை எழுதினார். போராட்டத்தை அதற்கு வெளியே நின்று, மக்களோடு மக்களாக நின்று நோக்கியதால், அவரின் கதைகள் அனைத்திலும் போரின் தாக்கங்கள் ஏற்படுத்திய வலிகள், இழப்புகள் தான் அதிகம் பேசப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம்.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் வாழ்ந்த, கிளிநொச்சி, பரந்தன் என்ற இடத்தில் குமரபுரம் என்ற கிராமத்தில் இருக்கும் நெல்வயல்களும், அந்த மண்ணின் மணமும், நெற்கதிர்களின் வாசனையும் அவரது கதைகளில் எப்போதும் மணம் வீசிக் கொண்டேயிருக்கும்.

அவருடைய படைப்புகளில் நான் பார்த்த இன்னுமொரு நுட்பமான அம்சம், ஆண் பாத்திரங்களை வெகு லாவகமாக தன் படைப்புகளில் உலாவ விட்டிருப்பார். எத்தனை ஆண் பாத்திரங்களானாலும் அவர்களை தன் கட்டுக்குள் வைத்து நகர விட்டிருப்பார். அதில் வரும் ஆண் பாத்திரங்கள் தன்மையில் பேசுவதாக பல கதைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

ஒரு பெண் படைப்பாளிக்கு ஒரு ஆண் பாத்திரத்தை வெகு தத்ரூபமாகப் புரிந்துகொண்டு, அப் பாத்திரம் தன்மையில் கதைசொல்வதாக அந்தக் கதையை நகர்த்துவதென்பது அத்தனை எளிதான விடயமில்லை. அதற்கு ஆண்களின் மனதை நன்கு தெரிந்தும் புரிந்தும் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தாமரைச்செல்விக்கு, அது கைவந்த கலை என்பதை நான் அவரின் பல படைப்புகளினூடாக அவதானித்திருக்கிறேன். வெகு தைரியமாக, ஆண் கதாபாத்திரங்களினூடாக, தனது கதைகளை அழகாக எடுத்துச் சென்றிருப்பார். அது அவருக்கேயுரிய ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்த வகையில், பெண் மனதின் இரகசியமான பக்கங்களை ஒரு ஆண் படைப்பாளியான தி. ஜானகிராமன் வெகு துணிச்சலோடு தைரியமாக பல நாவல்களில் எழுதியிருப்பார். அதற்கு முக்கிய உதாரணமாக ஜானகிராமனின் 'மரப்பசு' வை சொல்லலாம்.

அதற்கு ஈடான துணிச்சலை தாமரைச்செல்வியின் ஆண் பாத்திரப் படைப்புகளில் நாம் காணலாம்.

இதற்கு, அவரது குடும்ப அமைப்பு முக்கியமானதாக இருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவரின் தாய் தந்தையருக்கு 11 பிள்ளைகள். அவர்களில் மூவர் ஆண்கள். மிகுதி எட்டுப்பேரும் பெண்கள். தாமரைச்செல்வி அவர்கள் குடும்பத்தில் மூத்தபிள்ளை. அதிலும் பெண். அவர்களது குடும்பம் ஒரு விவசாயக் குடும்பம். நெல், வயல், தோட்டம், தூரவு, 100 பசுமாடுகள் கொண்ட மாட்டுப் பண்ணை என அவர் வாழ்ந்த சூழலும், அவரது குடும்பத்தில் அவருக்குக் கீழேயிருந்த பத்து சகோதர சகோதரிகளுடனான அவரது வாழ்வும், அவருக்கு அத்தனை அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. அவர் குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளை என்பதனால் அவர் வகித்த பாகம் ஒரு தாய்க்கு இணையாக இருந்திருக்கிறது. அதனால் அவரது கதைகளில் வரும் ஆண் பாத்திரங்கள் அத்தனை தத்ருபமாக அமைந்திருக்கிறார்கள்!

அவர் எத்தகைய ஒரு சூழலுக்குள் இருந்து கொண்டு இத்தனை படைப்புகளை எழுதியிருக்கிறார் என்று பிரமிக்க வைக்கும் சம்பவங்கள் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரது வீட்டில் பெருஞ்சமையல் நடக்காத நாட்களே கிடையாது. ஒரு தடவை ஈரோஸ் பாலகுமார் அவர்கள் கவிஞர் கருணாகரன் அவர்களிடம் சொல்லியனுப்பியிருந்தாராம் 'சமையல் எல்லாரும் செய்யலாம், ஆனால் கதைகள் எல்லாராலும் படைக்க முடியாது என்று அவளிடம் போய் சொல்லு' என்று. அதனை அகப்படையும் கையுமாக நின்றுகொண்டிருந்த தாமரைச்செல்வி அவர்களிடம் கருணாகரன் அவர்கள் வந்து சொன்னதாக கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது ஒன்று போதும் அவர் எத்தகைய ஒரு சூழலிற்குள் இருந்துகொண்டு இத்தனை படைப்புகளையும் உருவாக்கியிருக்கிறார் என்று.

மேலும், தாமரைச்செல்வி அவர்களின் சில படைப்புகள் வேற்று மொழியிலும் வந்திருக்கின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்குமோ தெரியாது.

சில கதைகள் குறும்படங்களாகவும் வந்திருக்கின்றன.

பல கதைகளுக்கு விருதுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவை பற்றி நான் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

இவருடைய ஐந்து சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அவற்றில் 'பாதை' என்ற சிறுகதை ஏ. ஜே. கனகரத்னா அவர்களாரலும் 'இடைவெளி' என்ற சிறுகதையும், 'வாழ்க்கை' என்ற சிறுகதையும் பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் அவர்களால் 'The Gab' 'The Life' என்ற பெயர்களிலும் 'முகமற்றவர்கள்' என்ற சிறுகதை 'Faceless People' என்ற தலைப்பில் பெ. இராஜசிங்கம் அவர்களாலும் 'எங்கேயும் எப்போதும்' என்ற சிறுகதை 'The Inevitable' என்ற தலைப்பில் கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களாலும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இவரது மூன்று சிறுகதைகள் சிங்களத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'ஒரு மழைக்கால இரவு' என்ற சிறுகதை திருமதி. ஜெயச்சித்திரா அவர்களாலும் 'வன்னியாச்சி' என்ற சிறுகதை திருமதி. பெ. அநுராதா ஜெயசிங்க அவர்களாலும், 'வாழ்க்கை' என்ற சிறுகதை பேராசிரியர் பியசீலி விஜயமான அவர்களாலும் சிங்களத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும், இவரது 'ஓட்டம்' என்ற சிறுகதை எல்வின் மாசிலாமணி அவர்களால் ஜெர்மன் மொழியிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றை விட, இவரது 'பசி' என்ற சிறுகதை தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த இமயவர்மன் அவர்களாலும் 'இடைவெளி' என்ற சிறுகதை சினிமா இயக்குனர் 'உதிரிப்புக்கள் புகழ் மகேந்திரன்' அவர்களாலும் 'பாதணி' என்ற சிறுகதை ஜான் மகேந்திரன் அவர்களாலும் 'சாம்பல் மேடு' என்ற சிறுகதை திரு. திலகன் அவர்களாலும் குறும்படமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றை விட, இவரது பல நாவல்கள் பல விருதுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன.

குறிப்பாக 2004-ம் ஆண்டில் வெளிவந்த இவரது 'பச்சை வயல் கனவு' என்ற நாவல் இலங்கை தேசிய சாகித்திய மண்டல விருதையும், யாழ் இலக்கிய விருதையும் பெற்றிருக்கிறது.

இவர் அண்மையில் எழுதிய 'உயிர்வாசம்' என்ற நாவல் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கம் வழங்கிய சிறந்த நாவல் விருதினை பெற்றிருக்கிறது.

இவை தவிர, ஒரு மழைக்கால இரவு (சிறுகதைத் தொகுப்பு), வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (நாவல்), தாகம் (நாவல்), வேள் வித் தீ (குறுநாவல்) ஆகியவையும் விருதுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன.

தாமரைச்செல்வி அவர்களது 50 வருடகால இலக்கிய வாழ்வில், அவரது படைப்புகளினூடாக, அவருக்குக் கிடைத்த பெறுமதிமிக்க கௌரவங்கள் பல.

- ▶ 2000-இல் அக்கராயன் மகளிர் அபிவிருத்தி நிலைய 'சாதனைப் பெண்மணி' விருது.
- ▶ 2001-ல் வட-கிழக்கு மாகாணசபையின் ஆளுநர் விருது.
- ▶ 2002-ல் கிளிநொச்சி தமிழ் சங்கத்தின் 'இலக்கியமணி' பட்டம், தங்கப் பதக்கம்.
- ▶ 2003-ல் கொழும்பு கலை இலக்கியக் கழக விருது.
- ▶ 2010-ல் தமிழ்நாடு சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை விருது.
- ▶ 2011-ல் ஒளிச்சுடர் விருது.
- ▶ 2012-ல் தமிழியல் விருது.
- ▶ 2015-ல் யாழ் மருத்துவபீட மாணவர்கள் ஒன்றியம் வழங்கிய இலக்கியத்திற்கான கௌரவ விருது.

என ஏராளம் விருதுகளை இவரது படைப்புகள் இவருக்குப் பெற்றுக்கொடுத்திருக்கின்றன.

இவை தவிர, இவருடைய இரண்டு சிறுகதைகள் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'இன்னொரு பக்கம்' என்ற சிறுகதை

கதை இலங்கை கல்வியமைச்சின் தமிழ் மொழிக்கான பதினொராம் ஆண்டின் பாடத்திட்டத்திலும், 'பசி' என்ற சிறுகதை தமிழ்நாடு கல்வியமைச்சின் பதினொராம் ஆண்டுப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பாடத் திட்டங்களில் சேர்க்கப்பட்ட இவரது சிறுகதைகளைப் பற்றிச் சொல்வதானால், அவற்றில் சொல்லப்படுகிற செய்தியைத் தவிர, அதனைச் சொல்லுகிற விதமும் அவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும். அவற்றை வாசிக்கும் போது இன்னுமொரு படைப்பாளியும் அதிலிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்கு இன்னும் ஏதோ இருப்பது போலத் தோன்றும்.

அவரது கதையோட்டத்திலிருக்கும் சமநிலையான வேகம், ஒவ்வொரு பாத்திரங்களின் மீதும் கதையாளி வைத்திருக்கும் கனிவான பார்வை, சாதாரணமாக நாம் கண்டுகொள்ளத் தவறியிருக்கும் நுட்பமான பக்கங்கள் என அதனை வாசித்து முடித்தவுடன் மனதிற்குள் ஏற்படும் மெல்லிய அதிர்வை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்த விடயத்தை இத்தனை தெளிவாக அருமையாக வெளிக்கொண்டு வரலாமா என்று அவை இன்னுமொரு படைப்பாளியை நினைக்க வைக்கும்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் பற்றிக்கூறும் போது...

'மொடேர்ன் ஆர்ட்டை பார்ப்போருக்கு அதனை மிகச் சலபமாக வரைந்து விடலாம் போலத் தோன்றும். ஆனால் நாம் நினைப்பதைப் போல அதனை அத்தனை இலகுவாக வரைந்துவிட முடியாது. ஏனெனில் அது உச்சமான படைப்பாற்றலின் வெளிப்பாடு என்பதை நாம் வரையத் தொடங்கும் போதே உணர்ந்து கொள்வோம்...' என்று சொன்னதாக கவிஞர் கருணாகரன் அவர்கள் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பார். அது எத்தனை உண்மையானது என்பது அவரின் கதைகளை வாசிப்போருக்கு நிச்சயம் புரிந்திருக்கும்.

ஏனெனில் தாமரைச்செல்வியின் கதை மொழி மிகவும் எளிமையானவை. மிகச்சாதாரண பாமர மக்களும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அது அமைந்திருக்கும். அவருடைய கதைகளிலிருக்கும் உண்மைத் தன்மை, மனித வாழ்வியலோடு இரண்டறக் கலந்துவிடும் தன்மை கொண்டவை!

அவருடைய கதைகளில் பொய்மையும் அதீத புனைவுகளும் காணப்படுவதில்லை. அவருடைய கதைகள் வாசிக்கும் போது எமக்குக் கிடைக்கும் அனுபவம் என்பது கதைப் படிமங்கள். காட்சிகளாக விரிந்து செல்வதை, ரிதம் பிசகாமல் ஓடும் ஒரு நதியின் வழியே மிதந்து சென்று தரிசிப்பது போல் இருக்கும்.

அவரது எழுத்து நடைக்கு ஒப்பாக, மலையாளக் கதைகள் சில இருக்கின்றன என்றும் அவை திரைக்கதைக்குரிய கட்டமைப்பையும், கதைகூறும் முறைமையையும் கொண்டுள்ளதாகவும் திரைப்பட இயக்குனர் மகேந்திரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பார்.

தாமரைச்செல்வி பற்றி இன்னுமொரு விடயம் சொல்ல வேண்டும். அவர் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல ஓர் ஓவியரும் கூட. அவர் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய சிறுகதைகளுக்கு அவரே ஓவியமும் வரைந்து கொடுத்திருக்கிறார். பல சஞ்சிகைகளிலும் ஒரு சில பத்திரிகைகளிலும் அவை பிரசுரமாகியிருக்கின்றன என்று அறிகிறேன். அவை தவிர பாடசாலைக் காலங்களில் அவர் மாணவர்களுக்காக நாடகப் பிரதிகளை எழுதியிருக்கிறார்.

மேலும் அவர் வாழ்ந்த ஊரில் இளைஞர்கள் சிலர் சேர்ந்து 'இளைஞர் வட்டம்' என்ற ஒரு அமைப்பை ஆரம்பித்திருந்த நேரம், இவரிடம் வந்து, அதற்கான ஒரு வாசகம் எழுதித்தரும் படி கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக அவரும் ஒரு வாசகம் எழுதிக் கொடுத்திருந்தார்.

'சிறப்பாய் வளரும் சின்னக் கிராமம் சிந்திக்க வைப்போம் அது எங்கள் இதயம்'

இது தான் அவர் எழுதிக்கொடுத்த அந்த வரிகள்.

தாமரைச்செல்வி அவர்கள் வெறுமனே கதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு எழுத்தாளர் அல்ல. அவர் மனிதர்களை நேசிப்பவர். கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த தனது ஊர் மக்களின் வாழ்வை செழுமைப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகப் பல நற்காரியங்களை இன்றைக்கும் செய்துகொண்டிருப்பவர்.

அவரின் செயற்பாடுகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் அவரின் குடும்பத்தினர், சகோதரர்கள், திருமணத்தின் பின்னர் அவரை விடாது எழுதுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த அவரது கணவர் திரு. கந்தசாமி அவர்கள், (அவரும் ஒருகாலத்தில் சிறுகதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்) அவரின் இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் என எல்லோரும் அவரின் எழுத்தை ஊக்குவிப்பவர்களாகவே இதுவரையில் இருந்திருக்கிறார்கள். இதனை மிகுந்த மனநிறைவோடு ஒரு தருணத்தில் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் பற்றி சொல்வதற்கு இதற்கு மேலும் இருக்கின்றது.

தொடர்ந்து, தாமரைச்செல்வி அவர்களின் படைப்புகள் வெளிவர வேண்டும். அவரின் இலக்கியப் பணி 50 வருடங்களோடு நின்றுவிட வேண்டியதில்லை. எழுதத் தோன்றும் போதெல்லாம் தாமரைச்செல்வி அக்கா எழுத வேண்டும். அவரின் அற்புதப் படையல் தொடரட்டும்! அவர் நிறைந்த ஆரோக்கியத்தோடும், நிறைந்த மனநிறைவோடும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து, அவர் மனதிற்கு அமைதி தரும் எல்லா விடயங்களோடும், எழுத்துப் பணியையும் தொடர வேண்டுமென்று மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

chandra.ravindran@thaiveedu.com

நிழல்

- தாமரைச்செல்வி

அம்மா குரல் உயர்த்தி கதறினாள். வந்திருந்த அத்தனை பெண்களின் அழகை ஒலியையும் மீறிக்கொண்டு அம்மாவின் குரல் தனியாகக் கேட்டது. அந்த சின்ன விறாந்தையிலும் முற்றத்திலும் ஊரே கூடியிருந்தது. காலை வெயில்

விறாந்தையின் பாதி இடம் வரை பரவியிருந்தது. விறாந்தை நடுவே போடப்பட்டிருந்த வாங்கின் மீது வைத்த பெட்டிக்குள் கண் மூடி ஆதவன் படுத்திருந்தான்.

‘ஐயோ ராசா... ஏனப்பன் இப்பிடிச் செய்தாய்... எங்களை விட

டிட்டுப் போக உனக்கு எப்படியடா மனசு வந்தது... என்ற கடவுளே...'

அம்மாவின் அழகைக்கு யாராலும் அணைபோட முடியவில்லை. அமுதா அருகே அமர்ந்து அம்மாவின் தோளை அணைத்துக் கொண்டாள். அவள் அணைப்பை உணரும் போதெல்லாம் அம்மா வெடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அவளும் அம்மாவும் தனித்துப் போய் நிற்கும் நிலையை தோற்று வித்துப் போன பிள்ளையை நினைத்து கண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. அவள் ஆதவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். இருபத்துமூன்று வயசுக்கு குழந்தை முகம் மாறாமல் இருந்தான்.

பதினைந்து வயது வரை அம்மாவின் மடியிலேயே படுத்து வளர்ந்த பிள்ளை. அவர்களின் அனைத்து எதிர்பார்ப்புகளும் அவனைச் சுற்றியே இருந்தது. இவனால் தான் இந்தக் குடும்பத்தின் கஷ்டங்கள் தீரப்போகிறது... இவனால் தான் சந்தோஷங்கள் கிடைக்கப் போகிறது...

எத்தனை எத்தனை நம்பிக்கைகள்...

அத்தனை நம்பிக்கைகளையும் ஒரு நொடியில் சிதறடித்து விட்டுப் போய்விட்டான்.

பக்கத்தில் இருந்த வாணிச் சித்தி தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

'கம்பலில் படிச்ச பெரிய ஆளாய் வருவாய் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க இப்பிடி செய்திட்டியேடா... பழிச் சொல்லு தாங்காமல் இப்பிடி ஒரு முடிவை எடுத்திட்டியே அப்பன்... நீ ஒரு நாளும் பிழை செய்யமாட்டாய். நாங்கள் உன்னை நம்பிறம். பிறகு ஏன் இப்பிடி செய்தாயடா... அம்மாவையும் அக்காவையும் நினைச்சுப் பார்க்காமல் விட்டிட்டியே... ஐயோ... தாங்க முடியுதில்லை...'

சித்தியின் அழகையில் மட்டுமில்லை உள் பெண்களின் அழகையிலும் பொய்மை இல்லை. மனம்நொந்து விடும் கண்ணீர் ஒரு அப்பாவி இளைஞனுக்கானது.

'மிதிச்ச புல்லு சாகாது. அப்பிடிப்பட்ட அப்பிராணிப் பெடியன். அவனைப்போய் போதை மருந்து பாவிச்சவன் என்று சொல்லிப் போட்டாங்களே... பாவிடயன்.'

என்ற புலம்பல்தான் எல்லோர் வாயிலிருந்தும் வந்து கொண்டிருந்தது.

அமுதா வெள்ளைத் துணிக்குள் புதைந்து போயிருந்த ஆதவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். தற்கொலை செய்யும் துணிவு எப்படி இவனுக்கு வந்தது. அவ்வளவு தூரம் மனசு உடைந்து போனானா... தற்கொலை செய்யப்போகும் அந்த கடைசி நேரத் தருணம் என்னென்ன நினைத்திருப்பான்... சத்தம் வராமல் அழுதிருப்பான்... மனதுக்குள் சுக்கு நூறாய் நொறுங்கியிருப்பான்... அந்த உணர்வு அவனுக்குள் எத்தனை துன்பத்தை கொடுத்திருக்கும்.

ஐயோ... என்ற அப்பன்...

கண்ணீர் அடக்க மாட்டாமல் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

அதிர்த்து பேசத் தெரியாதவன். சொல்வதையெல்லாம் தலையசைத்து கேட்டுக் கொள்பவன். அம்மாவும் அக்காவுமே உலகம் என்று வாழ்ந்திருப்பவன். எப்படி ஒரு கணத்தில் தற்கொலை செய்யும் முடிவை எடுத்திருப்பான்...

அப்பா இல்லாத குடும்பம். இரு குழந்தைகளை கை விட்டுப் போன அப்பா. இதுவரை எங்கே என்று தெரியாது. இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதும் தெரியாது. அம்மாதான் ஓடி ஓடி எல்லா வேலைகளையும் செய்து அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கினாள். அமுதாவுக்கு படிப்பு அவ்வளவாக வரவில்லை. வீட்டு நிலைமை அவளை படிப்பை விட்டு உழைப்பைத் தேட வைத்தது.

ஆதவனுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தபோது அவன் படிப்புத் தேவைக்காக புடவைக் கடை ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். சித்தப்பா தெரிந்தவர் மூலம் கதைத்து அந்த வேலையை எடுத்துத் தந்தார். காலை ஒன்பது மணியிலிருந்து இரவு எட்டு மணி வரை நின்றபடியே வேலை செய்ய வேண்டும். கால் வலியோடு சைக்கிள் ஓடி வீடு வந்து சேர்வதற்குள் களைத்து விடுவான். அம்மாவின் சூமைகளை பகிர்ந்து கொள்ள முடிந்ததில் அந்த களைப்பெல்லாம் பெரிதாகத் தெரிந்ததில்லை. அந்த வருமானம் வீட்டின் கஷ்டங்களை ஓரளவு போக்கியது. ஆதவனையும் படிக்க வைக்க முடிந்தது. அம்மாவின் களவு ஆதவன் படித்து ஒரு நல்ல நிலைமைக்கு வரவேண்டும் என்பது. அதற்காக தங்களை வருத்தி அவனுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இதோ இன்னும் ஒரு வருடம் படித்தால் பட்டதாரியாக வந்து விடுவான். நல்ல வேலை தேடிக்கொண்டு அவர்களை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வான் என்ற எதிர்பார்ப்பு ஒரு காலை நேரத்தில் கனவாக கலைந்துவிட்டது.

ஒரு வாரமாகவே பிரச்சினைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. போதைப்பொருள் வைத்திருந்ததாகவும் பாவித்ததாகவும் சில மாணவர்களை விசாரணைக்கு உள்ளாக்கியிருந்தார்கள். அவர்களில் ஆதவனும் ஒருவன் என்று தகவல் வந்ததும் பதறியடித்துக் கொண்டு அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு அமுதா போனாள். அறைக்குள் அமர்ந்திருந்த ஆதவன் யன்னலுக்கு வெளியே அவர்களைக் கண்டதும் வெடித்துக் கொண்டு அழுதான். அவனுக்கு கிட்ட போக முடியவில்லை. யாரிடம் விசாரிப்பது என்றும் தெரியவில்லை. அதன் பிறகு அவனை பார்க்க முடியவில்லை. விசாரிக்க எங்கேயோ கொண்டு போனதாக சொன்னார்கள்.

அம்மா அமுது கொண்டேயிருந்தாள். அவளைத் தேற்றுவதே பெரும்பாடாய் இருந்தது. சித்தப்பாதான் எங்கெங்கோ அலைந்து திரிந்தார். நான்காம் நாள் பொழுதுபடும் நேரம் சித்தப்பா ஆதவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்.

'விசாரித்து விட்டு போகச் சொல்லி விட்டார்கள். கூப்பிடும் போது வரச் சொன்னார்கள்'. என்றார் சித்தப்பா. ஆதவன் அம்மாவின் மடியில் விழுந்து அழுதான்.

‘அழாதையப்பன். நீ பிழை செய்ய மாட்டாய் என்று தெரியும்.’

‘நான் அந்தப் பெடியளோட நிண்டனான் தான். ஆனா நான் பாவிக்கேலை. எனக்கு பயமாக் கிடக்கு. வெளியில எல்லா ருக்கும் கதை போயிட்டுது. அவமானமாக் கிடக்கு.’

முகம் பொத்தி அமுதவனைத் தேற்ற முடியாமல் அம்மாவும் அவளும் கலங்கிப் போய் நின்றார்கள்.

‘உன்னைப் பற்றித் தெரிஞ்சவை அப்பிடி பிழையாய் கதைக்க மாட்டினம். நீ மனதைப் போட்டுக் குழப்பாதை...’

சித்தப்பாவும் சித்தியும் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

ஆதவன் இடிந்து போய் அமர்ந்திருந்தான். சாப்பிடு என்றால் கூட கண்களிலிருந்து கரகரவென்று நீர் வழியத் தொடங்கிவிடும்.

‘விசாரிச்சுப் போட்டு உன்னில பிழை இல்லை என்று சொல்லி விட்டிட்டினம்தானே. பிறகு ஏன் கவலைப்படுறாய். இப்பிடி எத் தனையோ பிரச்சினைகள் வரும், போகும். உதையெல்லாம் பெரிசாய் எடுத்துக்கொள்ளாத, விடு.’

அமுதா ஆதரவாகச் சொன்னாள். அவன் தோளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

‘உன்னை நாங்கள் நம்பிறம். இந்த ஊரும் நம்புது. பிறகு மற்றவையைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுறாய்.’

தலையை குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தவனை கவலையோடு பார்த்தாள்.

‘அந்தப் பெடியளோட நீ ஏன் பழகினி.’

‘இல்லை... சேர்ந்து படிக்கிற பெடியள் எண்டுதான்...’

‘சரி. ஆனால் அவங்கள் சரியில்லை... போதை மருந்து பாவிக்கிறவங்கள் என்று தெரிஞ்சால் நீ விலகியிருக்கலாமே’

அவன் பேசாமல் இருந்தான்.

‘சரி... சரி. விடு. போனது போகட்டும். இனி படிப்பில கவனத்தை வை. அழாதையடா... எழும்பு’.

இரவு சாப்பிடாமலே அமுது கொண்டு படுத்துவிட்டான். அம்மாதான் பதறிக்கொண்டேயிருந்தான்.

‘விடம்மா. கொஞ்சம் அவன் மனம் தேறட்டும். சரியாய் நொந்து போனான். படுத்து எழும்பட்டும்.’

இரவு அம்மாவின் இருமல் சத்தம் வெகு நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அமுதாவும் விழித்துக் கொண்டேதான் படுத்திருந்தான். தம்பியின் நிலை கவலையைத் தந்தது. சத்த மற்ற இரவு அமைதியை தருவதற்குப் பதிலாக சஞ்சலத் தையே தந்தது. இந்தப் பழி தரும் உணர்விலிருந்து அவன் மீண்டுவிட வேண்டும். இன்னும் அவனுடன் ஆதரவாக பேசி அவனை சரிப்படுத்த வேண்டும். உறக்கத்துக்கும் விழிப்புக் குமான போராட்டத்தில் விடிந்தது தெரியவில்லை.

அம்மா போட்ட கூப்பாட்டில் பதறியடித்து எழுந்து ஓடினாள். பின்பக்கம் நின்ற மாமரக் கிளையில் ஆதவன் தூக்குப் போட்டு தொங்கிய காட்சி கண்களில் அறைந்தது. அவர்கள் அலறிய அலறலில் அக்கம் பக்கத்து சனங்கள் ஓடி வந்தார்கள்.

காலாகாலத்துக்கும் அந்தக் காட்சி நினைவில் இருந்து மறையப்போவதில்லை. மாமரத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சம் பதறப்போகிறது. எவ்வளவு தூரம் மனம் நொந்திருந்தால் இப்படி ஒரு முடிவை எடுத்திருப்பான்... அவனைத் தனிமையில் படுக்கவிட்டது எவ்வளவு பெரிய தவறு...

அமுதாவால் தாள முடியவில்லை. அம்மாவின் கதறலை அடக்க முடியவில்லை. தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதே அவளுக்குப் புரியவில்லை. விக்கித்திப் போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

சித்தப்பா, சித்தியின் குரல்கள் கனவில் கேட்பது போல உணர்ந்தாள். என்ன செய்கிறார்கள்... என்ன பேசுகிறார்கள்... ஒன்றையும் உணர முடியவில்லை.

காவல்துறை விசாரணை என்று வந்து நின்ற போது திக்கென்றது.

‘தற்கொலை செய்யுமுன் கடிதம் ஏதும் எழுதி வைத்தானா... பார்த்தீர்களா...’ என்றார்கள்.

பார்க்கத் தோன்றவில்லை. கண்ணில் ஏதும் பட்டதாகவும் நினைவினில் இல்லை.

அமுதா பதட்டத்தோடு ஒதுங்கி நின்றாள்...

அவர்களோடு சேர்ந்து சித்தப்பாவும் நின்று தேடினார். ஆதவன் படுத்திருந்த அறையில் நிலத்தில் விரிக்கப்பட்ட பாயும் போர்வையும் அப்படியே இருந்தது. பக்கத்தில் அவன் படிக்கும் மேசை, அவன் பாவித்த சிறிய அலுமாரி, சுவரில் தொங்கும் அவனது உடுப்புகள்.

எல்லாவற்றையும் தலைகீழாகப் புரட்டினார்கள்.

கடிதம் என்று எதுவும் அகப்படவில்லை.

அவர்கள் போனதும் சித்தப்பா நொந்த குரலில் கேட்டார்.

‘இரவு என்ன பிள்ளை நடந்தது. அவன் என்ன கதைச்சவன்.’

அமுதாவுக்கு குரல் அடைத்துக் கொண்டது.

‘கவலையாய் இருந்தான் சித்தப்பா. நீ எதுக்கும் கவலைப்படாத எண்டுதான் சொன்னான்.’

சாப்பிடாமல் படுத்திட்டான். விடிய பார்க்கிறம். இப்பிடி செய்து போட்டான்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தவன்... முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு ஓவென்று அமுதாள்.

‘ராத்திரியும் சாப்பிடேலை... என்ற பிள்ளை பசிச்ச வயித்தோட போயிட்டானே... நான் இனி என்ன செய்வன்.’

சித்தியின் தோளில் கிடந்து அம்மா கதறினாள்.

ஒவ்வொரு அலுவலையும் சித்தப்பாவும் ஊர் ஆட்களும் நின்று செய்தார்கள். விறாந்தை நடுவே பெட்டிக்குள் எந்த சலனமும் இன்றி ஆதவன் படுத்திருந்தான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ஆதவன் அவர்களை விட்டுப் போய்விடுவான். அவன் இல்லாத வெறுமையை இந்த வீடு எப்படி தாங்கப் போகிறது. இனி வரும் நாட்கள் அவர்களுக்கு எப்படி இருக்கப் போகிறது.

அவன் உலவிய முற்றம், படுத்துறங்கிய அறை, அமர்ந்து சாப்பிட்ட அடுக்களை, உயிரை மாய்த்த மாமரம்... இவையெல்லாம் துயரத்தின் சாட்சிகளாக அமையப் போகின்றனவே...

என்ற கடவுளே...

அடி வயிற்றுக்குள் எதுவோ புரண்டு புரண்டு அடங்கியது. நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. அவன் இப்படிச் செய்வான் என்று கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் விட்டே என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள். நடு இரவில் ஒரு தடவை அவனை போய் பார்த்திருக்கலாமே என்று மனம் தத்தளித்துக் கொண்டேயிருந்தது. குற்ற உணர்வில் ஓடுங்கிப் போனாள்.

எல்லா இடங்களிலிருந்தும் விஷயம் கேள்விப்பட்டு தெரிந்தவர், உறவினர் என்று வந்து கொண்டே இருந்தார்கள். பெண்கள் அம்மாவையும் அவளையும் கட்டிக் கொண்டு அழுதார்கள். துக்கம் இன்னும் பொங்கிப் பெருகியது.

அமுதா அம்மாவின் அருகிலேயே அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள். விறாந்தையின் வெளி வாசலில் நின்றபடி சித்தப்பா சூழ்ந்திருந்த பெண்களுக்குள் யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

சித்தி திரும்பி 'அமுதா சித்தப்பா உன்னை ஒருக்கா வரட்டாம். போய் என்னெண்டு கேள்.' என்றாள்.

அமுதா எழுந்து அமர்ந்திருந்த பெண்களை விலக்கி நடந்து வாசலுக்குப் போனாள். கால்கள் தொய்ந்து விழுந்து விடுவோமோ என்று பயந்து கொண்டே போனாள். முற்றத்தின் ஓரத்துக்குப் போய் 'என்ன சித்தப்பா' என்று கேட்டாள்.

'மாத்தின காசு ஏதும் இருக்கே பிள்ளை. ஒரு இருநாறு ரூபா இப்ப தேவையாக் கிடக்கு'.

'இருக்கும் எண்டு நினைக்கிறன் சித்தப்பா. பொறுங்கோ பார்த்துக் கொண்டு வாறன்'.

அவள் திரும்பி விறாந்தை கடந்து அறைக்குள் போனாள். சித்தப்பாதான் எல்லா செலவுகளையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்கிறார். காசு கணக்கு பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. பிறகு அதைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போதைக்கு அவர் கேட்ட காசு இருந்திட வேணும். இம்மாத சம்பளக்காசில் அம்மாவிடம் கொடுத்தது போக சில்லறையாக ஏதும் இருக்கக்கூடும்.

அறை மூலையில் மேஜை மீது இருந்த கைப்பையை எடுத்து

திறந்தாள். உட்பக்கம் பையுக்குள் கைவிட்டுத் துளாவி சில தாள்களை எடுத்தாள். இருநாற்றி இருபது ரூபா இருந்தது. இரண்டு நூறு ரூபா தாள்களை எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியை உள்ளே வைத்தாள். அப்போதுதான் கவனித்தாள். கைப்பையின் உட்புறமாக நான்காக மடிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் காகிதம் ஒன்று கண்ணில்பட்டது.

பகீரென்றது. பதட்டத்துடன் எடுத்து விரித்தாள்.

அமுதனின் கையெழுத்து. அவசர எழுத்தில் கிறுக்கலாய் தெரிந்தது.

அக்கா... என்னை எந்தப் பிழையும் செய்யமாட்டன் என்று எல்லாரும் நம்புகிறீர்கள். அதைக் கேட்கும் போதெல்லாம் என் மனம் குற்ற உணர்வில் தவித்துப் போகிறது. நான் பயத்தில் பொய் சொல்லியிட்டன். அது என்னை உறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது. உண்மை வெளிவரும் போது நீங்கள் துடித்துப் போய்விடுவீர்கள். அந்த நிலையை என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியேலை. உனதும் அம்மாவினதும் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன். தெரியாமல் பிழை செய்து போட்டன். என்னை மன்னிச்சுக்கொள் அக்கா... அம்மாவைக் கவனமாய் பார்த்துக்கொள்... ஆதவன்.

அமுதா ஒரு கணம் உறைந்து போய் நின்றாள். அந்த எழுத்துக்களில் ஈரம் பட்டுக் காய்ந்திருந்தது. அமுது கொண்டே எழுதியிருக்கிறான்.

என்ற அப்பன்... மனம் பெருங்குரலில் ஓலமிட்டது.

'அமுதா...'

அறைக்கு வெளியே சித்தியின் குரல் கேட்டது.

கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள்.

மெல்ல வெளியே வந்தாள். முற்றத்தில் இறங்கி சித்தப்பாவிடம் காசைக் கொடுத்தாள்.

அப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்த மனோகரி மாமி...

'ஐயோ... அப்பிராணிப் பெடியனில் இல்லாத பொல்லாத பழியைப் போட்டால் அது என்னெண்டு தாங்கும். பிழை செய்யிற பிள்ளையே இது. பாவம். மனம் நொந்து இப்பிடி செய்து போட்டுது... ஏன் அமுதா... அவன் ஏதும் கடிதம் கிடிதம் எழுதி வைச்சவனே... பார்த்தனீங்களே...'

என்று அமும் குரலில் கேட்டாள்.

'இல்லை மாமி... அவன் ஒண்டும் எழுதி வைக்கேலை'.

அமுதாவும் அமுது கொண்டே சொல்லி விட்டு உள்ளே போனாள்.

thamaraichelvi@thaiveedu.com